Dinimi Seviyorum 1

İÇİNDEKİLER

Besmele

Bir komşumuzun kapısına vardığımızda doğrudan içeriye girmez, önce kapısını çalarız. Hatta önce telefonla arar, ziyaret için geleceğimizi haber veririz. Bütün bunların anlamı **"Komşum, ziyaretine gelmek, evine girmek için senden izin istiyorum."** demektir.

Kendimiz de başkaları kapımıza geldiğinde önce kapımızı çalsınlar, bizden izin alsınlar isteriz. İzinsiz evimize, iş yerimize, büromuza giren olursa bundan hoşnut olmayız. Bunun yanında, bir eşyamızın habersizce alınmasından, kullanılmasından da hoşlanmayız. Bizden nazik bir dille ricada bulunanların isteklerini ise memnuniyet duyarak yerine getirmeye çalışırız. Peki, her gün Allah'ın bizlere verdiği nimetlerden yararlanırken ne yapmak gerekir? Verilen bunca nimetten, onların asıl sahibini düşünmeden, O'ndan izin almadan, O'nun kapısını çalmadan, adını anmadan yararlanmak uygun olur mu?.

Bir insanın, yeryüzündeki sayısız nimetten faydalanırken her şeyden önce bütün bu nimetleri kendisine veren Allah'ı anması gerekir. Bir işe Allah'ın adı ile başlama ise "Bismillâh!" demekle olur. Kısacası, her hayırlı işe her şeye gücü yeten Allah'ın adını anarak, "Bismillâh! "diyerek, bir bakıma O'ndan izin alarak başlanmalıdır.

Bütün kâinatı yaratan O'dur. O "Ol!" deyince her şey anında olur. "Olma!" derse olmaz. İşlerimize başlarken "Bismillâhirrahmânirrahîm!" yani "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla" diyerek başlamak, Allah'ın sonsuz kudretine dayanmak demektir.

İşlerimize "Allah namına başlamak", kâinatın sahibinden izin istemek anlamına gelir. Her şey O'nun emrinde olduğuna göre bizim de onun adıyla başlamamız gerekir.

Bütün Varlıklar Hâl Diliyle Bismillâh Der

Küçük bir çekirdek Allah'ın ismiyle toprak altında gelişir, filizlenir ve büyür. Demek ki gelişen her bir ağaç "Bismillâh!" der ve yüce yaratıcının rahmet hazinesinden bizlere meyveler sunar.

Her bir bağ ve bahçe "Bismillâh!" der Allah'ın sonsuz nimetlerinden bize bin bir çeşit yiyecek sunar.

İnek, koyun, keçi gibi mübarek hayvanlar "Bismillâh!" der, Allah'ın rahmetinden birer süt çeşmesi olur; bizlere Rezzak (bütün varlıkların rızkını veren) olan Allah adına, Rahman olan Rabbimiz adına en tatlı, en temiz, abıhayat gibi bir besin sunar.

Bitkilerin, ipek gibi yumuşak kök ve damarları "Bismillâh!" der, sert olan taş ve toprağı deler geçer.

İşte, her şey manen "Bismillâh!" diyerek Allah namına, Allah'ın izniyle Allah'ın nimetlerini bizlere veriyor. Biz de işlerimize "Bismillâh!" ile başlamalıyız.

Bismillâh Bütün İyi İşlerin Başıdır

Peygamber Efendimiz: **"Besmele ile başlamayan her iş eksik kalır."** *(İbni Mâce)* buyurarak işlerimize besmele ile başlamamızı öğütlemiştir.

Hz. Aişe radıyallahu anha anlatıyor: "Resülullah aleyhissalâtü vesselâm (bir defasında) ashabından altı kişiyle beraber yemek yiyordu. Bir bedevî gelerek (hazır) yemeği iki lokmada yiyip bitirdi. Resulullah aleyhissalâtu vesselâm: "Eğer bu misafir "Bismillâh!" deseydi, yemek hepinize yeterdi. Öyleyse biriniz yemek yediği vakit "Bismillâh!" desin: Yemeğin başında "Bismillâh!" demeyi unutacak olursa, (hatırlayınca) **"Bismillâhi fi evvelihi ve âhirihi (başında da sonunda da Bismillâh!) desin!"** *(Ebu Dâvud)* buyurdular.

Hz. Cabir radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtü vesselâm buyurdular ki: **"Kişi evine döndüğü zaman içeri girerken ve yemek yerken Allah'ın adını zikrederse, şeytan (yardımcılarına): "Size burada gecelemek de yok, akşam yemeği de yok!" der. Ama kişi, eve girerken Allah'ı zikreder fakat akşam yemeğini yerken zikretmezse, şeytan (yardımcılarına): "Akşam yemeğine kavuştunuz, ama burada gecelemeniz mümkün değil!" der. Adam eve girerken ve yemeğe başlarken "Bismillâh!" diyerek Allah'ı zikretmezse, şeytan (yardımcılarına): "Yemeğe de yetiştiniz, yatmaya da!"** *(Müslim)* der.

HEPİNİZ TRİLYONERSİNİZ

– Ben de mi diyorsanız, "Evet!" siz de!

Sahip olduğunuz nimetlere biraz dikkat edecek ve onlar üzerinde düşünecek olursanız, masallardaki Ali Baba'nın hazinelerinden çok daha fazlasının elinizde bulunduğunu hayretle göreceksiniz.

İki gözünüzü bir milyar dolara satar mısınız? Veya ayaklarınızı kaç milyara verirsiniz?

Ya ellerinizi, işitme duyunuzu?

Hangi hazinelere değişirsiniz gözünüzü?

Dünyanın bütün altınlarını, dolarlarını, petrollerini önünüze koysalar ve beyninizi isteseler sizden, verir misiniz?

Verirsiniz değil mi?

Ne, hayır mı? Yoksa, siz de mi hayır diyorsunuz? Peki, hiçbir organınızı dünya malına değişmediğinize göre, nasıl zengin olmadığınızı düşünebilirsiniz?

Ne yazık ki pek çok kimse, parayla ölçülemeyecek kadar zengin olduğunun farkında değil. Bu nimetlerin kıymetini bilip nimetleri verene gerektiği gibi şükredebiliyor muyuz?

İnsan, hep elinde olmayanları düşünür, sahip olduklarını ise çok seyrek düşünür.

Şükretmek için bu kadar nimet az mı? Şükretmemiz gerekirken neden hep sızlanırız.

Rabbimiz bunu iyi bilir ve biz kullarına: "Ne kadar az şükrediyorsunuz?" diye sitem eder.

Öyleyse dünyanın bütün hazinelerinden daha kıymetli olan bu organlarımız için en güzel şekilde Rabbimize şükretmeye çalışalım. Tabiî her nimetin şükrü de kendi cinsinden olur. Bu nimetlerin şükrü ise onları; iyi, doğru, helâl yolda, Allah için kullanarak yapılır.

HAZRETİ İBRAHİM

Hz. İbrahim Aleyhisselâm, Nemrut adlı bir hükümdar döneminde dünyaya gelmişti. Bu hükümdar putlara tapıyor, halkın da putlara tapması için elinden geleni yapıyordu. Zaman zaman da çeşitli konularda kâhinlere danışıyordu. Hz İbrahim'in (a.s.) babası Azer ise bir put imalâtçısıydı. Azer, keseriyle tahtadan putlar yontuyor, bunları pazara götürüp satıyor, ailesinin geçimini bu yolla sağlıyordu.

Nemrut, bir gün kahinlerini çok düşünceli ve kaygılı bir durumda bulmuştu. Kâhinlere bunun sebebini sorunca onlar: "Bu sene dünyaya gelecek erkek çocuklardan biri, senin dinine karşı çıkıp bütün putları kıracak, bu iş sizi ölüme kadar götürecek." dediler. Aldığı cevap karşısında Nemrut donmuş kalmış ve şaşkına dönmüştü. Çünkü bu durum, onun saltanatının ve çıkarlarının sarsılması, ortadan kaldırılması anlamına geliyordu.

Nemrut, kâhinleriyle konuştuktan sonra ülkesinde o yıl doğan erkek çocukları öldürtmeye başladı. Ancak annesi, Hz. İbrahim'i (a.s.) öldürülme ihtimalinden dolayı bir mağarada dünyaya getirmişti.

Kocası putlara tapan biri olduğundan, ona bile bir erkek çocukları olduğunu söyleyememişti. Bundan dolayı kocasına: "Çocuğumuz ölü doğdu!..." demek zorunda kalmıştı. Ancak aradan birkaç ay geçtikten sonra bir erkek çocuklarının olduğunu söyleyebilmişti. Annesi, oğluna İbrahim adını vermiş, uzun zaman kimseye görünmeden çocuğunu bu mağarada emzirmişti.

Aradan yıllar geçmiş, İbrahim (a.s.) hızla gelişmiş ve delikanlı olmuştu. Çocuklarını daha uzun bir süre mağarada, insanlardan uzakta tutmanın doğru olmadığını annesi ve babası da biliyordu. Bir gün Azer bu konuda arkadaşlarına danıştı:

– Yetişkin bir erkek evlâdım var. Ancak bir zarar gelir korkusuyla onu dışarıya çıkaramıyorum. Bu konuda nasıl hareket etmem gerekir, diye sordu.

– Sen merak etme, oğluna hiçbir zarar gelmez. Ona, yaşıtları ile oynaması için izin ver, dediler.

Arkadaşlarının sözleriyle rahatlayan Azer, mağaraya geldi ve uzun zaman mağarada; insanlardan, hayvanlardan, tabiattan habersiz yaşayan İbrahim'i (a.s.) dışarı çıkardı. İlk defa dışarı çıkan İbrahim'in her şey ilgisini çekiyordu. Bu yüzden babasına, gördüğü varlıklarla ilgili sorular soruyordu.

Babası da:

– Bu kuş, bu deve, bu ağaç, bu ev, bu koyundur ... diyerek çeşitli varlıkları oğluna tanıtıyordu. Artık baba ile oğul, uzun süre dolaşmaktan iyice yorulmuş olarak evlerine dönüyorlardı. Evlerine girecekleri sırada İbrahim'in (a.s.) ağzından gördüğü varlıklarla ilgili olarak babasının irkilip kaygılanmasına sebep olacak bir söz çıkıverdi:

– Mutlaka bunların bir yaratanı olmalı, dedi.

Oğlunun bu sözü Azer'i kaygılandırsa da ona bir şey demedi. Fakat böyle sözler çok tehlikeli olabilirdi. Çünkü kralları Nemrut ve halkın çoğunluğu putlara tapıyor, kendisi de put imal edip bunları satarak para kazanıyordu.

Bir süre sonra İbrahim'in (a.s.) de babasının isteği üzerine put satmak için pazara gitmesi gerekti. Ama o, putlara gereken saygıyı göstermiyor, boyunlarına birer ip takıp yerlerde sürükleyerek onları pazara götürüyordu.

Putların yerlerde sürüklenerek saygısızca pazara götürüldüğünü gören halk, bu durumdan son derece rahatsız oldu. İbrahim'in babasına gelerek:

– Gel de, oğlunun ilâhlarımıza nasıl saygısızlık yaptığını kendi gözlerinle gör, dediler. Azer, duyduklarına inanamadı. Öfkeyle putların satıldığı pazara gitti. Bu sefer de gördüklerine inanamadı. İbrahim (a.s.), eline bir su kabı almış, putlara su içirmeye çalışıyor, suyu içmediklerini görünce de suyu onların tepesinden aşağı döküyordu. Gördükleri manzara, putperestler için dayanılacak gibi değildi.

Azer, öfkeyle oğlunun başına dikilip:

– Sen, böyle bir saygısızlığı putlarımıza nasıl yapabilirsin?...

– Onlara su içirmeye çalışıyorum baba. Ama ne yaptıysam içiremedim.

– Putlar su içmezler!

Babasından, putlarla ilgili böyle bir cevap alan İbrahim (a.s.) taşı gediğine koydu:

– Bunlar nasıl ilâhtır ki su içmeyi dahi beceremiyorlar, dedi.

Oysa, tek ilâh olan, bizi ve bütün varlıklar âlemini yaratan Allah'ın, her şeye gücü yeter. O'ndan hiçbir şey gizli kalamaz. O, her şeyden haberdardır. *(2. Bölümü sayfa 24'te)*

TUZU DA MI PARAYLA ALACAĞIZ?

Avdan sonra, Nûşirevan için bir hayvanı kızartıyorlardı. Fakat yanlarında tuz yoktu. Tuz alıp gelmesi için adamlarından birini yakınlarındaki köye gönderdiler. Bu sırada Nûşirevan, tuz getirecek adama:

– Tuzu para ile al ki, bir şeyi bedava alma âdeti başlamasın, köy harap olmasın, dedi. Bu söz üzerine yanındaki adamları hayret içinde:

– Bu kadarcık bir şeyden ne zarar gelir ki? Niçin tuzun para ile alınmasını öğütlüyorsunuz, diye sordular. Nûşirevan:

– Dünyada kötülüğün temeli küçücük bir şeydi. Ama her gelen onu büyüttü. En sonunda yeryüzündeki kötülük şimdiki durumuna geldi, demiş.

(Bostan ve Gülistan)

Peygamber Efendimiz, insanlara güzel veya kötü örnek olma konusunda bizleri uyarmış ve insanlara hayırlı işlerde önder olmamızı öğütlemiştir:

"Kim, bir hayrı başlatır ve başkaları da onu devam ettirirse o kimse, yaptığı hayrın sevabını eksiksiz alır ve o hayrı takip edenlerin; hayrının bir mislini, onların hayırlarından hiçbir eksilme olmaksızın aynen alır.

Kim de kötü bir çığır açar ve bu çığırdan başkaları da giderse, bu adama, o kötü işin günahı eksiksiz verilir. Ayrıca o kötü yolda gidenlerin günahının bir misli de onların günahlarından hiçbir şey eksilmeden ona verilir." *(Kütüb-ü Sitte)*

HANGİSİ DAHA İYİ?

Bir gün Resulü Ekrem Efendimizin (s.a.v.) yanına bir adam geldi. Adam Peygamber Efendimizden yiyecek bir şeyler istedi. Efendimiz Aleyhisselâm:

– Senin evinde hiç ev eşyası yok mu? diye sordu. Adam:

Bir kısmıyla örtündüğümüz, bir kısmını da altımıza serdiğimiz bir çul, bir de su kabımız var, ya Rasulallah! dedi. Peygamberimiz adama:

– Onları bana getir! dedi. Adam eşyalarını getirince, Peygamber Efendimiz çevresindekilere dönerek:

– Bu çul ile su kabını kim satın almak ister? diye sordu. Onlardan birisi:

– Ben bir dirhem (o dönemde kullanılan bir tür gümüş para) vereyim yâ Resulallah! dedi.

Bunun üzerine Resulü Ekrem Efendimiz:

– Arttıran yok mu? diye birkaç defa seslendi ve iki dirhem teklif edene sattı. Parayı bu fakir sahabeye verdikten sonra:

– Git, bu paranın bir dirhemiyle ailene yiyecek al, geri kalanıyla da bir balta satın al, bana getir! dedi. Adam çarşıya gitti, bir balta alıp getirdi. Peygamberimiz (s.a.v.) adamın getirdiği baltaya mübarek elleriyle çok güzel bir sap yapıp taktı ve şöyle buyurdular:

– Haydi şimdi git, bununla odun kes ve sat. On beş gün çalış, ondan sonra yanıma gel!

Adam, on beş gün çalıştıktan sonra Resulü Ekrem Efendimizin yanına geldi. Bu süre içinde on dirhem kazanmıştı. Kazandığı bu parayla kendine, ailesine elbise ve yiyecekler almıştı. Bu duruma çok sevinen Resulallah Efendimiz adama şunları söyledi:

– Dilenciliğin, kıyamet günü yüzünde bir leke gibi görünmesindense, böylesi senin için daha iyidir. *(Ebu Dâvud)*

GÖKYÜZÜNDEKİ SES VE IŞIK GÖSTERİSİ (1)

Yağmurlu bir gündü. Can, akşam yemeğinden sonra odasında ders çalışıyordu. Bu sırada şiddetli bir gürültüyle irkildi. Çok korkmuştu. Hemen babasının yanına koştu. Babası:

– Oğlum, niçin bu kadar korktun, dedi.

– Babacığım, yağmur yağdığında şimşekler çakmaya başlıyor ve gürültü çıkıyor. Bu ses beni ürkütüyor. Bu kadar çok ışık nereden çıkıyor? Sonra bu ses nasıl oluşuyor? diye sorunca baba ile oğul konuşmaya başladılar:

– Can, hiç durgun elektrik diye bir şey duydun mu?

– Evet, geçen yıl öğretmenimiz bahsetmişti.

– Gökyüzünde oluşan bu yıldırım ve şimşekler aslında büyük bir elektrik atlamasından başka bir şey değildir.

– Nasıl yani, gökyüzünde elektrik mi var?

– Evet Can, bu olayların hepsi bir çeşit elektrik kıvılcımıdır.

– Gökyüzünde oluşan bu elektrik herhâlde çok fazla olsa gerek. Bu elektrik nasıl oluşuyor?

– Bu elektriğin esas sebebi hava sürtünmesidir.

– Hava sürtünmesi mi?

– Evet. Rüzgârla hareket eden hava molekülleri birbiriyle sürtünerek üzerlerinde elektrik depo ederler. Buna da durgun elektrik denir.

– Sürtünme ile elektrik nasıl oluşur?

– Aslında sürtünme ile elektriklenmeye bir çok örnek verebilirim. Şimdi bana plâstik saplı bir kalem ve kâğıt getir.

– Can hemen bir tükenmez kalemle, bir parça kâğıt getirip babasına uzattı.

– Bunlarla ne yapacaksın baba?

– Şimdi kâğıdı minik parçalara ayırıp masanın üzerine koyalım. Kalemi de saçına sürtelim. Kalemin saçına sürtülmüş tarafını kâğıtlara yaklaştırdığımızda ne olduğunu göreceksin?

– Aaa, kâğıtlar kaleme yapıştı.

– İşte Can, kalemi saçlarına sürttüğümüzde kalem sürtünme ile durgun elektrikle yüklenir. Aynen bunun gibi gökyüzünde rüzgârlarla birbirine sürtünen bulutların hava molekülleri elektrikle yüklenir ve...

– Peki ya sonra ne olur baba?

– Sonra da bu yükler bir buluttan diğerine ya da yere doğru akar. Bu, çakmağın düğmesine bastığımızda atlayan bir kıvılcım gibidir. Ama bulutlar çok büyük olduğu için içlerinde depoladıkları elektrik de çok fazladır.

– O zaman şimşek çaktığında gökyüzünün aydınlanmasının sebebi bu elektrik atlamasından çıkan ışıktır.

– Evet Can, doğru söyledin.

– Peki baba, beni korkutan bu korkunç ses nasıl oluşuyor?

Bulutlarda biriken elektrik, kıvılcım şeklinde atlarken havada çok büyük bir elektrik akımı oluşur. Bu esnada hava ısınır ve aniden genleşir. Havanın genleşmesi ses dalgaları hâlinde etrafa yayılır ve biz bunu gürültü şeklinde duyarız.

– Yani beni korkutan bu ses, aslında kıvılcım atlaması sırasında oluşan ses dalgaları mı?.

– Evet Can, bu ses dalgaları çok şiddetli olduğu için bazen evlerin cam ve kapılarını da sarsar ve gürültü çoğalır.

Can, babasından gök gürültüsü ve şimşeğin sebebini öğrendikten sonra yatağına gitti ve uykuya daldı. Sabah pırıl pırıl güneş açmıştı. Dün geceki bulutlardan eser yoktu. Can, çevreyi hayran hayran seyrederken arkadaşı Murat'ı gördü. Onunla şakalaştıktan sonra dün geceki gök gürültülerini duyup duymadığını sordu. Murat, o sırada uykuda olduğunu fakat en son çakan şimşekle yatağından fırladığını söyledi. Can, Murat'a babası ile aralarında geçen konuşmayı ve yaptıkları deneyi anlattı. Murat bu konuyu daha önce de merak ettiğini ve öğretmenine benzer sorular sorduğunu söyledi. Bunun üzerine Murat:

– Gökyüzünde gerçekten çok büyük olaylar meydana geliyor. Bulutlardan yağmurlar yağıyor, elektrik atlamaları oluyor, sesler çıkıyor. Yağan yağmur, yeryüzü için hayat demek. Yağmurun yağmadığını düşünsene Can, o zaman ne olurdu? İnsanlar, yerde gezen hayvanlar, havada uçan kuşlar, ağaçlar, çiçekler suyu nereden bulurdu? diye sordu. Bunun üzerine Can:

– Gerçekten yağmurun bizler için sayısız faydası varmış Murat. Bunları okulda derste okusak bile insan düşünerek bulduğunda bundan başka bir zevk alıyor, diye karşılık verdi. Ardından Murat ve Can sohbete başladılar:

– Fakat Can, benim aklıma şöyle bir soru takıldı.

– Nedir o Murat?

– Yağmurun birçok faydası var da bu şimşeklerin, yıldırımların hiç faydası yok mudur? Onlar bizi korkutan anlamsız birer ses ve ışık gösterisi midir?

– Bak bunu hiç düşünmemiştim Murat? Çevremizde gördüğümüz her şeyin bir anlamı olduğuna göre, bunun da bir anlamı olmalı değil mi? Ben akşam babama bunu soracağım, dedikten sonra iki arkadaş vedalaşıp evlerine döndü.

ZAFER BİR SALKIM ÜZÜMDE SAKLI

Bir malı çalmak ya da başka birinin elinden zorla almak haramdır. Milletimiz bundan dolayı haramdan uzak durmuş, buna en ağır şartlar altında olduğu zamanlarda bile dikkat etmiştir. Bunun sonucunda da dünyanın en güçlü ve medenî devletlerinden birini kurmuştu.

Boğazından bir parça haram geçmemesi konusunda insanımızın ne kadar hassas olduğunu Kanunî Sultan Süleyman döneminde yaşanan bir olay çok güzel anlatmaktadır:

Kanunî ordusu ile sefere çıktı. Sefer sırasında ordu, halkı Hıristiyan olan bir kasabaya uğradı. Ordunun geçtiği yol çok dar olduğu için askerlerin bazıları kasaba halkının bağlarından geçmek zorunda kaldı. Bu sırada sıcaktan iyice bunalan ve susayan bir asker, bir salkım üzüm kopardı ve yedi. Yediği üzümün parasını da kopardığı salkımın yerine bir keseye koyup astı. Sıcağa rağmen bu askerden başka hiç kimse bir üzüm tanesi bile almadı. O da bağ sahibi olmadığı için yediği üzümün parasını fazlasıyla asma dalına asmıştı.

Ordu, kasabadan çıkınca Belgrat yakınlarında mola verdi. Aradan çok az bir zaman geçmişti ki nefes nefese bir köylü geldi ve komutanla görüşmek istediğini söyledi. Görüşme talebi kabul edilen köylü karargâha, komutanın yanına vardı ve: "Çok mert ve dürüst askerleriniz var. Bir askeriniz, yediği üzümün parasını, salkımı kopardığı yere asmış. Siz, gerçekten de üstün ahlâk sahibi insanlarsınız." dedi.

Köylünün söyledikleri karşısında komutanın morali son derece bozulmuştu. Bunun üzerine hemen sözü edilen askerin bulunmasını istedi. Bu olayı Kanunî Sultan Süleyman da duymuştu. Kanunî, yediği bir salkım üzümün parasını ödemiş olsa bile bu askerin hemen ordudan çıkarılması emrini verdi.

Hıristiyan köylü kendi sözlerinin bir askerin ordudan atılmasına sebep olduğunu görünce:

– Ben bu askerin ordudan atılmasını istemek için gelmedim. Kendisine teşekkür etmek için geldim, dediyse de sultan:

– Kursağında haram lokma olan bir askerin bulunduğu bir orduya zafer nasip

olmaz, dedi. Köylü:

– Ama efendim, yediği üzümün parasını ödemiş, dedi. Bunun üzerine Kanunî:

– Yediği üzümün parasını ödemeseydi daha ağır bir ceza alacaktı. Şimdi sadece bu sefere katılması yasaklandı, dedi.

Bu sırada konaklama yerinin yakınlardaki çeşmelerden, askerlerin bazıları su içiyor, bazıları abdest alıyordu. Bu çeşmelerden birinin yakınlarında bir manastır vardı. Manastırdan sorumlu rahip, rahibelerden bazılarını, güzel kıyafetler giydirerek askerlerin başında bulunduğu bu çeşmeye su almaya gönderdi. Maksadı Osmanlı askerinin durumunu, sayısını ve askerî gücünü öğrenip haçlı ordusuna bu konuda bilgi vermekti. Fakat rahibeler çeşmenin yanına gelir gelmez askerler hemen geri çekildiler, arkalarını dönüp onlar gidene kadar beklediler.

Rahip, daha önce bir askerin yediği üzümün parasını bile asma dalına astığını duymuştu. Bir de rahibelerin olan biteni anlatması ile iyice şaşırıp kaldı. Bunun üzerine haçlı ordusu komutanına şöyle bir mektup yazdı:

"Ey haçlı kumandanları,

Siz, üzerinize gelen bu ordu ile nasıl başa çıkabilirsiniz? Bu insanlar, Allah yolunda ve komutanlarının emriyle canlarını feda ediyorlar. Yanlarına gönderdiğim süslü kızların yüzlerine bile bakmıyorlar. Geçtikleri bağdan kopardıkları bir salkım üzümün bile parasını yerine asıyorlar. Herkese iyi davranıyor ve kimseye haksızlık etmiyorlar. Bütün mallarını, ailelerini terk ederek sefere çıkmışlar. Onların gideceği yer cennettir!

Siz, onlardaki bu üstün ahlâkı ve güzel davranışları görmezlikten gelir ve onların karşılarına çıkarsanız, sadece kendinize ve askerlerinize yazık etmiş olursunuz!

Kısa bir zaman sonra tarih bu rahibin tespitlerini doğruladı. Allah rızası için yola çıkan ordu muzaffer oldu. Onlar asıl zaferi insanlığa insanlık dersi vererek, gittikleri yerlere medeniyet adalet, eşitlik götürerek kazandılar.

KİTAP

Okudum kitap diye, bin bir nasihat diye,
En güzel arkadaşı seçtim kitaptan yine.
Ne zaman istesem, geliverir ellerime,
Sorgusuz ve yargısız ortak olur sevgime.

Açarak ellerimi, koydum üstüne seni,
Hadi al da içine sevgili kitap beni,
Aşalım son hızla dağ, tepe, denizleri,
Sen bir fener karada, ben denizde bir gemi.

Raflarda duruşuna hep hayrandım ben zaten,
Okumayı sevmemek mümkün mü ki sen varken?
Açmak kolay seninle kapalı kapıları,
Aydınlatır kitaplar tüm cahil kafaları.

Her güzel kitabı bir rehber edinerek,
İnsana hizmet için kitabı sevmek gerek.
Geçmesin bu dünyada senin de tek bir günün,
Kitapsız ve bilgisiz geçirip övündüğün.

İjlâl Alpay

BİLMİYORUM DİYEBİLMEK

Çevremizdeki kimi kişilerin her konuda konuşup fikir yürüttüklerine tanık oluruz. Bu karakterdeki kişiler, ortaya atılan her konuda düşüncelerini belirtme fırsatı bulamadı mı âdeta rahatsız olurlar. Hatta fırsat buldukları anda bilgisi olan kişilerden önce cevap vermeyi bir maharet sayarlar. Ama yerli yersiz konuşmaları yüzünden çok defa mahcup duruma düşerler. Hâlbuki asıl hüner, yeri gelince ve bildiğimiz konularda konuşmaktır.

"Bin işit, bir söyle!" atasözümüz de düşünmeden konuşmamak gerektiğini ne güzel anlatır. "Düşünmeden konuşan hastalanmadan ölür." atasözü ise boşboğazlığın, insanın başına ne büyük felâketler getireceğini öğütler.

Aşağıdaki kısa hikâye, sözünü bilip de söylemenin önemini bize çok güzel anlamaktadır. Kendini bilen gerçek âlimler kendilerine bir soru sorulduğunda o konuda bilgileri yoksa "bilmiyorum." diye cevap vermişlerdir.

İmam Malik, bilgisi çok geniş olan İslâm âlimlerinden biridir. Fakat bu zât, kendini bilen her âlim gibi, bildiği konularda konuşur, bilmediği bir soru ile karşılaşırsa: "Bu konuda bilgim yok." diye cevap verirdi.

Bir gün İmam Malik'in sohbetine gelen kişiler kendisine kırk tane soru sordular. Bu soruları büyük bir dikkatle dinleyen İmam Malik, sorulardan sadece ikisine cevap verdi. Diğer sorulara cevap veremeyeceğini söyledi. Sohbetine gelenler:

– Nasıl olur da sizin gibi büyük bir âlim bu sorulara cevap veremez. Bu, olacak iş değil!... diyerek hayretlerini ifade ettiler. O da:

– Bir soru sorulduğunda "Bu sorunun cevabını bilmiyorum." demek âlim kişinin değerini düşürmez, tam tersine artırır. Sakın ola ki çevrenizdeki insanların etkisiyle her soruya cevap vermeye ve bilmediğiniz konularda konuşmaya kalkışmayın! Bilmediği bir konuda sadece cahil insanlar konuşur. Gerçek âlime bilmediği bir konuda cevap vermek yerine: "Bilmiyorum." demek yakışır, diye karşılık verdi.

Atalarımız: "Yarım doktor candan, yarım hoca dinden eder." diye ne güzel söylemişler. Onun için büyük âlimler, bilmedikleri bir konuda kendilerine soru sorulmuşsa, büyük bir ruh olgunluğu ile rahatlıkla "Bilmiyorum." cevabını verebilmişlerdir.

KESİNTİSİZ TEMİZLİK

Gözümüz önünde bize sonsuzmuş gibi görünen muhteşem bir kâinat var. Bilimsel incelemelere göre de yıldızlar, gezegenler varlıklarını milyarlarca yıldan beri sürdürmektedir. Güneş, yaklaşık olarak Dünya'nın bir milyon katı büyüklüğe sahiptir. Bugün için evrendeki yıldız, gezegen, kuyruklu yıldız vb. sayısını kesin olarak tahmin etmek imkânsız gibi görünüyor; hele bir de yeni doğan yıldızları düşünürsek.

Evrendeki akıl almaz sayıdaki gök cisimleri, bir taraftan ısı ve ışık verirken diğer taraftan da yörüngelerinde milyarlarca yıldır yol almaktadır. Çok çok büyük olan bu gök cisimlerinden, yolculukları sırasında ne duman çıkıyor ne de bu dev cisimler, geride rahatsız edici atık bir madde bırakıyor.

Şimdi bir de üzerinde yaşadığımız Dünya'ya bakalım:

İnsanın yeryüzündeki en akıllı varlık olduğu ortada. Fakat yaşadığı çevreye bir göz attığımızda çöp, is, katı ve sıvı atıklardan geçilmediğini görüyoruz. Üstelik de temizlik görevlileri olduğu hâlde. İnsanın yaşadığı çevre böyle. İnsanoğlu, temiz bir çevrede yaşamayı ne kadar çok arzu etse de bunu bir türlü başaramıyor. Çünkü ihtiyaçlarını karşılamak ve para kazanmak için fabrikalar, çeşitli tesisler kurması, yolculuklarını çeşitli ulaşım araçları ile yapması gerekiyor. Bütün bunları da yapmaya çalıştığında ister istemez çevresini kirletiyor. İnsanın etrafını temiz tutmaya çalışması ise bir istekten öteye geçemiyor. Çünkü o, karnını doyurmak, bir yerden bir yere gitmek, tarlasını sürmek, evini yapmak, köprüsünü kurmak zorunda.

Bunları yaparken de bir tarafatan çevreyi kirletiyor. Bir de buna insanoğlunun ihmalkârlığı eklenince gökyüzü; sisten dumandan deniz; petrol ve pet şişeden, karpuz kabuklarından görünmez oluyor. Pikniğe gidecek olsanız, kendinizin ya da başkalarının bıraktığı çöplerden oturacak yer bulamıyorsunuz. Hatta bir piknik için onlarca kilometre uzağa gitmek zorunda kalıyorsunuz.

Bir de insanoğlunun girmediği, elinin değmediği ormanlara gidelim. Her yıl binlerce ağaç yıkılıp çürüdüğü, milyonlarca hatta milyarlarca küçüklü büyüklü canlı öldüğü hâlde, gözünüzü rahatsız edecek kalıcı bir kirlilik oluşmuyor. Çünkü dökülen yapraklar, yıkılan ağaçlar bakteriler tarafından çürütülerek toprağa karışıyor. Bunlar yeni yetişecek bitkiler için bir besin kaynağı oluyor. Aynı şekilde, ölen hayvanlar kurtçuklar, bakteriler tarafından parçalanıyor ve toprağa karışıyor. Böylece geriye gözümüzü rahatsız edecek, midemizi bulandıracak en ufak bir çirkinlik kalmıyor.

Zaman zaman aklınıza fare, domuz, sırtlan, akbaba, leş kargaları gibi canlılar acaba niçin yaratıldı? Bunların ne gibi görevleri var? sorular gelebilir. Ancak kâinatta hiçbir canlı boş yere yaratılmamıştır. Onların çirkinmiş gibi görünen şekillerinin ardında nice güzellikler vardır. Bu tür hayvanlar, ölen canlıların artıklarını yiyerek çevrenin temiz kalmasını sağlar. Böylece bulaşıcı hastalıkların yayılması engellenir, çevre çirkin görüntülerden korunmuş olur.

Bu temizlik işlemi sadece ormanlarda veya yeryüzünde olmuyor. Gökyüzünde, atmosferde, soluduğumuz havada; denizlerin, okyanusların sularında ve diplerinde kesintisiz bir temizlenme ameliyesi (işi) sürmektedir.

Kuddûs; kusur ve noksanlıklardan uzak, hiç eksiği olmayan, pâk, temiz anlamına gelir. Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarındandır.

İşte bütün bunlar, bize kâinatta mükemmel bir temizleme siteminin olduğunu anlatmaktadır. İnsan, dikkatli bir gözle baksa kâinatın atık bırakmayan harika bir fabrika gibi işlediğini görecektir. Bu da bize Allah'ın, Kuddûs isminin kâinatta en parlak şekilde tecelli ettiğini göstermektedir.

TEVHİD

Yaratılış üzerine birtakım varsayımlar yapmaya ne dersiniz? İsterseniz işe tabiatla başlayalım. Bildiğiniz gibi toprak, su, hava, deniz ve dağ gibi çevremizdeki şuursuz varlıkların tümüne birden tabiat deniyor. Yeryüzünde gördüğümüz varlıkları tabiat yaratıyor diye varsayalım. O zaman her bir bitki için ayrı ayrı fabrikalar, makineler ve boyama atölyeleri bulunması gerekirdi.

Bir saksıya farklı çiçek tohumları eksek, her tohumdan ayrı bir çiçek çıkar. Saksı içinde ayrı ayrı makineler, ayrı ayrı kalıplar bulunmalı ki çiçekler farklı desende ve renklerde olsun. Hâlbuki tohumlar birbirine benzer maddelerden oluşmuştur.

Toprağın düşünme yeteneği, gücü, kuvveti ve imalat atölyeleri olmadığına göre bu çiçekler nasıl ortaya çıkmaktadır?

O hâlde bütün bu harika varlıkları bir plâna göre yapan ilmi ve kudreti sonsuz bir yaratıcı vardır.

Acaba rüzgâr, yağmur, sıcaklık, ışık gibi sebepler, topraktaki maddeleri birleştirip bitki, hayvan ve insanları yaratabilir mi?

İlâç üretilen bir eczahane düşünelim: Bu eczahanedeki rafların bir yanında içlerinde ilâç ham maddeleri bulunan yüzlerce şişe bulunmaktadır. Bir yanında da daha küçük şişeler içinde dizilmiş ilâçlar vardır. İlâçlar bu şişelerdeki maddelerin hassas ölçülerle karıştırılmasıyla üretilir. Eğer maddelerin birinden bir iki gram az veya fazla bir karışım ilâç değil, belki zehir olacaktır.

Şimdi biri dese: "Fırtınalı bir havada rüzgârın kapıyı, pencereyi çarpmasıyla şişeler devrildi. Dökülen maddeler bir araya geldi ve bu ilâçları oluşturdu. Acaba bundan daha anlamsız bir şey olabilir mi?

Bitkiler, hayvanlar bir ilâçtan çok daha karmaşık ve çok daha hassas bir yapıya sahiptir. Hele insan, manevî yanı bir tarafa sedece bedeniyle bile mucizevî bir varlıktır.

Bu harikulâde varlıkların, sebeplerin tesadüf eseri bir araya gelmesiyle meydana geldiğini düşünmek, eczahanedeki şişelerin rüzgârla devrilip ilâçları oluşturduğunu iddia etmekten çok daha gülünçtür.

Öyleyse canlı ve cansız bütün varlıkları hassas ölçülerle tasarlayıp plânlayan ve meydana getiren bir yaratıcı vardır. O da ancak yerlerin ve göklerin sahibi Yüce Allah'tır.

Harika bir eser tabiattaki maddelerin kendi kendilerine bir araya gelmesiyle oluşabilir mi?

Bir caminin taşlarını bir plâna göre üst üste dizen ve kubbeyi oluşturan bir usta vardır. Eğer ustayı kabul etmezsek, taşların kendi kendilerine üst üste dizildiklerini ve baş başa vererek kubbeyi oluşturduklarını kabul etmemiz gerekir. Bunu aklı olan hiç kimse kabul etmez.

İşte bunun gibi vücudumuzdaki her bir organ, hücrelerin harika bir şekilde dizilmesiyle oluşmuştur. Bu hücreler binadaki taşlar gibi biraraya gelip göz, kulak, dil veya el gibi organlarımızı oluşturmaktadır.

Aklı, gücü ve kuvveti olmayan hücrecikler, kendi kendilerine toplanıp bir insan vücudunu meydana getirmezler. Bu da bize gösteriyor ki vücut sarayının bir mimarı ve yaratıcısı vardır.

Bütün varlıkları bir düzen içerisinde yaşatan ve işleten Allah'tır. Bu düzen içinde bir yaratıcıyı kabul etmezsek her bir bitki, hayvan ve insanda yüzlerce fabrika ve makina bulunmasını kabul etmemiz gerekir. O zaman bir tek yaratıcı yerine, her bir şey için ayrı bir yaratıcı kabul etmek zorunda kalırız.

Hâlbuki bir köyde iki muhtar, bir ilde iki vali bulunsaydı düzen bozulurdu. Aynen öyle de birçok yaratıcı güç bulunsaydı, bunların anlaşmazlıkları yüzünden her şey birbirine karışır, yeryüzü yaşanmaz hâle gelirdi.

Kâinatı ve içindekileri yaratıp idare eden tek güç Allah'tır.

KUSUR MU?

Bir geyik su içiyordu dereden,
Gökyüzü, bulutlar ve kendi aksi...
Suda gördü bütün bunları birden,
Pek güzeldi gördüklerinin hepsi.

Ama kendi hepsinden de güzeldi,
Hele boynuzları bir ağaç misal.
Seyretti onları, şevk ile güldü,
Başında duruyorlardı taç misal.

Bir de ayaklarına baktı, ince,
Zayıf ve çelimsizdi zavallılar.
Üzüldü ve ah etti içten içe,
Güzelliğe denk düşmüyordu bunlar.

Bunları düşünürken bir ses duydu,
Korku ve heyecanla geriye baktı.
Ona doğru bir avcı geliyordu,
Koşarak hızla ormana daldı.

Ayakları sanki kanat olmuştu,
Onu uçuruyordu ormanlarda.
Ama boynuzları kement olmuştu,
Takılıyordu eğri, sık dallarda.

Yakalandı en sonunda avcıya,
Ama buna sebep boynuzlarıydı.
O ince, zayıf ayaklar değil ha,
Çok sevdiği boynuzlar ona kıydı.

Bazen kusur bildiğimiz şeylerde,
Bizim için nice güzellik vardır.
Bazen gurur duyduğumuz şeylerse
Bizim için tamamıyla zarardır.

Mehmet ERDOĞAN

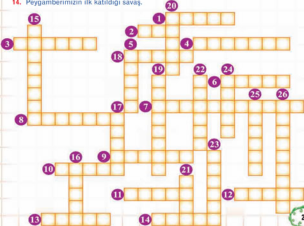

BULMACA

1. Ramazan ya da kurban bayramlarından bir önceki gün.
2. Afrika kıt'asında büyük bir ırmak.
3. Allah'a inanıp iyi işler yapanların sonsuza kadar kalacağı yer.
4. Abdest, namaz, oruç gibi ibadetlere ait temel bilgilerin anlatıldığı kitap.
5. Kur'ân'da adı geçen bir peygamber, Hz. İbrahim'in iki oğlundan biri.
6. Çocukken kuyuya atılan bir peygamber.
7. Allah'ın Müslümanlara emrettiği beş vakit namazdan biri.
8. İnancı ile yaptıkları birbirinden farklı olan kimseye dinimizce verilen ad.
9. Hazreti İbrahim'in oğlu olan peygamber.
10. Yatsı namazının son bölümünde kılınan üç rekâtlık namaz.
11. İçinde fetihle ilgili müjdelerin bulunduğu sûre.
12. Ramazanda camilerin minareleri arasına asılan ışıklı yazı.
13. Kur'ân'da en güzel surette yaratıldığı bildirilen canlı.
14. Peygamberimizin ilk katıldığı savaş.
15. Allah'ı tanımayan insanların gideceği azap yeri.
16. İbadetin sadece Allah rızası için yapılması, saf ve duru niyet.
17. Allah'ı ve iman hakikatlerini inkâr edenlere verilen isim.
18. Terzilerin piri olarak bilinen peygamber.
19. İslâm Dini'ne girmiş olan insana verilen ad.
20. Kâinatı (evreni) yoktan var eden sonsuz güç ve kudret sahibi.
21. Peygamber Efendimizin yaptığı savaşlardan biri.
22. Bir insana, geçici olarak ve geri almak üzere bırakılan şey.
23. Kur'ân-ı Kerîm'i açıklayıp yorumlayan bilim.
24. Balığın karnında bir süre yolculuk eden peygamber.
25. Peygamberimizin kabrinin bulunduğu şehir.
26. Kur'ân-ı Kerîm'de adı geçen bir peygamber, Hz. Yahya'nın babası.

BATANLAR VE KAYBOLANLAR

Hz. İbrahim iyice gelişmiş ve tam bir delikanlı olmuştu. O çocukluğundan beri putların tanrı olamayacağını, bütün evreninin tek bir yaratanı olduğunu düşünüyordu. Putlar, cansız birer tahta parçasından başka bir şey değildi.

Babası Azer ise her gün sabahtan akşama kadar put imal etmek için durmadan çalışıyor, keseriyle tahtaları yontarak onlara şekiller veriyor, atölyesini putlarla dolduruyordu. Sonra da hiç düşünmeden bunların karşısına geçip onlara tapınıyordu.

Daha önce bir tahta parçası iken keser darbeleriyle imal edilen putlar, yanlış inanç ve yönlendirmeler sonucunda ilâh kabul ediliyordu. Bu putlar, onlara tapanlara göre, gökte ilâh sayılan yıldızların temsilcisi kabul ediliyordu. Oysa bunların ilâhlıkla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Dikildiği yerde çakılıp kalan, ne olup bittiğinden haberi olmayan, yontularak şekil verilmiş şeyler nasıl ilâh olabilirdi? Bu gerçeği Hz. İbrahim'in kendisi biliyordu. Ama bu gerçeğin başkalarına da anlatmanın bir yolunun olması gerektiğini düşünüyordu. Ne yapıp yapıp insanlara tek ilâhın, yani tek yaratıcının Allah olduğunu anlatmalıydı.

Yıldızların parladığı bir gecede Hz. İbrahim çevresindeki insanlarla sohbet ediyordu. Bu insanları düşündürmek, gerçek yaratıcının kim olduğunu onlara anlatmak için gökyüzüne bakıp öteki yıldızlardan daha parlak olan Ülker yıldızını onlara göstererek:

– İşte, bu benim Rabbim, dedi.

Hz. İbrahim'in böyle bir söz sarfetmesi yanındaki insanları bir hayli şaşırtmıştı. Şimdiye kadar kendilerinden farklı bir yol takip eden Hazreti İbrahim'in bu sözlerinin herkesi şaşırtmasından daha tabiî bir şey olamazdı. Çünkü o, kendilerinin ilâh olarak kabul ettiği bir yıldıza "İşte, bu benim Rabbim." demiş bulunuyordu.

Hazreti ibrahim'in bu sözleri yanında bulunanları sevindirir gibi olmuştu. Daha önce yaptığı gibi O, yine kendilerinin ilâh ve inançlarıyla alay mı ediyordu? Bunu anlamak için Hazreti İbrahim'in yüzüne bakanlar oldu. Ancak gecenin yarı aydınlığı içinde yüzünden pek bir anlam çıkaramadılar.

Sohbet epey uzun sürmüş bu sırada Ülker yıldızı da batmıştı. Bunun üzerine Hazreti İbrahim: "Ben batanları ve kaybolanları sevmem!" dedi. Orada bulunanlar, işittikleri bu sözle bir kez daha sarsılmışlar ve şaşkına dönmüşlerdi. Bundan dolayı:

– Ey İbrahim, sen gene neler söylüyorsun? Bütün bunların anlamı nedir? Az önce bizim de ilâh bildiğimiz bir yıldıza: "İşte, bu benim Rabbim." dememiş miydin?

– Size o cevabı veren bendim, ama gördüğünüz gibi sizin ilâh bildiğiniz o yıldız şimdi battı. Öyle anlaşılıyor ki o yıldızın kendine

dahi bir faydası dokunmamaktadır. O yıldız hiç benim Rabbim olabilir mi?

Orada bulunanlar, işittikleri bu sözler karşısında acze düşmüşler, cevap bile verememişlerdi. Ama onlar, hâlâ Hazreti İbrahim'in yanlış yolda olduğunu düşünüyorlardı. Bir sürü put vardı. İşte, birisini seçseydi ya! Yanlış yolda olmasa bunca put arasından tapınacağı bir ilâh bulamaz mıydı? Hem isterse babası ona ilâh olarak kabul edebileceği bir putun âlâsını yapardı. Ama İbrahim'in hiçbir çabası yoksa, Azer ne yapabilirdi ki.

Aradan birkaç gün geçti. Yine gökyüzünün açık olduğu bir geceydi. Bu sefer Hazreti İbrahim gökyüzünde pırıl pırıl parlayan Ay'a baktı ve yanında bulunanların duyacağı bir sesle:

– İşte, bu benim Rabbim, dedi.

Bir süre sonra Ay da batıp kaybolunca : "Şayet Rabbim, beni hidayet yoluna ulaştırmazsa, elbet yolunu şaşıranlardan olurum." dedi.

Ertesi sabah güneş doğmuş, etrafı pırıl pırıl aydınlatırken bu kez de:

– Güneş, gökteki cisimlerin hepsinden büyük olduğuna göre, "İşte, benim Rabbim bu olmalı." dedi.

Yanında bulunanlar: "Bu sefer de karar değiştirdi. Hadi hayırlısı..." dediler.

Hazreti İbrahim'in Güneş'in ilâh olduğunu söylemesinin üzerinden tam olarak bir gündüz vakti geçmiş ve akşam olunca Güneş batmıştı. Bu sırada Hazreti İbrahim çevresindeki insanlara dönerek:

"Ey kavmim, şunu iyi bilin ki ben, sizin Allah'a ortak tuttuğunuz ilâhlarınızdan uzağım. Her çeşit batıl inançtan uzaklaşarak yüzümü, gökleri ve yeri yaratan yüce Rabbime yöneltim. Ben, müşriklerden değilim." dedi. Ardından Hazreti İbrahim, kavmine tek ilâh olan Allah'ı tanıttıktan sonra oradan ayrıldı.

SİLİNMEYEN DOSTLUK

Birbirini candan seven iki arkadaş birlikte yolculuğa çıkmış. Ormanlardan, vadilerden, nehirlerden geçtikten sonra nihayet yolları bir çöle uğramış. İki arkadaşın çöldeki yolcukları uzun süre devam ettiğinden içlerinden birinin canı iyice sıkılmış. Can sıkıntısını gidermek, biraz neşelenmek için arkadaşının ensesine ansızın kuvvetli bir tokat atmış.

Yorgunluğun canına tak ettiği sırada bir de arkadaşından kuvvetli bir tokat yiyerek şaşkına dönen diğer yolcu kumlara: "Bugün en iyi arkadaşım bana tokat attı!..." yazmış ve dostuna: "Bana neden tokat attın?...." demeden yoluna devam etmiş.

İki dostun bitmek tükenmek bilmeyen yolculuğu çölde devam ederken arkadaşından tokat yiyen yolcu, anîden ince kumlardan oluşan bir kum girdabına düşmüş. İşte tam bu sırada daha önce kendisine tokat atan arkadaşı imdadına yetişmiş. Tam kumlara gömülmek üzereyken arkadaşının elinden tutmuş ve onu kumlara gömülmekten kurtarmış.

Daha önce kendisine tokat atan dostunun kendisini kumlara gömülmekten kurtardığını gören yolcu bu sefer de çöldeki bir taşa bıçağıyla : "Bugün beni en iyi arkadaşım ölümden kurtardı!" yazmış ve böyle bir arkadaşı olduğu için Allah'a şükretmiş.

Diğer yolcu ise arkadaşının bu defa kuma değil de bir taşa: "Bugün beni en iyi arkadaşım ölümden kurtardı!" diye yazmasına hayret etmiş ve ona:

– Sana daha önce tokat attığımda "Bugün en iyi arkadaşım bana tokat attı!..." sözünü kumlara yazmıştın. Seni bugün kumlara gömülmekten kurtarınca taşa: "Bugün beni en iyi arkadaşım ölümden kurtardı!" diye yazdın. Bunun sebebini öğrenebilir miyim? demiş. Arkadaşı tebessüm ederek:

– Sen bana daha önce tokat attığın zaman öfkelenmeden kumlara "Bugün en iyi arkadaşım bana tokat attı!..." diye yazdım ki, esen dostluk rüzgârları bu sözümü silip götürsün. Beni kumlara gömülmekten kurtardığın zaman "Bugün beni en iyi arkadaşım ölümden kurtardı!" diye taşlara yazdım ki, hiçbir rüzgârın dostluğumuzu silmeye gücü yetmesin. Dostluğumuz sonsuza dek sürsün, demiş.

NUR VER ALLAH'IM

Gözüme nur ver Allah'ım,
Sözüme nur ver Allah'ım!
Benim her iki âlemde,
Yüzüme nur ver Allah'ım!
Muhtaç arı, muhtaç petek,
Yerde, gökte Rab sensin tek.

Elvan elvan, çiçek çiçek:
Sağıma nur ver Allah'ım,
Dağıma nur ver Allah'ım.
Şu içinde bulunduğum
Çağıma nur ver Allah'ım!

Gökten mevc mevc rahmet akar,
Ak bulutlar indirir kar.
Fazlın güldürür şebnemi,
Nesîm okşar menekşemi.
Sensin Ehad, Sensin Samed,
Hevenk hevenk, demet demet,
Yoluma nur ver Allah'ım.
Soluma nur ver Allah'ım.
Her âzâma, her cüz'üme,
Koluma nur ver Allah'ım!
...

Mustafa Necati Bursalı
(Sevdalı Şiirler Antolojsi)

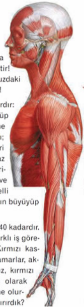

Hiç Düşündünüz mü?

Vücudumuz yaklaşık 100 trilyon hücreden oluşan harika bir sanat eseridir. Vücudu oluşturan organlarımız, aynı görevi üstlenmiş farklı sayıda ve değişik yapıdaki hücrelerden oluşur. Elbette aklı olmayan trilyonlarca hücre, hiçbir karışıklığa yol açmadan kendi aralarında görev paylaşımı yapıp organlarımızı oluşturamaz. Nasıl ki her şeyin bir ustası, bir yapanı varsa, bu kadar çok hücreyi de yoktan var edip onları, organlar şeklinde tanzim eden bir Yaratıcı elbette vardır.

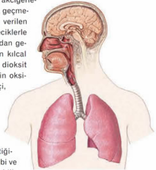
Vücudumuzdaki organların çalışmasını düzenleyip hareketlerini kontrol eden sinir sistemimiz, 80-90 milyar sinir hücresinden oluşan mükemmel bir yapıdır. Bu hücrelerin yaklaşık 30 milyarı beynimizde bulunur. Sinir hücrelerinin hepsi aynı uzunlukta değildir; bazılarının boyu 1 metreyi aşabilir. Sinir hücrelerinin uç uca eklendiğini düşünürsek yaklaşık 760 bin kilometre uzunluğa erişir. Bu uzunluk hemen hemen Ay'a gidiş geliş mesafesine eşittir! Dünyanın çevresi yaklaşık 40 bin kilometre olduğuna göre vücudumuzdaki sinir hücreleri uç uca geldiğinde dünyanın çevresinde 19 tur atabilir!

Sinir hücrelerinin diğer vücut hücrelerinden farklı bir özelliği vardır: Vücut hücreleri bölünüp çoğalabildiği hâlde, sinir hücreleri bölünüp çoğalamaz. Yani sinir hücrelerinden oluşan beynimiz günden güne büyüyüp gelişmez. Eğer bu hücrelerin çoğalma yeteneği olsaydı; başımız, gövdemiz kadar büyük olabilirdi! Veya beyin hücreleri sürekli çoğalıp kafatası içinde sıkışacak ve bir süre sonra iş yapamaz duruma gelecekti. Bununla birlikte bölünme geçiren sinir hücrelerinin yapacağı işlemler karışacak, vücudumuzun dengesi bozulacak ve yaşamak mümkün olmayacaktı. Ama her organı belli ölçülerle, belli görevlerle yaratan Allah, onları en güzel şekilde tasarlamış ve onların büyüyüp biçimsiz bir hâl almasını istememiştir.

Organlarımızın düzenli olarak çalışmasını sağlayan kas sayısı 340 kadardır. Bazı kaslar, birkaç farklı iş yapabildiği için kaslarımız toplam 510 farklı iş görebilir. Kol ve bacak kaslarımız kırmızı renkli kaslardan oluşur. Kırmızı kaslarımızı isteğimizle hareket ettirebiliriz. Fakat mide, bağırsaklar, damarlar, akciğer ve böbrek gibi iç organlarımız beyaz kaslıdır. Bu kaslarımız, kırmızı renkli kasların tersine, isteğimiz dışında otomatiğe bağlanmış olarak çalışır. Acaba iç organlarımızın çalışması bize bırakılmış olsaydı ne olurdu; bunu hiç düşündünüz mü? Kanımızı vücudumuzda nasıl dolaştırırdık? Yediklerimizi nasıl sindirir ve kana geçmesini nasıl sağlardık? Böbreklerimizi nasıl çalıştırır, nasıl soluk alıp verirdik?

Oksijen olmazsa hücrelerimiz çalışamaz. İşte akciğerlerimiz, içimize çektiğimiz havadaki oksijenin kana geçmesini sağlayan organımızdır. Akciğerler, alveol adı verilen ve etrafı kılcal damarlarla sarılı çok küçük keseciklerle doludur. İçimize çektiğimiz hava, soluk borusundan geçer ve bu kesecikleri doldurur. Havadaki oksijen kılcal damarlardan kana geçerken kandaki karbon dioksit dışarı çıkar. Vücudumuzdaki trilyonlarca hücrenin oksijen ihtiyacını karşılamak için akciğerlerimizin içi, büyük miktarda gaz alış verişinin yapılabileceği genişlikte olmalıdır. Bundan dolayı alveol keselerinin iç yüzeyi toplam 55 -100 metrekarelik bir alana sahiptir. Fakat akciğerlerimizin, bizim oksijen alıp karbon dioksit vereceğimizi ve kendi iç yüzeyini bu şekilde geniş tutması gerektiğini bilmesi imkânsızdır. Ancak sonsuz bir ilim sahibi ve her şeye gücü yeten Allah, insanın ihtiyaçlarını bilip küçük bir yere çok büyük bir alanı sıkıştırmış ve ihtiyacımızı en kolay şekilde karşılamamızı sağlamıştır.

Havadan aldığımız oksijen ve sindirdiğimiz besinlerin hücrelere ulaşması için kanın vücudumuzda düzenli olarak dolaşması gerekir. İşte kalbimiz, kasılıp gevşeme hareketleri yaparak bir pompa gibi çalışır ve mucize bir sıvı olan kanın vücudumuzda dolaşmasını sağlar. Yetişkin bir kişinin kalbi dakikada 70-80 kez atar. İnsan ömrünü 70 yıl kabul edersek, kalp bir ömürde yaklaşık iki milyar beş yüz milyon kez çarpar. Kalbimiz durmak nedir bilmez; dakikada 5, saatte 300 litre ve bir günde ise yaklaşık 7 tonluk bir tankeri dolduracak kadar kan pompalar.

Kalbimizin kırmızı kaslardan yapılı olması onun ilginç özelliklerinden biridir. Fakat tüm kırmızı kaslar isteğimizle çalıştığı hâlde kalp isteğimiz dışında çalışır. Yani kalbimizin çalışması bize bırakılmamış ve otomatik bir sisteme bağlanmıştır. Şöyle bir düşünülelim: Kalbimizi kendimiz yönetecek olsaydık, nasıl yaşardık? Onu sürekli nasıl kontrol edebilirdik? Gece vakti nasıl uyur, çarpma hızını nasıl artırıp azaltabilirdik?

Burada sadece birkaçından bahsettiğimiz organlarımızın daha pek çok özelliği vardır. Ama bu anlatılanlar bile insan vücudunun ne kadar mükemmel bir tasarıma sahip olduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir. Allah, insanı her yönüyle en güzel yapılarla donatmış ve onun ihtiyaçlarını en ince ayrıntısına kadar plânlamıştır. Nasıl ki insan özenerek hazırladığı bir eseri en çok sever, aynen öyle de Allah her yönüyle bir sanat eseri gibi inşa ettiği insanı en çok sever. Onu başı boş bırakmaz. Kendine muhatap alır ve ona ebedî bir ömür verir.

EN GÜZEL BAYRAM

Küçük yaştan beri öğretmen olmak hep hayalimdi. Çünkü çevremdeki büyüklerim, hep bu mesleğin güzelliklerini anlatıyor, kendi öğretmenlerimi gördükçe de bu mesleğe karşı olan sevgim her geçen gün artıyordu. Yıllar yılları kovaladı ve üniversite sınavlarında ülkemizin en seçkin üniversitelerinden birinin öğretmenlik bölümünde okumaya hak kazandım. Fakültedeki eğitimimi de başarı ile tamamladım ve iş aramaya başladım.

İstediğim bir mesleğe sahip olduğum için çok mutluydum. Şimdi sıra, vakit kaybetmeden mesleğimi en güzel şekilde yapabileceğim bir eğitim kurumunda görev almaya gelmişti. Bir gün gazetede, yurt dışında görev yapabilecek öğretmen adayları ile ilgili bir ilân gözüme ilişti. Bu ilânda verilen adrese gittim ve yazılı olarak müracaatımı yaptım. Merak ve heyecan içinde sonucu beklemeye başladım. Eğer müracaatım kabul edilirse hem öğretmenlik yapacak hem de yabancı dil öğrenme fırsatını bulacaktım.

Bir hafta sonra başvurduğum kurumdan öğretmen olarak kabul edildiğimi öğrendim. Sevincime diyecek yoktu. Bu sevinçli haberi annem, babam ve kardeşlerimle de paylaştım. Gereken hazırlıklarımı yaptım. Bir hafta sonra da ailemle vedalaşıp uçakla yurt dışına çıktım.

Geldiğim ülkenin hava alanında, görev yapacağım okulun öğretmenlerinden birkaçı, beni çıkış kapısında karşıladı. Hep birlikte okula gittik. Okul binası gerçekten çok güzeldi. Her türlü teknik donanıma ve gerekli personele sahipti. İki gün sonra ders programım elime verildi ve derslere girmeye başladım. Birinci yarıyılın nasıl geçtiğinin farkına bile varmamıştım.

Okul, ara tatile girmiş, kurban bayramı da yaklaşmıştı. Bu yabancı şehirde yaşamaya yeni yeni alışırken, düzenimi bozup memlekete gitmek zor geldi. Ailem de fazla masraf olmaması için bu düşünceme katılıyordu. Onlarla fikir birliğine vararak kısa yarıyıl tatilini bulunduğum şehirde geçirmeye karar verdim.

Peki ya Kurban Bayramı? Gurbette bayramı nasıl geçirecektim? Artık ben de maaş aldığıma göre bir kurban kessem iyi olur, diye düşünüyordum. Tek başıma bir kurbanın etini elbette ki kendim tüketemezdim. Zaten kurban Allah rızası için kesiliyordu. Ben de kurbanımı keser, kendime birkaç kilo et ayırır, kalan kısmını komşularıma dağıtırım, diye düşündüm.

Okulda birkaç Müslüman öğretmen arkadaşım daha vardı. Bu arkadaşlarla sabahleyin kurbanlık koçlarımızı, okulumuza çok yakın bir çiftlikten aldık. Biz Ahmet Beyle aynı apartmanda oturduğumuzdan kurbanlıklarımızı getirip evimizin bahçesine bağladık. Önce annemleri arayıp bayramlarını tebrik ettim. Ardından meslektaşım Ahmet'le kurbanlarımızı temiz ve boş bir depoda kestik. Kurbanları temizleyip evlerimize götürdük. Eve gelince ailemin yanında geçirdiğim kurban bayramlarını hatırladım. Biraz hüzünlendim. Fakat üzüntüm fazla sürmedi. Apartmanda Ahmet Bey dışında Müslüman kimse yoktu. Ama bütün apartman sakinleri benim komşumdu. Dinimizse komşuluğa çok önem veriyordu. Gurbette de olsam bayram bayramdı. Allah'ın mümin kullarına armağan ettiği kutlu bir gündü. Ve bu mübarek günde, kurban kesen her Müslüman gibi, ihtiyaç sahiplerine bu etlerden ikram etmem gerekiyordu.

Fazla vakit kaybetmeden kestiğim kurbanımın etinden, kapı komşumdan başlamak üzere dağıtmaya karar verdim. Bir parça et alıp komşumun kapısını çaldım. Az sonra kapı açıldı:

– Günaydın!

– Hoş geldiniz.

Selâmlaşmadan sonra komşuma kendilerine et getirdiğimi söyledim. Bu hareketim komşumu çok şaşırttı. Teşekkür ettikten sonra bana: "Bir dakika bekler misiniz?" deyip içeriye gitti. Az sonra etin ücreti olarak bana bir miktar parayı uzattı ve:

– Çok teşekkür ederim. Buyrun getirdiğiniz etin ücretini, dedi.

Komşumun bu davranışı beni şaşırtmadı. Çünkü buralarda bizim ülkemizdeki gibi birbirine ikram etmek pek yoktu. Ben komşumun parasını geri çevirdim ve:

– Getirdiğim et için sizden ücret istemiyorum.

– O hâlde niçin hiçbir sebep yokken bana et getirdiniz?

– Ben Müslümanım. Maddî gücü yeten her Müslüman, Allah adına her sene bir hayvanı kurban eder.

– İyi ama ben Müslüman değilim ki.

– Müslüman değilsiniz ama siz benim komşumsun. Bizim dinimiz komşuluğa çok önem verir.

– Sizin Müslüman olmamanız benim komşuluk görevimi yapmama bir engel değil.

– Ne güzel dininiz varmış! Zaten Ahmet Bey ve sizin, insanlarla olan diyalog ve ilişkileriniz çok dikkatimi çekiyordu! İnsanlara karşı sürekli iyilik yapmanıza ve onlara yardım etmeye çalışmanıza hayran oluyordum. Demek bütün bu güzel davranışlarınızın temelinde İslâm dini varmış. Ben bugüne kadar inançsız yaşadım. Ben de Müslüman olmak istiyorum. Bunun için ne yapmalıyım?

Aldığım bu cevap beni son derece heyecanlandırmıştı. Ona gönülden Allah'a inanarak "Kelime-i şahadet" getirmesi gerektiğini söyledim. Ardından bir kişinin Allah'a iman etmiş olması için söylemesi gereken bu sözü ona anlattım ve söylenişini öğrettim. Komşum hâlâ ayakta ve kapıda olduğu hâlde Allah'a iman etti. Ardından da:

– Daha yapmam gereken başka bir şey var mı? dedi. Ben de kendisine tebessüm ederek:

– Şimdilik bu kadar yeter, dedim. İşte o an dünyalar benim olmuştu. Bir insan için bundan daha büyük mutluluk olabilir miydi? İnancı olmayan bir insanın Müslüman olmasına Allah beni bir parça etle vesile kılmıştı. O an Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü Vesselâmın: **"Bir kişinin imanına vesile olmak, sahralar dolusu kızıl develerden, üzerine güneşin doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır."** ***(Buhari)*** sözlerini hatırladım. Allah'tan daha başka ne isteyebilirdim ki... Dünyada benim için bundan daha büyük mutluluk olamazdı.

Komşumun kapısından Kurban Bayramını tebrik ederek ayrıldım. Eve gelip diğer komşularıma da bir an önce etlerini dağıtmak için büyük bir şevk içinde hazırlık yaptım.

HİÇ KİMSEYLE ALAY ETMEYELİM

İnsanlarla alay etmenin, onları kandırmanın ne kadar kötü bir huy olduğunu çoğumuz biliyoruz. Alay etmenin yanlışlığı konusunda çokça da sözler işitmişizdir. Ama zaman zaman bu yanlışlığa düşer, arkadaşlarımızla alay ederiz. Kimi zaman bunun derecesi çok artar. Düşmanlıklara, kavgalara bile neden olabilir. Hele bir insanın fizikî birtakım özellikleriyle alay etmek, o insana yapılan en büyük saygısızlıklardan biridir. Konuyla ilgili Peygamber Efendimiz, bakınız ne diyor:

"İnsanlarla alay eden kimseler var ya, kıyamette onlardan birine cennetten bir kapı açılır. Haydi, gel! denilir. O kişi kapının önüne varınca kapı yüzüne kapatılır.

Sonra başka bir kapı açılır. Haydi, gel! denilir. O kişi o kapıya heyecanla ve ümitle koşar. Fakat kapının yanına varınca o kapı da yüzüne kapanır. Ve kapı açılıp kapanma durumu böylece sürüp gider.

Nihayet, kişiye cennetten gerçek bir kapı açılır. Haydi, gel bu sefer gir! denilir. Ama adam 'Kapı yine suratıma kapatılır.' endişesiyle bu açık kapıya yanaşamaz."

(Râmûz El-Ehadis)

GÖKYÜZÜNDEKİ SES VE IŞIK GÖSTERİSİ (II)

Akşam yemeğini yendikten sonra Can ile babası arasında tatlı bir sohbet başladı:

Gündüz arkadaşım Murat'ı gördüm, onunla şimşek ve gök gürültüsünün oluşmasını konuştuk. Murat'ın da aklına benimki gibi sorular gelmiş. Onları öğretmenine sormuş ve öğrenmiş. Fakat şimdi ikimizin aklında yeni bir soru var.

– Nedir o Can? Haydi beni de meraklandırdın, çabuk sor.

– Baba, her şeyin bir anlamı var. Yağmur; bizim, kedilerin, papatyaların kısacası bütün canlıların yaşaması için gereklidir. Peki, gök gürültüsünü oluşturup renkli ışıklar çıkaran şimşeklerin, yıldırımların da canlılara bir yararı var mıdır?

– Bu çok güzel bir soru, ama ben bunu daha önce düşünmemiştim. İstersen gel birlikte ansiklopedilere bakalım.

Can ve babası, ansiklopedileri birlikte karıştırıp sorunun cevabını aradılar. Değişik konu başlıklarına baktılar. Bir müddet sonra Can'ın babası aradıkları cevabı buldu.

– Can, sorduğun soru gerçekten çok önemliymiş. Sadece bir ışık gösterisi olarak düşündüğümüz şimşek ve yıldırımlar, bizim hayatımız için ne kadar gerekliymiş meğer! Biliyor musun, dünya atmosferinde her saniye yaklaşık iki milyon şimşek çakıyor. Bu şimşekler çakarken bitki ve hayvan hücrelerinin esas maddesi oluşuyor.

– Nasıl yani baba, şimşekler olmasa hayat olmayacak mıydı?

– Hücrelerin asıl maddesi proteindir. Onlarca çeşit protein, hücrenin çalışması için her saniye görev yapmakta ve yeni proteinler üretilmekte. İşte bu proteinlerin yapısında azot maddesi vardır. Yani hücrelerin, dolayısıyla bizim yaşamamız için azot gereklidir. Peki, azot maddesi en çok nerede bulunur biliyor musun?

– Havada bulunuyor. Havanın yüzde 78'i azot, yüzde 21'i oksijenden oluşuyor.

– Bizim hücrelerimizdeki azot, havadaki azot mu?

– Evet ama, havadaki azotun bizim hücrelerimize geçmesi için önce toprakta bitkilerin kullanacağı hâle dönüşmesi gerekir. İşte şimşeklerin çakması ve yıldırımların düşmesi sırasında oluşan çok büyük elektrik akımı, havadaki azotun

bir kısmını kimyasal bileşiklere dönüştürerek bu bileşiklerin yağmurla birlikte toprağa inmesini sağlar. Topraktaki azot bakterileri de bu bileşikleri bitkilerin kullanabileceği hâle dönüştürür.

– O zaman biz de bitkileri yediğimizde bu azotu vücudumuza alırız.

– Evet Can, hayatımız için çok önemli bir madde olan havadaki azot bu şekilde vücudumuza girer. Topraktaki bazı bakteriler de havadaki azotu doğrudan kullanabilir, ama bu şimşek ve yıldırımların ortaya çıkardığı kadar çok değildir.

– Yani baba, hayatı devam ettirecek maddeler toprağa düşüyor diye yağmur yağdığında, şimşekler çaktığında, korkmak yerine sevinecek miyiz?

– Aslına bakarsan sevinmemiz lâzım Can. Arkadaşın Murat'ın sorusu gerçekten çok önemli. Etrafımızda olup biten hiçbir şey anlamsız değil. Şimşeklerin çakması da en az rüzgârın esmesi, yağmurun yağması kadar önemlidir.

Can, ertesi gün babası ile yaptıkları araştırmayı düşündü. Arkadaşı Murat'a gidip öğrendiklerini anlattı. Kendisini korkutan o şimşek ve yıldırımların aslında ne kadar gerekli olduğunu söyledi. Fakat aklına yeni bir soru takılmıştı. Aklı fikri olmayan hava, bizim ihtiyaçlarımızı nereden bilecek ve bize bir anlamda hizmet edecekti. Murat'la bu düşüncesini paylaştı.

– Murat, gerçekten bulutlar bizim ihtiyaçlarımızı bilebilir mi?

– Can, bulutların aklı fikri yok ki bizi bilsin, bizi görsün, acıyıp da bize su ve azot gibi çok önemli maddeleri taşısın.

– Ama bu maddeler olmadan hayat olmaz ki! Bizim yaşamamız su, azot gibi daha bir çok maddeye bağlı.

– Evet Can, bizi en güzel şekilde yaratıp bu dünyaya getiren, elbette bizim bütün ihtiyaçlarımızı bilecektir. Öyle değil mi? Sen, evine davet ettiğin bir misafirin bütün ihtiyaçlarını en güzel şekilde karşılamak için bütün gayretini sarfetmez misin?

– Elbette elimden gelen her şeyi yapıp onu memnun etmeye çalışırım.

– İşte bizi yaratan Allah da, bizim ve bütün canlıların ihtiyaçlarını en güzel şekilde karşılamaktadır. Ama bunu yaparken değişik olayları birbiri içine gizlemiştir. Eğer çevrede olup biten olaylara bu gözle bakarsan hepsinin bir değil, birçok anlamı olduğunu göreceksin.

– Haklısın Murat. Artık çevreme çok farklı bakacağım. Şimşekler çaktığında belki azot bileşiklerinin oluşumunu göremeyebilirim, ama yeryüzündeki en muhteşem bu ışık ve ses gösterisinden korkmayıp Yüce Yaratıcımızı düşünecek ve bu olayı büyük bir hayranlıkla izleyeceğim.

Kur'ân-ı Kerîm

Kur'ân-ı Kerîm, Allah tarafından Cebrail vasıtasıyla Hz. Muhammed Aleyhisselâtü Vesselâma yirmi üç seneye yakın bir zamanda kademe kademe indirilmiş, günümüze kadar tevatür yoluyla, aslının değiştirilmesi mümkün olmayan bir şekilde gelen ve okunması ibadet olan bir kitaptır.

Kur'ân, insanoğlunun kıymet ve değeri ölçüsünde, onun maddî ve manevî bütün özelliklerini göz önünde tutarak yüksekler yükseğinden gelip insanlığın ufkunda doğan ve en mükemmel mesajlarıyla insanlığı aydınlatan ilahî kanunlar bütünüdür.

Kur'ân–ı Kerîm Hidayet Rehberidir

Kur'ân-ı Kerîm vahiydir, yani Allah kelâmıdır. Yüce Allah, Kur'ân-ı Kerîm'i insanları karanlıklardan nura çıkarsın, cehaletten kurtarsın, zulümden adalete erdirsin, eğri yollardan kurtarıp sırat–ı mustakime (dosdoğru olan Allah yoluna) iletsin diye indirmiştir.

Kur'ân, ebedî ve değişmeyen ilâhî prensipleriyle, topyekün insanlığı mutluluğa ulaştıran en kestirme, en aydınlık yolun göstericisi olarak eşi ve benzeri bulunmayan tek kitaptır.

İnsana insan olmanın gereklerini, hakkı, hikmeti, Allah'ın zât, sıfat ve isimlerini en hassas ölçülerle öğreten kitap Kur'ân'dır. Bu sahada ona denk ikinci bir kitap göstermek mümkün değildir.

Hakiki adaleti, gerçek hürriyeti ve eşitliği, hayrı, namusu ve fazileti hatta hayvanlara varıncaya kadar bütün varlıklara şefkât ve sevgiyi, çalışmayı, ilerlemeyi emreden Kur'ân-ı Kerîm'dir.

Zulmü, haksızlığı, cehaleti, rüşveti, faizi, yalanı, yalancı şahitliği, tembelliği açıkça yasaklayan biricik kitap Kur'ân'dır.

Yetimi, fakiri, haksızlığa uğrayanları koruyup kollamayı en etkili ve en veciz şekilde öğütleyen yegâne kitap Kur'ânı Kerîm'dir.

İnsanlık için en mükemmel hayat Kur'ân'ın solukladığı hayattır. Hatta denilebilir ki, bugün dünyanın dört bir yanında takdirle karşılanan, alkışlanan medeniyetin bir kısım güzellikleri de tamamen Kur'ân'ın yüzlerce yıl önce teşvik ettiği şeylerden farklı değildir.

Kur'ân– ı Kerîm Bir Nur Kaynağıdır

Kur'ân; kâinatın yaratıcısı yüce Allah, hakkında yeterli bilgi veren ve O'nu tanıtan, Allah'ın bir olduğunu, O'ndan başka ilâh olmadığını, yani tevhid gerçeğini güneş gibi gösteren mukaddes bir kitaptır.

Kur'ân, evrende olup biten hadiseleri yorumlayarak onları bize apaçık bir şekilde anlatan, geçmişte yaşanmış bazı ibretli olayları anlatarak onlardan ders çıkarmamızı sağlayan ve Allah'ın rızasını kazanmaya götüren biricik kutsal kaynaktır.

Kur'ân'ı Öğrenmek ve Okumak

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifte:

"Sizin en hayırlınız Kur'ân'ı öğrenen ve onu başkalarına öğretendir." *(Buharî)* buyurmaktadır. İnsanların en hayırlılarından olmak istiyorsak Kur'ân'ı anlayıp anlatmaya çalışmalıyız. Emir ve yasakları konusunda duyarlı olmalıyız.

"Resûlullah aleyhissalâtü vesselâm bir hadis-i şerifte söyle buyuyurmuştur: "Kur'ân ehli (yani onu okuyan, onunla amel eden) cennete girdiği vakit, kendisine: "Oku ve yüksel!" denilir. O da okur ve yükselir. Her âyet için bir derece verilir. Böylece o bildiği âyetleri sonuna kadar okur (ve her biri için bir derece alır)." *(Kütübüssitte-7086)*

Bizler, Müslüman bir insan olarak, Kur'ân-ı Kerîm'i, bu eşsiz ilahî mesajı, öğrenmek için çalışmalıyız. Onu anlamalı ve anlatmalıyız. Dünya ve ahirette mutlu olmanın yolu, Kur'ân-ı Kerîm'i kendimize rehber etmekten geçer.

SARHOŞ TİLKİ

Bir zamanlar ormanda
Bir sarhoş tilki varmış.
İçtiği zamanlarda,
Yaptığı hep zararmış.

Bu sebepten dostları,
Onu ikaz etmişler.
Sarhoşluk zamanları,
Yanından hep gitmişler.

Ama tilki anlamaz,
Hiç de ders almaz imiş.
Biraz da vurdum duymaz,
“Hiç de aldırmam!” dermiş.

Geçmiş böyle çok zaman,
Tilki durmaz içermiş.
Herkes ondan elaman,
Çekip daim kaçarmış.

O ise bu huyunu
Pek beğenirmiş herhâl.
Milletin korktuğunu,
Sanıp olurmuş bir hâl.

Bir gün kurt ona gelmiş,
Nasihat vermiş uzun.
Tilki ise dememiş:
Manası nedir sözün?

Kulak arkası etmiş
Bütün öğüdü tek tek.
Kurt da kızmış ve gitmiş,
Epey içerleyerek...

Bir gün yine delice
Gezerken sarhoş tilki.
Bir kuyuya gelince,
Bakmış tilkinin teki.

Ona bakıp dururmuş,
Kuyunun ta dibinden.
Tilkiyse kudururmuş,
Kabaran öfkesinden.

Bana nasıl bakarmış,
Diye tepinmiş durmuş.
O herkesi yakarmış,
Her kim olsa vururmuş.

Böyle bağırmış durmuş,
Kuyunun tepesinde.
Sesi ta suya vurmuş,
Çoğalmış çevresinde.

Ama o anlamamış
Bu bir yankı olayı.
Hıncını alamamış,
Dolanmış dayı dayı.

Kuyudaki tilkiyi
Dövmek için öfkeyle
Atmış suya kendini,
Hışımla birdenbire.

Ama ne tilki varmış,
Suda ne de başka şey.
Tilkiyi sular sarmış,
Çekmiş dibe tam dikey.

Tilki boğulmuş gitmiş,
Bulmuş cezasını da.
Sarhoşluk böyle bitmiş,
Tutan yok yasını da.

Mehmet ERDOĞAN

BİR ANANIN AHI

Hz. Ali anlatıyor:

– Bir gün Resulü Ekremin yanında oturuyorduk. Koşmaktan nefes nefese kalmış bir adam geldi:

– Ey Allah'ın Resulü! Selâm'ın oğlu Abdullah ölmek üzere! Her şeyi konuşabiliyor, fakat kelime–i şahadet getiremiyor. Ne olur yetiş, yoksa kelime–i şahadet getiremeden ölecek! dedi.

Resûlullah (s.a.v.) bu kötü haberi duyar duymaz hemen ayağa kalktı. Ölmek üzere olan Abdullah'ın evine gittik. Hz. Peygamber (s.a.v.), Abdullah'ın başucuna oturdu. Üç defa kelime–i şahadet getirdi. Abdullah'ın tekrar etmesini istedi. Fakat Abdullah, bir türlü kelime–i şahadet getiremiyordu. Orada bulunan herkes bu duruma şaşırdı. Yoksa Abdullah son nefesinde imansız mı gidecek, diye başta Hz. Peygamber olmak üzere hepimiz telâşlandık. Hazreti Peygamberin bu duruma canı çok sıkıldı. "Lâ havle!" çekmeye başladı. Hz. Bilâl'e:

Ey Bilâl! Git Abdullah'ın ailesini bul ve ona Abdullah'ın hayatı boyunca ne günah işlediğini sor dedi.

Hz. Bilâl, hemen Abdullah'ın hanımını buldu ve kocası hakkında bilgi aldı. Kadın:

– Kocam, namazını hiç bırakmaz, hatta her zaman Hz. Peygamberin ardında kılardı. Her zaman fakirlere sadaka verirdi. İbadet hususunda herhangi bir kusurunun olduğunu sanmıyorum. Fakat annesi ile arası açıktı. Annesi ondan memnun değil, dedi.

Hz. Bilâl, durumu hemen Hazreti Peygambere bildirdi. Hz. Peygamber (s.a.v.):

– Git annesini çağır, dedi.

Hz. Bilâl, Abdullah'ın annesine gidip durumu anlattığında kadın:

– Hayır gelmem, oğluma hakkımı helâl etmiyorum! dedi.

Hz. Peygamber (s.a.v.) durumu öğrenince Hz. Ömer ile bana:

– Gidin anasını buraya getirin! dedi. Israrlarımız sonucu kadın geldi.

Hz. Peygamber (s.a.v) kadına :

– Ey nine! Oğlunun durumuna bak. Ölmek üzere, fakat kelime–i şahadeti getiremiyor. Hakkını helâl et de imansız gitmesin! Fakat nine:

– Ey Allah'ın Resulü! Ben, ona kesinlikle hakkımı helâl etmem. O bana çok çektirdi. Yeri geldi beni dövdü, yeri geldi beni evimden kovdu. Ben ona hakkımı nasıl helâl ederim? dedi.

Resûlü Ekrem Efendimiz (s.a.v.) tekrar:

– Ey nine Allah'tan kork! Oğlun imansız gidecek, ona hakkını helâl et! dedi.

Nihayet kadın oğlunu affetti ve oğluna hakkını helâl etti.

Ondan sonra oğlu Abdullah kelime–i şahadet getirmeye başladı. Ardından da ruhunu Allah'a teslim etti.

Abdullah'ın namazını kıldık ve kabrine koyduktan sonra Allah Resulü (s.a.v.) söyle buyurdu:

– Ey Müslümanlar! Dikkat edin, beni dinleyin! Anası hayatta olanlar, analarına iyi davransınlar. Yoksa sonları felâkettir. *(Dürretülvaizin)*

MİKRO KÜTÜPHANEDE MAKRO BİLGİLER

Şöyle bir bilgi topluluğu düşünün: "1 milyon ansiklopedi sayfasını ya da her biri, bin sayfadan oluşan 1000 kitabı doldurabiliyor. Bu kitapları üst üste koysanız, kitapların yüksekliği 70 metreye erişiyor. Kitaplardaki bu bilgileri alt alta kâğıtlara yazsanız, kâğıtların uzunluğu Kuzey Kutbu'ndan ekvatora kadar uzanıyor. Okuması ve yazması bu kadar zor olan bu bilgilerin her birini ezberlesem deseniz, tamamını bitirmek için 100 yıl gerekiyor."

Hayal etmesi bile çok zor olan böyle bir bilgi topluluğu var mıdır? Varsa nerededir ve bizimle ilgisi nedir? Belki şaşıracaksınız ama böyle bir bilgi topluluğu bizim çok yakınımızda bulunmaktadır. Hatta o kadar yakın ki içimizdedir! Hem de yetişkin bir insanda bu bilgi topluluğundan 100 trilyon kadar vardır. Nerede mi? Evet bu kadar çok bilgi, ancak elektron mikroskobuyla ve binlerce kez büyütülerek görülebilen DNA'da saklıdır. DNA, mükemmel bir yapıya sahiptir ve kusursuz bir yaratılışla hücre çekirdeğine yerleştirilmiştir. DNA'yı bir kütüphane gibi düşünürsek yetişkin bir insanda yaklaşık 100 trilyon kütüphane var demektir.

Peki bu küçücük alana sığdırılan bu kadar çok bilgi bizim için ne ifade ediyor? Hücrelerimizin canlılık faaliyetlerinin programı hep bu küçücük, fakat içinde bulunan bilgiler yönüyle bu dev kütüphanede saklıdır. Ayrıca DNA kütüphanesinin sayfalarında burnumuzun, kulağımızın şekli; saçımızın, gözümüzün, kaşımızın rengi gibi vücudumuzun her kısmına ait yüzlerce şifre bulunur. Bir başka deyişle bizi biz yapan tüm özellikler DNA şifrelerinde gizlidir. Bu kadar çok hayatî bilginin, bu kadar küçük alana sığması her şeyden bir şey yapabilen ilâhî bir iradeyi göstermektedir.

DNA şifrelerinin en önemli özelliği içindeki hayatî bilgilerin sadece bize has olmasıdır. Dünya yaratıldığından beri dünyaya gelen milyarlarca insanın hiçbiri bir diğerine benzemez. Yani tamamen aynı görünen, aynı düşünen, aynı davranan hiç kimse yoktur. Bu durum, birbirine en çok benzeyen aynı yumurta ikizleri için bile geçerlidir.

İnsanlar arasındaki benzerlikleri oluşturan, herkesin DNA şifrelerindeki yaklaşık % 99.9'luk bilginin aynı olmasıdır. Sadece binde birlik kısmı farklıdır. İşte bu küçücük fark, genel olarak birbirine çok benzeyen insanların farklı olmasını sağlamaktadır.

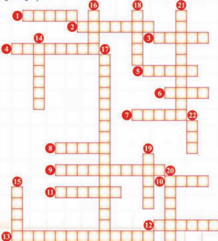
Her insan mükemmel bir donanımla yaratılmıştır. Çok küçük bir farkla milyarlarca mükemmel yapıda insan yaratmak, ancak ve ancak gücü her şeye yeten ve ilmi sonsuz olan Allah'a ait bir özelliktir.

BULMACA

1. Peygamber Efendimizin Uhut'ta şehit edilen amcası.
2. Dinimize göre, dünyanın ve evrenin yıkılacağı ve hayatın son bulacağı gün.
3. Allah'ın nurdan yarattığı varlık.
4. Sağlığımız için gerekli olan, dinimizin çok değer verdiği güzel bir alışkanlık.
5. Dinimize göre yasaklanan davranışlara verilen ad.
6. Dört büyük halifeden ikincisinin adı.
7. Peygamberimizin en büyük mucizesi olan kutsal kitabımızın adı.
8. Öldükten sonra Rabbimizin bizi tekrar diriltmesi.
9. Öldükten sonra diriltilip hayatın hesabını vereceğimiz gün.
10. Peygamber Efendimizin islâm'ı anlatmak için gittiği ve insanlarından hakaret gördüğü şehir.
11. Peygamber Efendimizin kızlarından birinin ismi.
12. Dinimizde yoksul ve yardıma muhtaç kimselere yapılan bir yardım şekli.
13. Peygamber Efendimizin doğumu ile ilgili kandil gecesi.
14. Hz. İsa'nın annesinin adı.
15. Yüce dinimizin adı.
16. Sevgili peygamberimiz kaç yaşında peygamber olmuştur?
17. İmanın altı temel esasından biridir.
18. Hazreti Davut Aleyhisselâma indirilen mukaddes kitap.
19. Hazreti İsa Aleyhisselâma indirilen mukaddes kitap.
20. Hazreti Musa Aleyhisselâma indirilen mukaddes kitap.
21. İmanın altı temel esasından ilki.
22. Yüce Allah'ın Peygamberimize ve Müslümanlara ilk emri.

HAZRETİ MUSA

Hazreti Musa Aleyhisselâm doğmadan önce Mısır halkını Firavun adı verilen bir kral yönetiyor ve kendisini insanlara Tanrı olarak tanıtıyordu. Halkını da bu yolla kendisine bağlıyor, onları istediği gibi sömürüyordu.

Firavun bir gece, rüyasında büyük bir ateş gördü. Bu ateş, Kudüs'ten çıkıp Mısır'a doğru ulaşmış, İsrailoğulları dışında herkesin evini yakmıştı. Gördüğü rüyadan son derece rahatsız olan Firavun, kâhinlerini hemen yanına çağırdı. Rüyasını onlara da anlattı. Bu rüyayı yorumlamalarını isteyince onlardan şöyle bir cevap aldı:

Kudüs bölgesinden biri çıkacak, sizin saltanatınızı yıkıp Mısır'ı ele geçirecektir.

Aldığı cevaptan sonra dehşete kapılan Firavun, bundan sonra ülkesinde dünyaya gelecek İsrailoğullarına ait tüm erkek çocukların doğduğu anda öldürülmesini emretti. Bu emir derhâl uygulanmaya başlandı.

Ancak Mısırlılar, uygulama devam ederse işçisiz kalacaklarının farkına vardılar. Çünkü işçi açığını kapatmak için bu defa da yeni doğan çocukları bir yıl öldürelim, bir yıl öldürmeyelim. Öldürmediğimiz çocuklarla işçi ihtiyacımızı karşılarız, dediler.

Hazreti Musa da (a.s.), Firavun'un erkek çocukları acımasızca öldürttüğü bir dönemde dünyaya geldi. Musa (a.s.) doğar doğmaz, annesi büyük bir korkuya ve

paniğe kapılmıştı. Ancak, ona Allah tarafından, çocuğunu Nil nehrine bırakması söylendi. Böylece Musa'nın (a.s.) nehir yolculuğu başlamıştı. Nihayet çocuğun bulunduğu sandık Firavun'un sarayının bahçesine kadar geldi. Bir sandığın içinde yeni doğmuş bir erkek çocuğu olduğunu gören muhafızlar, hemen onu Firavun ve eşi Asiye'nin yanına getirdiler. Bebeği gören Asiye: "Bu çocuğu evlât edinelim; belki bir gün bize bir faydası dokunur." deyip kocasından izin istedi. Firavun eşinin bu isteğini kıramadı.

Artık Musa (a.s.), Firavun'un sarayında yaşıyordu. Bu sırada kendi kız kardeşi de sarayda hizmet ediyordu. Musa ise geldiğinden beri hiçbir süt anneden süt emmiyordu. Sonunda süt anne olarak kendi annesi getirilince onu emdi. Böylece o, öz annesinden emdiği sütle büyüdü. Aradan yıllar geçmiş, Musa (a.s.) da büyümüştü.

Bir gün, Musa (a.s.), Mısır'dan ayrılmak zorunda kalmıştı. Aradan yıllar geçti ve Musa Allah'ın görevlendirmesi ile kardeşi Harunla (a.s.) peygamber olarak Mısır'a döndü. Firavun'a kendisinin ve kardeşi Harun'un (a.s.) Allah'ın peygamberi olduğunu söyledi? Ardından Firavun'u Allah'a iman etmeye davet etti. Ama o, bu isteği kabul etmedi. Hatta kendisini yetiştirmek için büyük bir emek verdiklerinden, onu nankörlükle suçladı, hapse atmakla tehdit etti.

Musa (a.s.), Firavun'a: "Sana apaçık bir delil getirdiysem de mi?" dedi. İşittiği bu sözler Firavun'u iyice sinirlendirince:

– Doğru söylüyorsan, haydi ispat et! diye karşılık verdi.

Aldığı bu cevap üzerine Musa (a.s.) "Bismillâh!" deyip asasını yere bıraktı. Bir de ne görsünler, asa iri bir yılana dönüşüverdi!

Firavun ise gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Bu koca yılan şimdi de üzerine geliyordu. Bu yılandan kurtulmak için salonu dört dolanıyordu. Bir zamanlar tanrı olduğunu iddia eden bu adam ve etrafındakiler, şimdi korkak tavuklar gibi kaçacak delik arıyor, bir taraftan da: "Yetiş, ey Musa!" diye yalvarıyorlardı.

O dönemde sihirbazlık ve büyü çok yaygın olduğu için Firavun gördüklerinin büyü olduğunu düşündü. Ya da Allah'ı ve peygamberini tanımak işine gelmedi. Bunun üzerine Musa Peygambere:

– Ey Musa, sen sihrinle bizi yurdumuzdan çıkarmak amacıyla mı geldin? Şimdi biz sana, senin sihrin gibi bir sihirle karşılık vereceğiz. Karşına, aynı güçte bir sihirle çıkacağız! Şimdi sen, bizimle bir buluşma yeri ve zamanı belirle ki; ne senin ne de bizim cayamayacağımız, kesinlikle geleceğimiz geniş bir yer olsun, dedi.

Musa Peygamber, karşılaşmanın halkın huzurunda olmasını istiyordu. Çünkü, onu ve sihirbazlarını Allah'ın izniyle mağlûp edeceğinden şüphesi yoktu. Bundan dolayı yarışma halkın gözleri önünde yapılmalı, Firavun'un sıradan bir insan olduğu bütün insanlara gösterilmeliydi. Bu amaçla:

– Sizinle buluşma zamanımız Süslenme Günü (o yöre halkının bir bayramı), halkın toplandığı kuşluk vakti olsun, dedi. Bu teklifi Firavun da sevinerek kabul etti.

Nihayet Musa (a.s.) ve kardeşi Harun (a.s.), Süslenme Günü meydana vardılar. Firavun da yanında en güvendiği sihirbazlarıyla meydana geldi. Firavun ve sihirbazlar, yarışmayı kazanıp Musa Peygamberi küçük düşürebileceklerini düşünüyorlardı. Bu düşüncenin onları son derece mutlu ettiği hâllerinden belli oluyordu. Bu arada halk ise merak ve heyecan içinde olacakları beklemeye koyuldu.

Nihayet Firavun yarışmaya başlama işaretini verdi. Önce sihirbazlar ipleri ve sopalarını yere bıraktılar. Bunların her biri, bir yılana dönüşüyor, kıvrıla kıvrıla ortalığa korku saçarak dolaşıyordu. Manzara öyle ürkütücüydü ki Musa (a.s.) bile içinde bir korku hissetmişti. Tam bu sırada Allah tarafından Musa Peygambere, Cebrail (a.s.) gönderildi ve hiçbir korku ve kaygı duymaması gerektiği söylendi.

Yılanların ürperten gösterisi karşısında Firavun ve sihirbazları zaferden emin görünüyorlardı. Taraftarları ise meydanı alkıştan inletiyordu.

En sonunda beklenen an gelmiş, Musa (a.s.) "Bismillâh!" diyerek asasını meydana bırakmıştı. O anda orada bulunanların hepsi donup kalmış, hayretlerinden dillerini yutmuşlardı. Çünkü Musa Peygamberin asası, Allah'ın izni ve yardımıyla koca bir yılana dönüşmüş ve sihirbazların meydanda dolaşan yılanlarını teker teker yutuvermişti.

Akıllara durgunluk veren bu olay karşısında ilim sahibi olan sihirbazlar, hemen secdeye kapandılar: Âlemlerin Rabbine, Musa ve Harun'un Rabbine iman ettik." dediler.

Artık Firavun, yarışmayı ve halk arasındaki tanrılık iddiasını kaybetmiş, sıradan bir insan durumuna düşmüştü. Üstelik herkesin gözü önünde, sihirbazlar Allah'a iman etmişlerdi. Firavun, sihirbazları ölümle tehdit ederek onları imanlarından döndürmeye çalıştıysa da bunu başaramadı. Bunun üzerine hepsini eziyet ederek öldürttü. Bu arada Firavun'un hanımı Asiye de iman edenler arasında yerini almıştı.

(2. Bölümü Sayfa 64'te)

HAZRETİ MUSA'NIN CENNETTEKİ ARKADAŞI

Hz. Musa Aleyhisselâm, yüce Allah'a bir gün dua ederken şöyle bir istekte bulundu:

– Ya Rab! Cennette benimle oturup kalkacak, bana arkadaşlık edecek insan kimdir? bilmek istiyorum.

– Ey Musa ! Filân memlekete git, o ülkede bir kasap var, onu bul. İşte o kasap, senin cennette arkadaşın olacaktır, buyruldu.

Hz. Musa (a.s.), o memlekete gitti. Cennette kendisine arkadaş olacak kasabı aradı, buldu. Ancak hemen gidip kasapla görüşmedi, bir müddet onu gözetledi. Kasap akşam olunca dükkânını kapattı. Yanına da bir parça et alarak evine gitmek için yola çıktığı sırada Hz. Musa (a.s.), o adama yaklaşarak selâm verdi ve adama:

– Misafir kabul eder misin, diye sordu.

Kasap büyük bir mutlulukla ve güler yüzle:

– Ne demek, tabiî ki kabul ederim. Ayrıca büyük bir mutluluk duyarım.

Hz. Musa (a.s.) ve kasap birlikte eve gittiler. Ev sahibi yemek için getirdiği eti güzelce pişirdi. Bir de çorba yaptı. Sonra hazırladığı çorbadan ve etten, hasta ve yaşlı annesine yedirdi. Ardından da annesinin üstünü başını bir güzel temizledi. Onun bütün hizmetlerini görüp ihtiyaçlarını yerine getirdikten sonra onu yerine yatırdı. Annesini yatağına yatırırken kadın, oğluna bir şeyler söyledi. Kasap, büyük mutlulukla güldü ve başını sallayarak karşılık verdi.

Adam, Hz. Musa'ya (a.s.) dönerek:

– Kusura bakmayın, sizinle ilgilenemedim, dedi.

Olup bitenleri büyük bir dikkatle izleyen Hz. Musa (a.s.):

– Kim bu kadın? diye sordu.

– O, benim annemdir, kendisi çok yaşlı olduğu için ona hizmet ediyorum, diye cevap verdi adam. Hz. Musa (a.s.):

– Sen onu yedirip içirdikten sonra sana bir şeyler söyledi. Çok merak ettim ne söylediğini.

– Kasap gülerek cevap verdi:

– Bana: "Allah'ım, oğlumu cennette Hz. Musa'ya (a.s.) arkadaş eyle." diye dua ediyor.

Bunu işiten Hz. Musa (a.s.):

– Müjdeler olsun! Musa (a.s.) benim, sen de benim cennetteki arkadaşımsın, dedi.

ÇALIŞAN KAZANIR

Tembel bir adam, yolculuk sırasında topal bir tilki gördü ve hayretler içinde kaldı. Çünkü sakat olan bu tilki, vahşî hayvanlar ve türlü tehlikelerle dolu bir yerde nasıl yaşayabilir? diye düşünürken karşı yamaçlardan ağzında avı ile güçlü bir aslan çıkageldi. Yolcu merakla olan biteni takip etmeye başladı.

Aslan, avının bir bölümünü yedi ve kalanını bırakıp geldiği yere geri döndü. Tilki, sürüne sürüne aslandan kalan artığın yanına yaklaştı ve karnını güzelce doyurdu. Gördüğü ibret verici bu manzara tembel yolcuyu düşündürmeye başladı:

– Topal bir tilkinin ayağına yiyeceğin en güzelini gönderen Allah, benimkini niçin göndermesin? Bunca yıldır çalışıp çabalamam boşunaymış demek! diyerek artık çalışmasına gerek kalmadığını, bir köşeye çekilip yiyeceğinin ayağına gelmesini beklemesinin yeterli olacağını düşündü.

Tembel adam, dağ başında barınabileceği, rahatça oturup kalkabileceği bir mağara buldu. Tilkiye yiyeceğini gönderen Allah, benim yiyip içeceğimi de nasıl olsa gönderir, deyip beklemeye başladı.

Bu tembel adam, yiyecek içecek ayağına gelecek diye bekledi, bekledi... Fakat aradan günler geçti. Açlıktan bir deri bir kemik kaldı. Tam bu sırada duyduğu bir sesle irkildi:

– Be hey tembel adam! Niçin topal bir tilki olmak istersin? Kalk! Sen de yırtıcı bir aslan ol. Başkasının artığına göz dikeceğine sen de kalk, çalış. Senin de artığınla başkaları geçinsin!

Aslan gibi güçlü olup çalışan başkalarına muhtaç olmaz. Hem kedisini hem de başkalarını en güzel şekilde besler. Ona buna avuç açmaktan, borçlu yaşamaktan kurtulur.

(Bostan ve Gülistan'dan)

GERİ DÖNÜŞÜMCÜLER

Yeryüzünde, bugüne kadar kaç canlı öldü, kaç yaprak döküldü hiç düşündünüz mü?

Her canlı kendine takdir edilen süre boyunca yaşar ve sonra ölür. Ağaçlar her ilkbaharda yeni yapraklar çıkarır ve sonbaharda bu yaprakları döker. Bunlardan başka insanlar kullandığı besinlerin artıkları da tabiata atılır.

Hayatın yaratılışından beri ölen canlıların ve atıkların çevremizde önemli bir kirliliğe sebep olması gerekirdi. Halbuki tabiat bu atıklar yönüyle hep temizdir. Sizce çevremizde birikmesi gereken bu kadar atığı temizleyen kimdir?

Bu temizlikçiler doğadaki geri dönüşümcülerdir. Geri dönüşümcüler; ölü, canlı, atık organik maddelerin, çöplerin yıkım ve parçalanmasını sağlayan bakteriler ve mantarlardır. Bu canlılara çürükçüller de denir. Yüce yaratıcı çürükcüllerin enzim sistemlerini mükemmel bir şekilde dizayn etmiştir.

Çürükçüller ihtiyaç duyduğu besini ölmüş canlıların ve organik atıkların üzerine enzimleri bırakıp, sindirilmiş besini emerek karşılarlar. Bu olay esnasında atık maddeyi tüketmiş olurlar.

Çürükçül mantarlar toprakta ya da sudaki bitki ve hayvan ölüleri üzerinde yaşarlar. Onların çürüyüp toprağa karışmasını sağlar. Ayrıca peynir, ekmek, patates, portakal, salça gibi besinlerin küflenmesini sağlayan küf mantarları da vardır. Bu besinleri zamanında tüketmezsek, tabiatta ilâhî kudret tarafından kurulmuş sistem, bunların tekrar kullanılmak üzere geri dönüşüm işlemini başlatır.

Yeni ve taze besinlerin üretilebilmesi için topraktan alınan maddelerin tekrar toprağa dönmesi gerekir. Bizim için hoş görünmeyen, besinlerimizi israf ettiğini düşündüğümüz çürüme ve küflenme olayı, esasında tabiatta maddelerin tekrar kullanımını sağlayan mekanizmanın bir parçasıdır.

Çürükcül bakteriler gözle görülmeyecek kadar küçük olmasına rağmen, bunların yaptıkları iş çok önemlidir. Çürükcül bakterilerde de atık maddelerdeki organik moleküllerin inorganik moleküllere ayrılmasını sağlayan enzimler vardır. Bunlar leşlerin, insan ve hayvan dışkılarının ayrışmasını sağlar. Çürükçül bakteriler, atıklardaki proteinlerin amonyağa dönüşmesini sağlayarak azot döngüsünde önemli rol oynarlar.

Tabiatın geri dönüşümcüleri besin ve enerji ihtiyaçlarını karşılamak için atık maddeleri parçalarken, farkında olmadan kendilerine yüklenen vazifeyi de yerine getirirler. Bu vazife insanların ve diğer canlıların hayatlarını devam ettirmelerini sağlar.

Çürükcüllerin gerçekleştirdiği bu dönüşüm sonucu pis kokulu azot ve kükürt bileşikleri oluşur. Bununla birlikte tabiattaki toprak ve canlılar arasındaki madde akışı da gerçekleşir.

Çevremizde gördüğümüz hiçbir madde israf edilmez. Tekrar tekrar kullanılır. Şu an bizim vücudumuzu meydana getiren atomlar ve moleküller, daha önce pek çok canlının yapısında da bulunmuştur. Demek ki bizi biz yapan başka değerler var.

Çevremizde bozulmuş bir besin veya çürümekte olan bir leş gördüğümüzde onun ne kadar pis koktuğundan çok, çürümenin ve çürükçüllerin ne büyük bir nimet olduğunu düşünmeliyiz.

ÇARE

"Doğru olun!" der Rabbin,
Yalan bilmesin dilin,
Her işinde dürüst ol!
Bunlardır özü dinin.

Çalış, üret ve kazan,
Olsun millete faydan,
Tembellik ve miskinlik,
Bil ki büyük çirkinlik.

İnsanlara yardım et,
Budur en güzel hayır,
Fakir, yetim, yaşlıya,
Yardıma vakit ayır.

Yap elinden geleni,
Sonra Allah'a güven.
Sabret, çalış ve diren,
Budur senin tek çaren.
...

Şebnem Gün

GENCİN RABBİ'NİN ADIYLA

Peygamber efendimiz (s.a.v.) yanındakilere şöyle buyurdu:

Sizden önceki milletlerden birinde bir kral ve bu kralın bir de büyücüsü vardı. Büyücü yaşlanmıştı. Bir gün krala şöyle dedi:

– Ben artık yaşlandım, bir ayağım çukurda. Bana yetenekli bir genç bul, ona büyücülüğü öğreteyim!

Bunun üzerine kral, bir genç buldu. Genç, her gün büyücüye gider ondan ders alırdı. Genç, bir gün, büyücüye gidip gelirken yolda bir rahibe rastlamıştı. Onun sohbeti delikanlının hoşuna gitmişti. Artık büyücüye gidip gelirken her gün rahibin yanına uğruyordu. Ondan Hıristiyanlık dinini öğrendi. (İslâmiyet gelmeden önce hak din Hıristiyanlık idi.)

Genç, bir gün yolda giderken; vahşî bir hayvanın insanların yolunu kestiğini gördü. Kendi kendine: "Bugün rahibin mi yoksa büyücünün mü daha hayırlı olduğunu anlayacağım." dedi.

– Allah'ım! Senin yanında, rahibin anlattıkları, büyücünün anlattıklarından daha doğruysa bu hayvana atacağım ilk taşla hayvan ölsün, insanlar da yoldan geçebilsin! dedi.

Genç, taşı vahşî hayvana fırlattığı gibi hayvan öldü. Genç, bu durumu rahibe anlattı. Rahip gence dedi ki:

– Evlâdım, bugün artık sen benden daha bilgili ve daha hayırlısın. Bir imtihan geçireceksin, insanlar seni dininden vazgeçirmek için sana çok kötülük yapacaklar. Sakın benim Hıristiyan olduğumu kimseye söyleme!

Genç, anadan kör olarak doğanları, abraş denen cilt hastalığına yakalananları Allah'ın izniyle iyileştirirdi. İlâçlar yapar, hastaları tedavi ederdi. Birgün kralın çevresinde bulunan devlet adamlarından biri kör oldu. Bir çok hediyeyle gencin yanına geldi.

– Beni iyileştirirsen, ne istersen veririm, yeter ki gözlerim tekrar görmeye başlasın! dedi. Genç de ona:

– Şifayı ben vermiyorum, şifayı veren Allah'tır (c.c)! Allah'ın varlığına ve O'nun her şeyi yarattığına inanacak olursan Allah'a dua ederim, inşallah seni iyileştirir! dedi. Adam iman etti ve gözleri görmeye başladı.

Adam, eski çalıştığı görev yerine -kralın meclisine- gitmişti. Kral, adamının gözünün iyileşmiş olduğunu görünce sordu:

– Gözlerini sana kim iade etti? Adam:

– Rabbim! diye cevap verdi.

Kral tekrar sordu:

– Senin benden başka Rabbin mi var?

– Evet! Senin de benim de Rabbimiz Allah'tır.

Bu duruma çok sinirlenen kral tekrar sordu:

– Senin beynini kim yıkadı, bunları sana kim öğretti?

Adam söylemek istemedi. Kral ona işkence yaptı. İşkencelere dayanamayan adam, genci anlatmak zorunda kaldı. Genç, kralın huzuruna getirildi. Kral:

– Evlâdım sen öyle büyük bir büyücü oldun ki körleri ve alaca hastalarını dahi iyileştirir hâle geldin. İyileştiremediğin hastalık kalmadı."

Genç, kralın sözünü keserek:

– Hastalıkları ben değil Allah iyileştiriyor! dedi. Bunun üzerine kral, gence akla hayale gelmeyecek işkenceler yaptı. Sonunda genç, işkencelere dayanamayarak rahibi anlatmak (adını vermek) zorunda kaldı. Rahibi getirdiler. Dininden dönmesini istediler, fakat rahip kabul etmedi. Ona da işkence ettiler (ancak) yine de rahip dininden dönmedi. Bunun üzerine testere getirdiler, rahibin başından aşağıya vücudunu testere ile ikiye ayırdılar. Sonra da gencin Rabbine îman eden kralın adamına, dininden dönmesi için işkence yaptılar. Adam da dininden dönmeyince o da tıpkı rahip gibi testereyle kesilerek öldürüldü. Sıra gence gelmişti. Kral askerlerine emretti:

– Bu genci dağın başına çıkarın, uçurumdan aşağı atın! Askerler genci dağın başına çıkardılar. Genç:

– Allah'ım, beni bunlardan koru! diye dua etti. Bu dua üzerine dağ sarsılmaya başladı. Askerler uçurumdan aşağıya yuvarlandılar, genç ise kurtuldu. Genç, sağ salim kralın huzuruna döndü. Genci hiç beklemediği bir anda karşısında bulan kral:

– Askerlere ne oldu ? diye sordu. Bunun üzerine genç:

– Allah, beni onların şerrinden korudu! diye cevap verdi. Kral tekrar bir grup askerine emir verdi:

– Bu genci gemiye bindirin, dininden dönmezse elini kolunu bağlayıp denizin ortasına atın!

Genci gemi ile götürdüler. Genç tekrar Allah'a dua etti. Bunun üzerine gemi battı ve içindekiler boğuldu. Genç tekrar kurtuldu. Kralın huzuruna geldi ve şöyle dedi:

– Sen beni öldüremezsin! Ancak sana söyleyeceklerimi yaparsan öldürebilirsin! Kral bunun üzerine: "Şartını söyle!" dedi. Genç:

– Halkı bir meydanda topla, benim ellerimi ve ayaklarımı çapraz bir şekilde direğe bağla. Okunu yayına tak ve: "Gencin Rabbinin adıyla!" diyerek beni vur (bana okunu at). Beni ancak böyle öldürebilirsin!

Kral, gencin dediğini yaptı ve halkın duyacağı şekilde: "Gencin Rabbinin adıyla!" diyerek oku fırlattı ve genç öldü. Bunu gören halk hep birlikte;

– Biz gencin Rabbine inandık. Ey kral, bizim tanrımız sen değilsin. Bizim tanrımız gencin Rabbidir, dediler.

Kral, bu duruma çok sinirlenmişti. Askerlerine emretti. Büyük büyük hendekler kazdırttı. İçini odunla doldurttu ve ateşler yaktırdı. Halktan kim yeni dininden dönmezse onların ateşe atılmasını emretti. Tüm şehir halkı tek tek ateş çukurlarına atıldı. Kimse Allah'a olan inancından dönmedi. Sıra, kucağında yeni doğmuş bir çocuğu olan anneye geldi. Bir an duraklayan anne, çocuğuna şefkâtle baktı, fikrini değiştirecek gibi olmuştu. Kadının kucağındaki çocuk:

– Anneciğim atla! Önündeki ateş değil, cennettir. Sabırlı ol, sen hak yoldasın! dedi. O anne de büyük bir cesaretle yanmakta olan ateşe kendisini bıraktı…

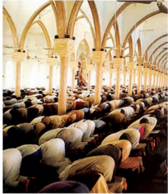
Bu zalim kral, halkından bazı kimseleri öldürtmüştü. Fakat buna rağmen bütün halkın Allah'a iman etmesini önleyememiş, bu durum da onun saltanatının sonu olmuştu. *(Tirmizi)*

NAMAZ

Bir yolculuğa çıktınız. Bir süre yol aldıktan sonra arabanız bozuldu. Sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Oturup beklemeye başladınız. Sonra bir araba geldi. Yanınızda durdu. Arabadaki insan sizinle ilgilendi. Sizi şehre götürdü. Bir tamirci bulup arabanızı tamir ettirdi.

Size bu iyiliği yapan insana karşı nasıl davranırsınız? İşiniz bitince bir teşekkür bile etmeden, nankörlük yaparak çekip gider misiniz? Yoksa büyük bir memnuniyetle ona teşekkür mü edersiniz? Elbette ki teşekkür edersiniz.

Daha başka kimlere, niçin teşekkür ettiğimizi düşünelim. Bize yemek yapan annemize, harçlık veren babamıza; çay, kahve ısmarlayan, sınavda silgisini veren arkadaşımıza, sağlımızla ilgilenen doktorumuza; alışveriş yaptığımız bakkala, manava, kasaba...

Bir de bizi yoktan var eden, bizi kâinatın en şerefli varlığı olarak yaratan Allah'ın verdiği nimetleri düşünelim. O Zâtın bizim için yarattığı eşsiz güzellikleri bir bir gözümüzün önüne getirelim.

Aklımızı hiçbir şeye değişir miyiz? Gözümüz ne kadar değerli? Ellerimiz, ayaklarımız, ağzımız, burnumuz....

Ya tabiat? Güneş, yıldızlar, bitkiler, türlü türlü meyveler, sebzeler, dağlar, denizler...

İnsan için bal yapan arı, bizim için süt veren inek, koyun; yine bizim için yağmur getiren bulut... Yüce Allah'ın bizim için verdiği nimetler saymakla bitmez.

Arkadaşımıza, en küçük bir iyiliği için teşekkür etmemiz gerekiyor da sayısız nimetler veren Allah'ımıza teşekkür etmemiz gerekmiyor mu? Bize iyilik edenlere nankörlük edince çok büyük hata oluyor da Yüce Allah'a teşekkür etmezsek çok daha büyük hata olmaz mı?

Allah'ın bize verdiği nimetlere karşılık yapmamız gereken şey, ona ibadet ederek teşekkür etmektir. Allah'ın emirlerini, sırf O'nun rızasını ve sevgisini kazanmak için yerine getirmek ibadettir.

Bütün ibadetlerin özü de namazdır. Çünkü namaz diğer bütün ibadetleri içine alır.

Namaz Dinin Direğidir

Peygamber Efendimiz bir hadislerinde: "**Namaz dinin direğidir.**" *(Tirmizi)* buyurmuşlardır. Direk bir yapıyı, bir binayı ayak tutan temel unsurdur. Namaz da bizim inancımızı diri ve sağlam tutar.

Namaz İnsanı Kötülüklerden Uzaklaştırır ve Günahlardan Arındırır

Yüce Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de: ***"Namaz kıl! Hiç şüphe yok ki namaz, insanı çirkin işlerden alıkor."*** *(Ankebut sûresi 45. âyet)* buyurmaktadır. Namazı gerçek anlamda Allah'ı görüyormuş gibi kılan bir insan, kötülüklerden ve haramdan uzak durur.

Peygamber Efendimiz: "**Namaz herhangi birinizin evinin önünden akan ve günde beş defa yıkandığınız suyu bol bir nehre benzer, Allah, beş vakit namaz sayesinde günahları yok eder.**" *(Buhari)* buyurmaktadır.

Bir başka hadislerinde Peygamber Efendimiz: "**Aralarında büyük günahlar işlenmedikçe, beş vakit namaz ve cuma namazı günahlara keffarettir.**" *(Müslim)* buyurarak namazın insanı günahlardan arındırmasına işaret etmiştir.

Namaz Kılmak Hem Çok Kolay Hem de Çok Kârlı Bir İştir

Allah bize bir gün için yirmi dört saat vermiş. Bu günün her bir saati bir altın değerindedir. Namaz kılmak insanın günde toplam bir saatini alır. Yirmi dört saatten bir saatini namaz için ayıran insan, bu bir saat karşılığında ebedî bir cennet için yatırım yapmış olur.

Yirmi dört saatin yirmi üç saatini şu kısa, fâni dünya için harcayıp da bir saatini sonsuz bir hayat ve cennet için vermeyen insan ne kadar zarar eder...

Namaz Allah'a İmandan Sonraki En Büyük Hakikattir

Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de pek çok yerde imandan hemen sonra namazdan bahseder. Müminleri, "İman eden ve salih amel işleyen" insan olarak tarif eder. Salih amelin başı ise namazdır.

Namaz, Kur'ân-ı Kerîm'de 87 defa zikredilir.

Peygamber Efendimizin de vefat ederken vasiyeti şu idi: "Aman namaza sarılın! Bakmakla yükümlü olduğunuz kimselerin hukukunu gözetin." Efendimizin hizmetçisi Enes bin Malik diyor ki: **"Son nefesini verene kadar, dili döndükçe bunu tekrar etti."** *(Ebu Dâvud)*

Namaz Allah'a Bağlılığın Göstergesidir

Yüce Allah en başta namazı emreder. O'nun kulu olan, O'nun sevgisini kazanmak isteyen O'nun biricik isteğini yerine getirmez mi?

Melekler ve peygamberler başta olmak üzere bütün nuranî şahsiyetler, velî insanlar, en büyük şerefi Allah'a bağlılıkta bulmuşlar ve bunu da namaz kılarak göstermişlerdir.

Peygember Efendimiz, sabahlara kadar namaz kılmaktan ayakları şişince; neden böyle yaptığını soranlara: **"Allah'a çok şükreden bir kul olmayayım mı?"** *(Buharî)* diye cevap vermiştir.

Namaz Kılmak Allah'a Dayanmaktır

İnsan, gayet âciz, güçsüz ve muhtaç olarak yaratılmıştır. Bundan dolayı mutlaka en büyük, sonsuz güç ve kudret sahibi, hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah'a dayanmak, O'na bağlılığını ortaya koymak zorundadır. Bu da namazı kılmakla olur. İnsan, günde beş defa namazla Allah'ın huzuruna varıp kulluğunu ilân eder.

KUMARBAZ ARSLAN

Ormanların kralı,
Aslan bir kumarbazmış.
Hiç hoş değilmiş hâli
Gün geçtikçe pek azmış.

Hatta bir seferinde,
Kumara ülkesini
Yatırmış malım diye,
Bereket almış geri.

Hayvanlar yaka silkmiş,
Onun bu durumundan.
Onunsa başı dikmiş,
Kibir ve gururundan.

Bir gün hayvanlar ona,
Gelmişler heyet ile:
"Artık tak etti cana,
Demişler gitmez böyle!

Bu kumar belâsından,
Kurtulmalısın kral.
Ye iç bak helâlından,
Fayda vermez haram mal.

Seni örnek alıyor,
Bütün gençler bunu bil.
Kötülüğe dalıyor,
Bu lekeyi kalk ve sil."

Aslan bakmış fecaat
Durum kötüye gider.
Söz vermiş tam o saat,
Yok olmuş o an keder.

Artık bu kötü huydan
Vazgeçmiş, iyi olmuş
O kumar belâsından,
Dönüp doğruyu bulmuş.

Ülkedeki gençler de,
Onu örnek almışlar.
Bitmiş bütün keder de,
Ülke bahtiyar olmuş.

Mehmet Erdoğan

Neşeli Çalışkan Arı

Bir gün daha bitmiş ve akşam olmuştu. Hava serinlemiş ve gün, yeryüzünü karanlık perdesiyle örtmüştü. Kovanın girişinde birkaç arkadaşla birlikte nöbet tutuyorduk. Ağustos böceklerinin cırıltıları gecenin sessizliğine neşeli bir armoni katıyordu. Dışarıdan yasemin çiçeğinin kokusu geliyordu. Gecenin bir vaktinde çiçeklerin koku salgılaması ne kadar da ilginçti! Ama onları ziyaret için vakit uygun değildi. Ancak, sabah nöbetini bir arkadaşa devrettiğimde yanlarına gidebilirdim.

Kovanda bulunan arıların çoğu benim gibi işçi arıydı. Bizler; yavru arı lârvalarını besleme, bal özü denilen nektar ve çiçek tozu denilen polen toplama, petek yapma, kovanı havalandırma ve su getirme işlerinden sorumlu arılardık. Kovanımızdaki kraliçe arı, tüm arıların başıydı ve bir günde 1500'den fazla yumurta yapardı. Bir de kraliçe arıya yardımcı olan erkek arılar vardı.

Kovanda o sırada yumurtadan yeni çıkmış yavru arılar da bulunuyordu. Yavru arıların beslenmeleri, gün be gün büyüyüp gelişmeleri, bana kendi küçüklüğümüzü hatırlattı. Yumurta hâlinden lârvaya, oradan ergin bir arıya dönüşmek ne müthiş bir şeydi! Şöyle durup düşündüm de hepimiz bu gelişim basamaklarını yapımıza yerleştirilen bir programla gerçekleştiriyorduk. Zaten 5-6 hafta gibi kısacık bir ömürde bütün bunları kendi kendine öğrenip gerçekleştirebilmemize de imkân yoktu.

Hele yeterince büyüyüp geliştikten sonra o ilk uçuş heyecanını hatırlıyorum da... O ana kadar hiç uçmadığım için çok korkmuştum... Diğer arkadaşlarıma bakarak bırakıvermiştim kendimi kovandan dışarı. Kanatlarım havayla karşılaşınca usta pilotlar gibi uçmaya başlamıştım. O ilk uçuşum boyunca "Böyle uçmayı ben nereden öğrendim?" sorusuna cevap aradım durdum...

Yaratıcımızın bize verdiği görme sistemiyle ultraviyole ışınlarını çok iyi görebiliyor ve böylece çiçekleri tanıyabiliyorduk. Diğer arkadaşlarım çiçeklerin üzerine konmuş ve onlardan bir şeyler

alıyorlardı. Sarı renkli bir çiçeğe yaklaştım. Diğer arılar gibi ben de hortumumu uzatarak bir miktar bal özünü içime çektim. Bu arada ayağıma ve sırtıma polenler yapıştı. Onları ağzım ve kollarımla toplayıp arka ayaklarımda biriktirdim. Oradan ayrılıp pembe bir çiçeğe kondum. Ondan da bir miktar bal özü ve polen aldım. Bizler bal özü alırken çiçekler hiçbir zorluk çıkarmıyordu. Etrafıma baktığımda kovandan bir hayli uzaklaştığımı fark ettim. Hemen kovana doğru uçmaya başladım. Güneşin konumundan, yerkürenin manyetik alanından faydalanarak elimle koymuş gibi tekrar kovanımı buldum. Bu bana çok ilginç geldi. Demek ki içime mükemmel bir yön bulma yeteneği de yerleştirilmişti!

Kovana gelip bacaklarımdaki polenleri boşalttığım sırada bazı arkadaşlarımın kovana su getirdiğini gördüm. Bunlar, peteklere su damlatarak kovanı ıslatıyor ve peteklerin nemli kalmasını

sağlıyorlardı. Bazı arı kardeşlerim ise kanatlarını çırparak kovanı havalandırıyordu.

Bir tarafta da yeni petekler hazırlamakla meşgul işçi arı kardeşlerim vardı. Yedikleri baldan bir miktar bal mumu üretip bunlardan bal mumu pulcukları yapıyorlardı. Yaratıcımızın bahşettiği bir yetenekle, bu pulcukları üst üste dizerek altıgen şekildeki bal petekleri inşa edeceklerdi. Ne muhteşem bir mimarlıktı bu iş! Her işçi arı sanki usta bir mimardı!

Tam petek yapan arıları izlerken kovana yeni giren arılar dikkatimi çekti. Bunlar, peteklerin yanına gelerek dans etmeye başladılar. Dairesel şekildeki bu dansla yaklaşık 100 metre uzakta bulunan çiçek ve polenleri haber veriyordu. İşçi arı kardeşlerimin bir kısmı besin kaynağına doğru hemen yola çıktı. Bol miktarda bal özü ve polen toplayarak kısa sürede geri döndüler. Ama gelenler sadece kovandan besin toplamaya giden arı kardeşlerim değildi. Onları arkalarından takip eden bazı yabancı arılar bedava bal ve polen için kovana saldırdı.

Kovan kapısında yer alan nöbetçi arılar, alarm dansı yaparak diğer işçi arıları harekete geçirdi. Hep beraber yabancı arılara saldırdık. Testere dişli, ucu kanca şeklindeki iğnelerimizle yabancı arıları korkuttuk ve kaçırdık. Biz arılar, ancak tehlike anında iğnemizi kullanır ve kovandaki kraliçe arıyı, lârvaları ve balı koruruz. Savaşırken arı kardeşlerimizin bazılarının iğneleri kırılmıştı. Kopan iğneyle birlikte iç organlarından bazılarını da kaybettikleri için birkaç saate kadar hepsi ölecekti. Ölen arıları kokuşup mikrop üretmemeleri için kovandan uzaklaştıracaktık. İşte ilk uçuş günüme ait aklımda kalan hatıralar bunlardı.

Aslında bizim her günümüz çok yoğun geçer. Çünkü kısacık ömrümüzde yapacak çok işimiz vardır.

Biz arılar büyük bir dayanışma içinde çalışırız. 1 kg bal üretebilmek için yaklaşık 10 milyon çiçekten nektar toplarız. Topladığımız nektarların bir kısmını kendimiz kullanır bir kısmını da ağzımızda yoğurup bala çevirir ve bunları peteklere doldururuz. Peteklerin üzerlerini bal mumu ile kaplayıp insanlara sunarız. Hazırladığımız ballar nefis bir tada sahiptir. Düzenli olarak yenildiğinde güç ve kuvvet verdiği gibi hastalanmayı da önler. Gerçek bir şifa kaynağıdır.

Bizim, bal üretmek için yaptığımız bütün işlemler aslında kendi irademizle yapacağımız şeyler değildir. Bilim adamlarını hayran bırakan uçma tekniğini, çiçeklerden nektar toplamayı, kimyagerleri hayran bırakan bal yapmayı; mühendisleri şaşırtan petek inşa etmeyi biz nereden bilebiliriz ki? En küçük şeyi görebilen, gücü her şeye yeten, sonsuz ilim sahibi Rabbimizin bize ilhamlarıyla bunları gerçekleştiriyoruz. Bizimle ilgili olarak Cenâb-ı Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmaktadır:

"Rabbin bal arısına şöyle vahyetti: "Dağlardan, ağaçlardan ve insanların kurdukları çardaklardan kendine göz göz ev (kovan) edin. Sonra da her türlü meyveden ye de Rabbinin sana yayılman için belirlediği yolları tut!" "Onların karınlarından, renkleri çeşit çeşit bir şerbet çıkar ki onda insanlara şifa vardır. Elbette düşünen kimseler için bunda alacak ibret vardır." (Nahl sûresi, 68-69. âyetler)

E. Karabacak

SULTANIN DUASI

Gazneliler, ilk Müslüman Türk devletlerinden biridir. Bu devletin başında tarihte ilk defa "sultan" unvanını alan ve değerli bir idareci olan Sultan Mahmut buluyordu. Gazneliler devletinin bu değerli ve en büyük hükümdarı Hindistan'a on sekiz sefer düzenlemişti.

Hindistan'a yapılan –İslâm'ı anlatmak için– seferlerin birinde Sultan Mahmud çok güçlü bir direnişle karşılaşmış ve neredeyse zafer kazanma ümidini yitirmeye başlamıştı. İşte bu sırada sultan, Allah'a şöyle dua etmiş ve söz vermişti:

"Ey Rabbim! Senin iznin ve yardımınla bu savaştan zafer kazanarak çıkarsam, aldığım ganimetlerin hepsini yoksullara dağıtacağım."

Sultan Mahmud'un Allah'a verdiği sözün üzerinden çok geçmemiş, o yeni bir zafer kazanmış ve çok değerli ganimetler elde ederek ülkesine dönmüştü.

Zaferle ülkesine dönen sultan, Allah'a verdiği sözü yerine getirmek için içinde altınlar, inciler, ipekliler vb. bulunan ganimetleri yoksullara dağıtmaya başlamıştı. İşte bu sırada bazı devlet büyükleri:

– Siz ne yapıyorsunuz sultanım? Bu kadar değerli hazineler yoksullara dağıtılır mı? Onlar böyle şeylerin kıymetini bilmezler, demişlerdi. Bu sözleri işiten sultan:

– Bu ganimetleri, beni zafere ulaştırmasından dolayı Allah'a verdiğim sözü ve

adağı yerine getirmek için yoksullara dağıtıyorum, dediyse de bazı devlet büyükleri itirazlarına devam ediyorlardı:

– Ganimetlerin çok kıymetli olanlarını devletin hazinesine ayırın! Ülkemizin böyle zengin hazinelere ihtiyacı var, deyip sultanın kafasını karıştırmışlardı. Bunun üzerine sultan, ganimetlerin dağıtımı konusunda doğru bir karar verebilmek için devrin manevî büyüklerinden bir kişiyi yanına çağırdı. Ona, ganimetleri yoksullara dağıtmak için Allah'a söz verdiğini, fakat bazı devlet büyüklerinin buna itiraz ettiklerini, bunun da kedisini kararsızlığa düşürdüğünü anlattı. Sultanı dinleyen âlim zât:

– Sultanım, ganimetlerin yoksullara dağıtılması konusunda kararsızlığa düşülecek bir durum yok. Sizin için iki tercih hakkı var: Eğer bir daha Allah'a işinizin düşmeyeceğini düşünüyorsanız, hemen etrafınızdaki adamların söylediklerini yapın. Fakat Allah'a bir daha işiniz düşecekse verdiğiniz sözü ve adağı yerine getirin, ganimetlerin hepsini yoksullara dağıtın, dedi.

Âlim zatın sözleri sultanı rahatlattı. Bunun üzerine bütün ganemitlerin yoksullara dağıtılmasını emretti.

KIZILDENİZ'DE AÇILAN YOL

Hazreti Musa'nın sihirbazları mağlûp etmesi, pek çok kişinin Allah'a iman etmesini sağlamıştı. Fakat bu olayın Firavun üzerinde hiçbir olumlu etkisi olmamış, hatta bu durum onun öfkesini iyice artırmıştı. Kısacası Firavun ve yandaşları, iman edenlere karşı kötülük yapmak için âdeta birbiriyle yarışıyorlardı.

Yıllarca acı çeken ve hâlâ çekmekte olan kavmi, bir gün Musa Peygambere:

– Biz sen gelmeden önce eziyet çektik, sen geldikten sonra yine eziyet çekmekteyiz, dediler. Bütün bu söylenenler doğru idi. Fakat bir peygamber, Allah'ın izni olmadan bir iş yapamaz ve bulunduğu yerden ayrılamazdı. Şu anda sabretmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Musa Peygamber kavmine:

– Ey kavmim, eğer siz gerçekten Allah'a iman ettiyseniz, samimiyetle O'na teslim olduysanız, yalnızca O'na güvenip dayanın! dedi. Bunun üzerine iman edenler: "Biz, sadece Allah'a güvenip dayandık!" dediler.

Hazreti Musa ise Firavun'u ve kavmini, bir olan Allah'a imana çağırıyor ve müminleri rahat bırakmalarını istiyordu. Ama onlar bütün bu davetleri reddediyor, bir türlü kötülüklerinden vazgeçmiyorlardı. En sonunda Hazreti Musa, Firavun'u ve kavmini başlarına gelecek belâlar konusunda uyardı. Ama onlar bu uyarıya da kulak vermediler.

Yapılan uyarının ardından gökyüzünü kara bulutlar kapladı. Peşinden hiç dineceğe benzemeyen müthiş bir yağmur başladı. Günlerce süren yağmur sonucunda, Firavun ve kavminin bulunduğu şehir deniz durumunu almıştı. Yağmurun devam etmesi üzerine: "Galiba Musa haklı olmalı!" diyenlerin sayısı git gide artıyordu. Bunlar, Musa Peygambere gidip yağmurun dinmesi için Rabbine yalvarmasını istediler. Yağmur kesilip bu belâdan kurtulduklarında iman edeceklerini söylediler. O da Allah'a dua etti. Yağmur kesilip güneş açtı. Ama onlar Musa Peygambere verdikleri sözü unuttular. Üstelik O'na:

– Bize hangi delil ve mucizeyi getirirsen getir, artık sana iman edecek değiliz!" diyorlardı. Üstelik başlarına gelen felâketi Hazreti Musa'dan biliyorlardı. Bunun yanında, yağmurun ardından ürünlerin verimi de artınca: "Felâket olarak gördüğümüz yağmur, meğer bereket kaynağı imiş, nasıl da bilemedik!" dediler. Hatta Hazreti Musa'ya gitmekle hata ettiklerini düşündüler.

Ama onlar başlarına gelecek yeni felâketleri bilmiyorlar, bir türlü iman etmiyorlardı.

Tam ürünleri yetişirken birden çekirgeler ortalığı istilâ etti. Ne var ne yok hepsini yiyip bitirdi. Kimse bir şey yapamıyordu. Hatta çekirgeler tanrılık iddiasında olan Firavun'un sarayında cirit atıyorlardı. Çekirgelerle baş edemeyeceklerini anlayınca yine Musa Peygambere artık kesin iman edeceklerini söyleyip dua etmesini istediler. O, gene Allah'a dua etti. Duası kabul edildi ve çıkan şiddetli bir rüzgâr çekirgeleri denize döküverdi. Onlar, bu belâyı asıl ortadan kaldıranın kim olduğu-

nu gene unuttular. Daha sonra kurt, böcek, bit, kurbağa vs. istilâları peşi peşine geldi. Firavun'un sarayını kurbağalar, bitler istilâ etti. Onlar, her seferinde daha önceden yaptıkları gibi iman edeceklerine dair kesin söz verdiler. Ama bu belâlardan kurtuldukları anda sözlerinden döndüler. Çünkü karşılaştıkları bunca felâketi Allah'tan bilmiyorlar, bütün bunların bir sihir olduğunu düşünüyorlardı. Hâlbuki bütün bu belâlardan hiçbiri, müminlerin oturdukları yerlerde yaşanmamıştı. Ancak onlar, bu olağanüstü olaydan bile gereken dersi almaktan çok uzak görünüyorlardı.

Firavun ve taraftarları artık öfkelerinden çıldıracak duruma gelmişlerdi. Onların bu işe bir son vermeleri ve Hazreti Musa'dan kurtulmaları gerekiyordu. Bu sebeple çevredeki şehirlere adamlar gönderip asker toplatıyorlar, bir taraftan da müminleri göz hapsinde tutuyorlardı. Tam bu sırada Cenâb-ı Allah tarafından Musa Peygambere: "Kullarımı geceleyin yürüt. Hiç şüphesiz takip edileceksiniz!" denildi.

Musa Peygamber aldığı emir doğrultusunda bütün kavmini geceleyin yola çıkardı. Ancak geceleyin bu kaçıştan her nasılsa Firavun'un haberi oldu. O da hemen ordusunu hazırlayıp peşlerine düştü. Musa Peygamber ve mümin kavmi Kızıldeniz'e yaklaşmıştı. Bu denizden gemiler ve kayıklarla karşı kıyıya geçilebilirdi. Oysa böyle bir imkân yoktu. Böyle bir durumda müminler dahi ümitsizliğe düşerken Musa Peygamber:

– Hayır, Rabbim benimle birliktedir, bana yol gösterecektir, diye düşünüyor ve korkmuyordu. Firavun'un ordusu da her geçen dakika onlara yaklaşıyordu. Tam bu sırada Cenâb-ı Allah, Musa Peygambere:

– Ey Musa! Asanı denize vur!" (Kavmine) Onlara denizde kupkuru bir yol aç. Boğulmaktan ve düşmanın yetişmesinden endişeye kapılmaksızın yürüyerek geç ve kavmini geçir!" emrini verdi.

Hazreti Musa, Rabbine duyduğu büyük güvenle "Bismillâh!" deyip asasını denize vurur vurmaz deniz Allah'ın emriyle baştan başa yarılmış, sular her iki yana yığılmaya başlamıştı. Denizin dibi ise o anda kupkuru bir yol oluvermişti. Musa Peygamber de on iki kabileden oluşan kavmine açılan yoldan geçmeleri emrini verdi. Onlar da bunun üzerine yola koyuldular. Yolu yarıladıkları sırada Firavun ve ordusu Kızıldeniz'in açılmasıyla oluşan yolun başına geldi. Gördükleri bu eşsiz manzara karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Ancak imandan mahrum olma, öç alma duygusu onların gözlerini öyle kör etmişti ki gördükleri olayın Allah'ın izniyle oluştuğunu bile düşünemiyorlardı. Bir anlık tereddütten Sonra Firavun denizde açılan yola dalıp atını sürmeye başladı. Ordusu da kendisini takip ediyordu.

Musa Peygamber ve kavmi karşı kıyıya ulaşmış, Firavun

ise ordusuyla beraber tamamen denizde açılan yolun içine girmişti. İşte o anda iki yana yığılan sular, büyük bir uğultuyla Firavun ve ordusunun üzerine geliyordu. Firavun: "Ey Musa! Ey Musa, yetiş!..." diye bağırıyordu. Bir taraftan suların içinde son nefesini vermek üzere iken:

"İsrailoğullarının inandıkları Allah'tan başka hiçbir Tanrının bulunmadığına inandım. Ben de inananlardanım!" dediğini ancak Allah duymuştu. Fakat Firavun iman etmekte çok geç kalmış, iş işten geçmişti. Bundan dolayı Cenâb-ı Allah ona:

"Şimdi mi iman ediyorsun?... Hâlbuki daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun. (Ey Firavun!) Senden sonra geleceklere ibret olman için bugün senin vücudunu (cansız olarak) kurtaracağız." diyordu.

Müminlerin intikamı hayal dahi edilemeyecek şekilde böylece alınıyor ve onlar artık yurtlarına güven içinde dönüyorlardı.

Gerçekten binlerce yıl sonra Kızıldeniz civarında böyle bir ceset bulunmuştur. Bu ceset, hâlen insanlara ibret olması için İngiltere'deki bir müzede sergilenmektedir.

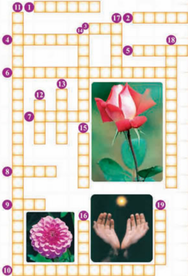

BULMACA

1. Kur'ân-ı Kerîm'deki ilk sûre.
2. Bir peygamber ve sûre adı.
3. İlk gemiyi yapan peygamber.
4. Peygamberimizin adı anılınca, O'na okunan dua.
5. Olmuş ya da olacak her olayın, Allah tarafından önceden bilinip takdir edilmesi (İmanın altı temel esasından birinin adı).
6. "Allah'tan başka ilâh yoktur, sadece bir tek Allah vardır." anlamında söylenen tevhid sözü.
7. Allah'ın isimlerini anmak.
8. Asası ile vurduğu taştan su çıkaran peygamber.
9. Peygamberimizden önce, kendisine kitap gönderilen peygamber.
10. İmanın altı temel esasından biridir.
11. Her güzel işe başlarken söylememiz gereken güzel söz, besmele.
12. Müslümanlar onunla namaza çağrılır.
13. Kâbenin bulunduğu şehir.
14. Allah'ın yarattığı varlıkları ve olayları düşünme ibadeti.
15. Allah rızası için yapıldığında kazanılır.
16. Pişmanlık duyarak Cenâb-ı Hak'tan af ve özür dileme.
17. Dinimize göre yapılmasına izin verilen işler.
18. Allah'ın nimetlerine karşı memnuniyetimizi ifade eden "Allah'a övgü" sözü.
19. Kendisine dört büyük kitaptan Zebur indirilen peygamber.

Suskunlar Meclisi

Doğu toplumlarında, özellikle Müslümanlar arasında saygının ayrı bir yeri vardır. Hele büyük insanlara, âlim kişilere gösterilen saygının derecesi bambaşkadır. Saygısızlık ise bu toplumlarda, en uzak durulması gereken şeydir. Gerçekten saygı paylaşıldıkça çoğalan bir kaynaktır. Kimse birine saygı gösterdiğinden dolayı rahatsız olmaz.

Büyüklerin birbirine karşı gösterdiği saygıyı Mevlânâ Câmî'nin başından geçen bir olay çok güzel anlatır:

Mevlâna Câmî (1414–1492) yılları arasında yaşamış olan ünlü İslâm âlim ve şairlerinden biridir. Onun yaşadığı dönemde tanınmış âlimler, şairler, yazarlar ve bilginler "Suskunlar Meclisi" adını verdikleri bir kurul oluşturmuşlardı.

Suskunlar Meclisine adına bakarak üye olmanın kolay olduğunu düşünmeyin sakın! Bu meclis, üyelerini çok düşünen, az konuşan ve az yazan insanlar arasından seçiyordu. Meclisin üye sayısı ise otuz kişiyle sınırlı tutulmuştu. O dönemde yaşayan âlim, şair ve yazarlarının içinde bu meclise üye olma arzusu vardı. İşte Molla Câmî de (Mevlânâ Câmî) bunlardan biriydi. O, gerçekten çalışmaları, ahlâkı, nezaketi ile örnek bir insandı. Ancak Suskunlar Meclisinin üye sayısının sınırlı olması onun, seçkin insanların yer aldığı bu kurulda bulunmasına imkân vermiyordu.

Bir gün Suskunlar Meclisinin üyelerinden birinin öldüğünü duymuştu. Bunun üzerine üyeleri toplantı hâlindeyken toplantı yapılan binaya geldi. Binanın önünde bir kapıcı bekliyordu. Ona hiçbir şey demeden isteğini bir kâğıda yazıp içeriye gönderdi. Meclis üyeleri Mevlânâ Câmî'yi çok yakından tanıyorlardı, fakat vefat eden üyelerinin yerine birkaç gün önce değerli başka bir insanı almışlardı. Ama Mevlânâ Câmî gibi birini de kapıdan çevirmek, seni üye yapamıyoruz demek oldukça zordu. Kendi aralarında epeyce düşündüler. Ardından da bir bardağı ağzına kadar su ile doldurup kapıcıyla Mevlânâ Câmî'ye gönderdiler. Bununla meclisin üye sayısının tam olduğunu, yeni bir kişiye yer olmadığını anlatmak istiyorlardı.

Kendisine, ağzına kadar su ile dolu bir bardak gönderilen Mevlânâ Câmî, meclis üyelerinin ne demek istediğini anlamıştı. O da hemen yanındaki gülden bir yaprak koparıp yavaşça bardağın üstüne koydu. Hâliyle gül yaprağı bardağı taşırmamıştı. Verdiği bu cevapla kendisi için de Suskunlar Meclisinde bir yerin bulunduğunu anlatmak istiyordu. Meclis üyeleri de ağzına

kadar su dolu olan bardağın üzerine bir gül yaprağı konarak kendilerine geri gönderildiğini görünce durumu hemen anladılar. Böyle bir insana çok nazik bir şekilde de olsa daha önce "Meclisimizde yer yok!" anlamında bir cevap verdiklerinden dolayı çok üzüldüler. Otuzla sınırlı olan üye sayılarını da aşarak Mevlânâ Câmî'yi meclislerine üye yapmaya karar verdiler.

Mevlânâ Câmî meclise gelince başkan onun adını da listeye yazdı. Üye sayısını belirten otuz sayısının önüne bir sıfır yazarak Mevlânâ Câmî'ye verdi. Başkan bununla Mevlânâ Câmî'in katılmasıyla meclisin değerinin on kat arttığını anlatmaya çalışıyordu.

Listeyi eline alan Mevlânâ Câmî, kendisinin gelmesiyle meclisin değerinin on kat artmış olduğu düşüncesine katılamadığını göstermek için, otuz sayısına eklenen sıfırı silip otuzun soluna yazdı. Verdiği bu cevapla meclisin üye sayısını artırmadığı gibi, kendi değerinin, bu meclisin yanında solda sıfır olduğunu anlatmak istiyordu.

Son verdiği cevapla, gösterdiği saygı ve alçakgönüllülük ile Mevlânâ Câmî, Suskunlar Meclisinin en değerli üyelerinden biri olduğunu ortaya koyuyordu.

ALLAH'A VE BİZE DAİR

Allah ne kadar büyüktür,
Ekinlere güneş verir çocuğum.
Beni mavi sabahlara devreder,
Mavi güller gibi uykum.

Allah ne kadar büyüktür,
Yol verir gemimize denizler üstünden
Garip sonsuzluklar duyarız,
Sular akarken, bulutlar yürürken...

Fazıl Hüsnü Dağlarca

UĞURSUZ VARLIK YOKTUR

Arkadaşım Alper'le okuldan çıktık ve eve dönüyorduk. Bu sırada başımızın üstünden "Gak, gak!..." diye öterek bir karga geçti. Bunun üzerine Alper:

– Eyvah, şimdi yandım! Bu bir uğursuzluk işareti. Üstelik yarın matematik dersinden sınavımız var. Bu sınavdan kötü not alacağım şimdiden belli sayılır, dedi. Onun bu sözleri beni çok şaşırttı ve kendisine:

– Bunu da nerden çıkarıyorsun? Uğursuzluk diye bir şey yoktur, dedim. Bu sözlerim Alper'i teselli etmeye yetmedi ve ciddî ciddî anlatmaya başladı:

– Ne zaman sokağa çıksak, bir kara kedi önümüzden geçse, çatımızda bir baykuş, bir karga ötse annem bunların uğursuzluk işareti olduğunu söyler. Bu yüzden ben de bu hayvanların uğursuzluk getireceğine inanıyorum. Kendimi bu tür düşüncelerden bir türlü kurtaramıyorum. Üstelik bundan dolayı da çok rahatsız oluyorum. Senin bu konuda bir bilgin var mı? dedi. Ben de:

– Bir gün arkadaşlarla okulumuzun bahçesinde top oynarken önümüzden bir kara kedi geçmişti. Bunun üzerine arkadaşlardan biri: "Arkadaşlar, maçı hemen bırakalım! Çünkü aramızdan kara kedi geçti. Başımıza kötü bir şey gelebilir. Biz hepimiz ona: "Uğursuzluk diye bir şey yoktur." deyip maçımıza devam ettik. Gayet güzel bir maç oldu. Sonra da güle oynaya evlerimize döndük. Ama ben, o gün akşam bu konuyu dedeme sordum. O da:

– Evlâdım; uğursuzluk, uğursuz varlık, uğursuz olay diye bir şey yoktur. Ama ne yazık ki hepimiz: "Şu hayvan uğursuzdur. Önümüzden kara kedi geçmesi uğursuzluk işaretidir. Baykuş uğursuz bir yaratıktır. 13 sayısı uğursuzdur..." gibi sözleri duyarız. İslâm inancında uğursuzluk düşüncesi yoktur. Allah hiçbir varlığı, nesneyi uğursuzluk sebebi ya da sembolü olarak yaratmamıştır. Şer gibi görünen şeylerin gerisinde; bizim anlayamadığımız nice faydalar, hayırlar vardır. Bu nedenle; yapmamız gereken bir işten: "Kara kedi geçti, baykuş öttü... gibi" nedenlerle vazgeçmek doğru değildir. Bu gibi düşüncelerin yanlış olduğunu Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü vesselâm, uğursuzluk düşüncesine kapılarak bir işi yapmaktan vazgeçmeyi hoş karşılamamıştır. Anlattıklarım Alper'i son derece rahatlatmış ve sevindirmişti. O akşam Alperler bize geldi. Bizim evde, birlikte matematik sınavına çalıştık. Ertesi günü ikimiz de sınavdaki soruların tamamını doğru olarak cevaplamıştık.

SON OYUN

Bir adam baş pehlivan olmuş, bu mesleğin pek çok inceliğini öğrenmiş, işinde iyice ustalaşmıştı. Güreş konusunda üç yüz altmış tane oyun biliyor, her güreşe çıktığında bu oyunlarından biriyle güreşiyordu.

Usta pehlivanın yanında güreş dersleri verdiği öğrencileri de vardı. Usta, bunlardan birinin yeteneklerini ve gücünü çok beğeniyordu. Bu delikanlıya güreş konusunda bildiği oyunlardan üç yüz elli dokuz tanesini öğretti. Delikanlıya henüz öğretmediği tek bir oyun kalmıştı.

Delikanlı, pehlivanlıkta iyice ustalaşmış ve kuvvetlenmişti. Artık onun gücüne kimse karşı koyamıyor, karşısına çıkan her rakibi yeniyordu. Fakat gücü ve pehlivanlıktaki ustalığı bu delikanlının aklını başından almıştı. Hatta bir seferinde sultanın önünde:

– Benin hocamın üstünlüğü sadece yaşlı oluşu ve beni yetiştirmesi sebebiyledir. Yoksa kuvvet yönüyle ben ondan geri kalmam. Pehlivanlık sanatının inceliklerini de hocam kadar bilirim! dedi.

Delikanlının böyle terbiye dışı, gururla konuşması ve hocasını küçük görmesi sultanı son derece üzdü. Bunun üzerine sultan, delikanlının hocası ile güreşmesini emretti.

Güreş için büyük bir meydan seçildi. Sultan, devletin ileri gelenleri ve halk büyük merak içinde bu meydanda toplandı. Az sonra delikanlı kükreyen bir aslan gibi meydana çıktı.

Delikanlının hocası, talebesinin kendisinden kuvvetli olduğunu biliyordu. Bu yüzden delikanlıyı, ona henüz öğretmediği son oyunuyla yakaladı. Delikanlı bu oyundan bir türlü kurtulamadı. Hocası da onu kaldırdı ve sırt üstü yere vurdu. Bu sırada halktan: "Yaşaaa!, Varoool!..." çığlıkları yükseldi.

Sultan emir verdi. İhtiyar pehlivana değerli elbiseler giydirdiler ve ona çeşitli hediyeler verdiler. Nankörlük eden ve gurura kapılan delikanlıyı da:

– Seni yetiştiren ustanla boy ölçüşmeye kalkıştın, onu da başaramadın. Atalarımız: boşuna: "Büyük lokma ye, ama büyük söyleme!" dememişler. Nihayet delikanlı sultana:

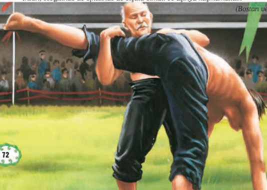
– Efendim, hocam beni kuvvetiyle yenmedi. Fakat en son oyununu henüz bana öğretmemişti. Bugün beni o oyunuyla yendi, dedi.

İhtiyar pehlivan bunun üzerine:

– Ben de şimdiye kadar bu oyunu böyle bir gün için saklıyordum. Bilge kişiler, "Dostuna, sana düşmanlık yapabilecek kadar kuvvet verme!" demişler.

"İnsan, sevgisinde de öfkesinde de ölçülü olmalı ve aşırıya kaçmamalıdır."

(Bostan ve Gülistan)

DUÂ

Dua, Yüce Allah'a yürekten, büyük bir aşkla, sevgiyle hamd ve senada bulunmaktır. Bunu biraz açacak olursak: " Rabbim, yeri ve göğü yaratan sensin, içimden geçenleri bilen sensin, içime iman ve emniyeti yerleştiren sensin, gönlümü isteklerle dolduran ve buna karşılık cenneti şimdiden donatan sensin. Bülbülü şakıtan, güle rengini veren yine sensin..." İşte böyle bütün kâinatta meydana gelen olayları sayıp hepsini Yüce Allah'a dayandırmak, onların hepsinin Yüce Allah'ın emrinde olduğunu büyük bir yakarışla, şükürle ifade etmektir.

Dua, Allah'ın rahmet ve ihsan hazinesinin kapılarını açan bir anahtardır. İnsan, dua anahtarı ile bu hazineyi kendine açtırarak ondan istifade eder.

Allah Dua Etmemizi İstiyor mu?

Dua, Allah'ın bizden istediği en önemli ibadetlerden biridir. Allah, insanın dua ile anlam kazandığını, dua olmadan insanın hiçbir şey ifade etmediğini şu âyetle anlatır : ***"De ki: Duanız olmazsa Rabbim size ne diye değer versin ki?"*** *(Furkan sûresi, 77. âyet)* Allah, bu âyetle bize duası olmayanın hiçbir değeri yok, demektedir.

Peygamber Efendimiz de duanın çok önemli olduğunu **"Dua, kulluğun özüdür, beynidir, temelidir."** *(Tirmizi)* diyerek vurgulamış ve Allah'ın, dua etmeyen insanı hoş görmediğini şu hadisiyle anlatmıştır: **" Kendisne dua etmeyen kula Allah gazap eder."** *(Tirmizi)*

Dua Eden İnsan Aslında Ne Demek İstiyor?

Bütün kâinatı yaratan ve ona hükmeden kuvveti sonsuz biri var ki benim en küçük ihtiyaçlarımı bilir, en gizli işlerimden, içimde gizlediklerimden haberdardır. Benim gerçekleşmesi güç isteklerimi, dilerse anında gerçekleştirebilir. Çünkü o Yüce Zât, benim her hâlimi biliyor, her söylediğimi işitiyor.

Aynı zamanda, canlı cansız bütün varlığın seslerini işitip dertlerine derman olan bir Zât var ki benim de sesimi işitmektedir. O Yüce Zât madem bütün varlığın

istek ve ihtiyaçlarını biliyor, görüyor ve yerine getiriyor, öyleyse ben de her türlü ihtiyaç ve isteklerimi büyük bir yalvarış ve yakarış dolu şu samimî hâlimle, O'na arz ediyorum.

O'nun rızası olmadan, en küçük ve basit bir şeyin gerçekleşmeyeceğine inanıyor, en küçük işlerimin bile hâlledilmesini O'ndan bekliyorum.

Evet duanın en güzel, en hoş, en lezzetli meyvesi ve sonucu şudur: Dua eden insan bilir ki, birisi var; sesimi dinler, derdime derman olur, bana merhamet eder, gücü her şeye yeter. Şu koskoca dünyada yalnız değilim, çok kerim bir Zât var ki sürekli beni koruyup kollamaktadır.

Niçin Dua Ediyoruz?

Dua da namaz gibi, oruç gibi bir ibadettir. İbadetler, maddî bir karşılık beklenerek yapılmaz. Niçin namaz kılıyoruz? Niçin oruç tutuyoruz? Tabiî ki Allah emrettiği için, Allah'ın sevgisini ve rızasını kazanmak için. Sevap kazanmak için ibadet yapıyoruz. Sevapların karşılığı ise ahirette verilir. Öyleyse dua da ancak Allah rızası için yapılır.

İnsanın Duası İki Kısımdır

Bir isteğimizin gerçekleşmesi, bir işimizin olması için yaptığımız çalışmalar, sarfettiğimiz çabalar da bir tür duadır.

Yarın zor bir sınavımız var. Sınavdan iyi not almanın birinci şartı, o sınava yeterince çalışmaktır. Sınavdan yüksek not almak için yaptığımız bütün çalışmalar dua yerine geçer. Bu dualar **fiilî dua**dır. Bir işin fiilî duası mutlaka yapılmalıdır.

Sınava yeterince çalışıp sebepleri yerine getirdikten sonra sözlü olarak: "Allah'ım, beni sınavda başarılı eyle, işimi kolaylaştır, zihnimi açık tut." demek ise **sözlü dua**dır.

Müslüman, bir işin gerçekleşmesi için bütün gerekenleri yapar, sebepleri yerine getirir. Çünkü dünyada bir işin gerçekleşmesi için bir sebep gereklidir. Allah, dünyayı sebepler üzerine kurmuştur. Sonra da her şeye gücü yeten Yüce Allah'a duada bulunur. Unutmayalım ki sebepleri de yaratan Allah'tır. Bizler fiilî duayı da sözlü ve kalbî (gönülden) duayı da en mükemmel biçimde yerine getirmeliyiz.

Bütün Dualar Kabul Olur Mu?

Dualarımızın kabul edilmeyeceğini düşünmek son derece yanlıştır. Çünkü Allah Kur'ân-ı Kerîm'de: ***"Bana dua edin ki, duanıza karşılık vereyim."*** buyurmaktadır. *(Mü'min sûresi, 60. âyet)* Dua, eğer şartlarına uygun yapılmışsa muhakkak kabul görür. Ancak kabul ediliş biçimi bizim istediğimizin aynısı olmayabilir. Bazen bizim istediğimiz bizim için hayırlı olmadığından Allah'ın bir lütfu olarak Cenâb-ı Hak bize istediğimizi değil de esas istememiz gerekeni, yani bizim için daha hayırlı olanı verir. Çünkü bizi, bizden daha iyi bilen Allah'tır. Bizim için en hayırlısı onun takdir ettiğidir.

Bu konuyu bir örnekle anlatacak olursak:

Bir çocuk doktora gidip dese ki, ben şu ilâcı istiyorum. Doktor o ilâcı hemen

ona verir mi? Tabiî ki vermez. Ne yapar? Onu güzelce muayene eder. Hastalığını teşhis eder. Bundan sonra doktorun önünde üç seçenek vardır:

Birincisi: Çocuğun istediği ilâç hastalığına uygundur. Onu iyileştirecek bir ilâçtır. Onun istediği ilâcın aynısını verir.

İkincisi: Çocuğun istediği ilâç hastalığına uygun değildir. Doktor, ona gerekli olan başka ilâç yazar.

Üçüncüsü: Çocuğun ilâca ihtiyacı yoktur. Ona hiç ilâç vermez.

Dua eden insan da doktordan ilâç isteyen çocuğa benzer. Biz Allah'tan dua yoluyla bir şeyler isteriz. O, bize ya istediğimizi verir ya da bizim için gerekli olanı verir veya istediğimiz şey bizim zararımızadır, hiç vermez. Bizi yaratan, her şeyi bilen yalnız Yüce Yaratıcıdır.

Bazen insan dünyadaki bir ihtiyacı için dua eder. Allah onu bu dünya için değil de ahiret için kabul eder.

"Duamızı, Allah kabul etmedi, diyemeyiz. Daha iyi bir şekilde ahiret için kabul etti deriz." Çünkü dünya geçici ahiret ise kalıcı ve ebedîdir.

Dua Ederken Dikkat Edilecek Bazı Noktalar

Duayı, samimî, katıksız, lekesiz duygularla ve anlayışla yani sırf Allah için yapmak

Dua sırasında bütün varlığımız ve benliğimizle Yüce Allah'a yönelmek

Duada ısrarcı olmak

Duada tövbe etmek

Duaya şükür ve tesbih ile başlamak

Duanın başında ve sonunda Peygamber Efendimize salât ve selâmda bulunmak.

PUSULA KULLANAN GÜVERCİN

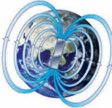
Uzun bir yolculuğa çıktığınızı düşünün. Saatler süren yolculuk sırasında dağlık bir bölgede otobüsünüz bozuldu. Herkes otobüsten indi. Kuş uçmaz kervan geçmez, telefon çekmez bir yerde yapayalnız kaldınız. Ne yapacaksınız? Gitseniz ne tarafa gideceksiniz? Oturup yoldan geçecek bir aracı beklemekten başka bir çareniz var mı? İşte böyle bir yerde, yuvasından kilometrelerce uzakta bırakılan bir güvercin, bu zorluklardan hiçbirini yaşamaz. Güvercin gökyüzüne yükselir, yönünü doğru şekilde tespit eder ve gece gündüz uçarak yuvasını şaşırmadan bulur. Ama nasıl?

Bu soru insanların kafasını uzun yıllar meşgul etmiştir. İlk araştırmalara göre güvercinlerin yön bulmak için gündüzleri binaları, yer şekillerini, güneşi; geceleri de yıldızları kullandıkları düşünülüyordu. Kuşların havada uçarken üzerinden geçtikleri yerlerin konumlarını hafızalarında tutup geri dönüşte bu bilgilere göre yönlerini buldukları zannediliyordu. Fakat araştırmalar ilerledikçe güvercinler ve pek çok göçmen kuş hakkında yeni bilgiler elde edildi. Gözleri lensle kapatılan güvercinler yuvalarından uzaklaştırılıp havaya bırakıldıklarında, çevrelerini görmedikleri, hâlde, arkadaşlarının yanına dönebildiler. Farklı yerlerde tekrarlanan benzeri çalışmalar sonrasında güvercinlerin, yön bulmak için yıldızlar, güneş ve yer şekillerinin dışında, başka yöntemler de kullandıkları tespit edildi: Yer kürenin manyetik alanı!

Evet, o küçücük yapılarıyla güvercinler, yönlerini bulmak için yerkürenin manyetik alanından faydalanır. Yerkürenin, bir çubuk mıknatıs gibi manyetik kutupları vardır. Kuzey ve Güney Kutupları arasında oval biçimli manyetik alan çizgileri uzanır. Bu manyetik alan çizgileri; havadan, denizlerden ve karalardan geçebilir. Zaten kullandığımız pusulaların ibresi de manyetik kutupları olan bir maddedir ve yerkürenin manyetik alan çizgilerine göre bize yönümüzü gösterir. O hâlde, insanın aklına güvercinler pusula mı kullanıyor? diye bir soru gelebilir. Elbetteki hayır! Onların aklı olmadığı gibi, araştırma yaparak herhangi bir şey de icat edemezler. Dolayısıyla dünyanın özelliklerini bilip de mükemmel bir yön bulma sistemi geliş-

tiremezler. Güvercinler de dahil olmak üzere bütün hayvanlar, ancak Yüce Allah'ın, vücutlarına yerleştirmiş olduğu bir sistemle hareket edebilirler.

Güvercinlerin mükemmel yön bulma sistemi şudur: Güvercinlerin kafatası ve beyinleri arasında, içinde manyetik tanecikler bulunan bir doku vardır. Bu doku içindeki tanecikler, demir oksit moleküllerinden oluşur ve sayısı milyonları bulur. Demir oksit tanecikleri, mıknatısın yapısını oluşturan bir maddedir. Yani bu tanecikler manyetik alana duyarlıdır ve mıknatıs gibi davranarak yerin manyetik alanına göre güvercinin beynini uyaran sinyaller gönderir. Güvercin bu sinyallere göre yönünü belirler.

Güvercinlerin yuvalarını bulma özelliği, onları diğer kuşlardan farklı kılar. Bu, onların göç etmesi, yem bulup yavrularını beslemesi için çok önemlidir. Yem bulmak için uzaklara giden ve bir daha geri dönmeyen güvercin yavrularının hâlini bir düşünsenize!

Güvercin ile onun yön bulmak için kullandığı yerin manyetik alanı, güneş ve yıldızlar arasında bir ilişki vardır. Bu ilişki, yaratıklarının ihtiyaçlarını en iyi bilen, bu ihtiyaçlara göre onları en güzel şekilde donatan Allah'ın sonsuz bir ilim sahibi olduğunu ve gücünün her şeye yettiğini çok açık bir şekilde göstermektedir.

Atlas Güvesi

Resimde görülen erkek atlas güvesinin başındaki tüycükler, güvenin koku alma organıdır. Bu organlar kokulara karşı çok hassas bir yapıda yaratılmıştır. Atlas güvesi, eşinin çıkardığı kokuyu 11 kilometre uzaktan algılayabilir.

Karıncaların; yeryüzünün en kalabalık canlıları olduğunu, her yeni doğan 40 insana karşılık, 700 milyon karıncanın dünyaya geldiğini, böcek türlerinin en sosyallerinden olduğunu, son derece iyi "örgütlenmiş" bir düzen içinde, "koloniler" denen topluluklar hâlinde yaşadıklarını, bazı türlerin "terzilik" yaptığını, bazılarının "tarım"la uğraştığını, hatta bazı karınca türlerinin besi çiftliği kurup başka canlıları (yaprak biti) besleyip onlardan elde ettikleri tatlı sıvı ile yaşamlarını sürdürdüklerini biliyor musunuz?

Avustralya'da çölde yaşayan dikenli kertenkelenin sivri pulları, kendisini yemek isteyen düşmanlarına karşı savunma sistemi olarak görev yapar. "şeytan agaması" denilen bu minik kertenkelenin vücut tasarımının çok ilginç bir özelliği daha vardır:

Çölün kavurucu sıcağında su bulmak çok zordur. Geceleyin havanın soğumasıyla oluşan çizgili kertenkelenin pulları üzerinde yoğunlaşır. Yoğunlaşan su, damlacıklar hâline gelir ve deri üzerindeki pulcuklardan kertenkelenin ağzına akar. Böylece bu hayvan su ihtiyacını karşılar ve hayatını sürdürür. Bu olay da bize göstermektedir ki, kızgın çöllerde bir kertenkeleyi kim mükemmel şekilde yaratmışsa, onun ihtiyaçlarını bilip en güzel şekilde karşılayan da O'dur.

BAL YEME

Eyvah yine yakalandım!
Oğlum sana kaç defa söyledim, bal yemeyeceksin diye... Ver o kavanozu bana!

Anne ne olur, bir kaşık yiyeyim...
Hayır olmaz ver onu, bana!

Bir kaşık anne, bir kaşık...
Hayırdır komşum, bu ne telâş?

Ah kardeşim, bu çocuğa ben ne yapayım?
Ne yaptı ki?

Gizli saklı hep bal yiyip duruyor...
Yesin varsın çocuk, ne zararı var? Bal şifa olur...

Bal başkasına şifa, ama oğlum şeker hastası... onun için bal çok zararlı...
Bak hâlâ gözü balda. Hadi sen çık bakayım dışarı!

2
Bana bir akıl ver komşu, bir yol göster, ne yapayım ben?
Bir hekime danışsan, bir hocaya götürsen, dua okutsan...

Gitmediğim hekim, çalmadığım kapı kalmadı. Hiçbiri kâr etmedi. Bal yüzünden çocuğum ölüp gidecek...
Üzülme komşum, her şeyin bir çaresi vardır. Allah bir hastalık vermişse onun şifasını da yaratmıştır mutlaka...

Ne olur bir yol göster bana komşum...
Bak aklıma bir şey geldi.

Bağdat'ta İmam-ı Azam diye büyük bir zât varmış. Eğer çocuğu oraya götürebilirsen belki sana bir yol gösterir. Derdine bir çare bulur. Ama Bağdat çok uzak, oraya gidebilir misiniz, bilmem...
Dünyanın öbür ucuna bile giderim, yeter ki evlâdım iyileşsin...

Birkaç gün sonra...
Anne, gideceğimiz yer - Bağdat mı, neydi, çok uzakta mı?
Evet oğlum, biraz uzak. Dinlene dinlene gideceğiz

5
Kaç günde gideriz oraya?
Altı yedi gün sonra Bağdat'a varırız inşallah!

Anne, yedi gün boyunca hiç bal yiyemeyecek miyim?
Allah'ım sen sabır ver bana!

EKMEĞİMİ BANAMADIM BALA OOOY OOOY... YİYEMEDİM DOYA DOYA OOOY OOOY...
Allah'ım, sen bu çocuğa akıl fikir ver!

Günler sonra
İşte nihayet Bağdat şehrine geldik sağ salim...

Oğlum, biraz sonra büyük bir zâtın huzuruna çıkacağız. Ona karşı saygılı ol. Tamam mı?
Tamam anne!...

Biraz sonra...
Efendim, oğlum şeker hastası, tatlıdan uzak durması gerekiyor. Ama onu baldan bir türlü vazgeçiremedim. Ne olur bir çare bulun...
Estağfurullah, çare Allah'tandır hanımefendi. Siz şimdi gidin. Kırk gün sonra tekrar gelin. Ümit ederim Allah bir şifa verir...

Kırk gün sonra...
Hoş geldiniz. Sizi yorduk biraz. Kusura bakmayın.
Estağfurullah efendim.

Evlâdım şöyle yanıma oturur musun?

Bak evlâdım, bal yemek senin sağlığın için çok tehlikeli. Bundan sonra bal yeme, olur mu evlâdım?..
Olur efendim, bundan sonra bal yemeyeceğim!

Hanımefendi içiniz rahat etsin, inşallah bundan sonra oğlun bal yemeyecek!
Allah razı olsun efendim, bizimle ilgilendiniz, bize yardımcı oldunuz, ama izin verirseniz size bir sorum var...

Buyurun, sizi dinliyorum.
Bu derdin çaresi çocuğa öğüt vermek idiyse, bize ikinci defa bunca yolu neden yürüttünüz?

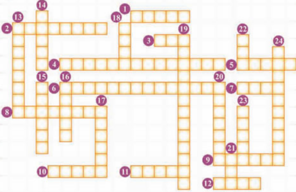

Hanımefendi ilk geldiğiniz gün ben kahvaltıda bal yemiştim. O gün çocuğa nasıl "Bal yeme!" diyebilirdim. Sizi gönderdikten sonra kırk gündür ağzıma bal almadım. Ağzımda balın tadı dururken verdiğim öğüdün bir yararı olmazdı...

On gün sonra...
Allah'ım sana şükürler olsun... Oğlumu ölümden kurtardın!..
Demek ki sözün gücü, söyleyenin onu yaşamasına bağlıymış...
Hüdai CAN
Bitti.

BULMACA

1. İman eden ve inancını yaşayan insan.
2. Namazda oturuş sırasında okunan dua.
3. Allah'ın isimlerinden biri.
4. Dinî bayramlarımızdan biri.
5. Kandil gecelerinden biri.
6. İslâm'ı kabul eden birisinin söylemesi gereken ilk söz.
7. Allah'ın isimlerinden biri "Benzeri olmayan, tek" anlamına gelir.
8. Aşure Gününün de içinde yer aldığı hicrî ay.
9. Allah'a kulluk etmek.
10. Bütün vücudu yıkama anlamındaki boy abdestinin diğer adı.
11. Allah'ın "çok merhametli olan" anlamına gelen bir ismi.
12. Bilgin.
13. Su olmadığı zaman toprakla alınan abdestin adı.
14. "Allah'ın birliğini, hiçbir şeye muhtaç olmadığını ve her varlığın O'na muhtaç olduğunu anlatan kısa sûre.
15. Allah'ın "Besmele" içinde geçen bir ismi.
16. Cami imamının cemaate vaaz ettiği yer.
17. Camide müezzinlerin bulunduğu bölüm.
18. Her saniye ona ihtiyaç duyarız.
19. Dinî bayramlarımızdan biri.
20. Peygamber Efendimizin sözlerini nakleden büyük hadis kitaplarından biri.
21. Allah'ın arılar vasıtasıyla bize sunduğu şifa dolu bir gıda.
22. Allah'ın "Terbiye edici" anlamına gelen güzel isimlerinden biri.
23. Rabbimizin "dost" anlamındaki güzel adı.
24. "Allah'ın birliği" anlamına gelen Allah'ın sıfatlarından biri.

İbret

Bir zamanlar bir aslan,
Dağı taşı sarsarmış.
Hayvanlar korktuğundan,
Köşe bucak kaçarmış.

Bir gün yine bu aslan
Yolda giderken böyle.
Bakmış yol ortasından,
Giden yaşlı bir file.

Demiş ben geliyorum,
Niçin kaçmıyorsun sen?
Fil demiş, biliyorum,
Niçin korkayım senden?

Aslan çatmış kaşını,
Demiş, seni yerim ben.
Fil dönmüş arkasını,
Buyur ye iç istersen.

Aslan kızmış bağırmış
Fil sakin ve sabırlı.
Sanki o bir sağırmış,
Kıpırdamamış kılı.

Ona demiş sakince,
Gençsin güçlüsün fakat.
Ermiyor aklın ince,
Böyle gitmez bu hayat.

Sen de ihtiyarlarsın,
Gücün, kuvvetin biter.
Yaşamaktan bıkarsın,
Gücün takatin gider.

Aslan demiş yok öyle,
Ben yaşlanmayacağım.
Gücüm tükenmez böyle,
Ben böyle kalacağım.

Fil demiş öyle zannet,
Ben de senin gibiydim.
Çöktüm her an her saat,
Şimdi kalmadı hâlim.

Aslan bir pençe atıp,
Fili öldürmüş orda.
Tozu dumana katıp,
Bağırmış şurda burda.

Yıllar geçmiş aradan,
Bir gün ihtiyarlamış.
Giderken aynı yoldan,
Biri ona bağırmış.

Bakmış bir gencecik fil,
Gür sesiyle geliyor.
İhtiyar çabuk çekil,
Yoksa, ezerim diyor.

Aslan hâlsiz, mecalsiz,
Bakmış ama gücü yok.
Sanki kekeme, dilsiz,
Konuşmaya gücü yok.

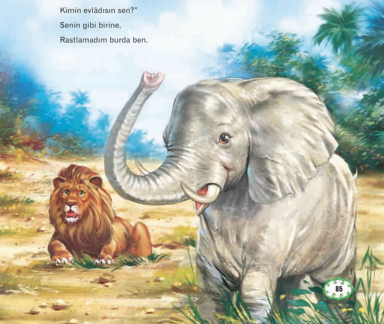
Fil acımış ve durmuş,
Yardım ederek ona.
Yuvasına götürmüş,
Bu, çok koymuş aslana.

Sormuş: "Kimsin, ismin ne,
Kimin evlâdısın sen?"
Senin gibi birine,
Rastlamadım burda ben.

Babasının adını,
Söylediğinde genç fil.
Keder basmış aslanı,
Görmüş kendini sefil.

Bu bir zamanlar hani,
Öldürdüğü o filin
Yavrusu, körpe gülü,
İbret almayın gelin.

Mehmet ERDOĞAN

BALIĞIN İÇİNDE YOLCULUK

Asurlular, başkentleri Ninova'da göz kamaştırıcı bir hayat sürmekteydiler. Bu sırada Cenâb-ı Allah, içlerinden Yunus adlı bir genci peygamberlikle görevlendirdi. Diğer peygamberlerin yaptığı gibi o da insanları Allah'ın dinine çağırmaya başladı.

Kendileri açısından bu halk çok rahat ve hoş bir hayat sürüyordu. Böyle bir dönemde Hazreti Yunus Aleyhisselâm halkına peygamber olduğunu söylüyor, onları Allah'ın yasak ettiği şeyler konusunda uyarıyordu. Fakat halkı bu çağrıya kulak asmıyor, böyle bir isteği hoş karşılamıyordu. Akıllarınca bu çağrıya uymak, kendilerini sıkıntıya sokabilir, hayatlarını yaşanmaz duruma getirebilirdi.

Hazreti Yunus ise halkını sürekli Allah'a iman etmeye, kötülüklerden sakınmaya davet ediyordu. Ama O'na pek inanan olmuyordu. O, hiçbir karşılık beklemeksizin davetini tam otuz üç yıl sürdürdü. Fakat bu otuz üç yıl boyunca O'nun Allah'ın peygamberi olduğuna yalnızca iki kişi iman etmişti.

Hazreti Yunus, uzun yıllar en içten dileklerle halkının, Allah'ı ve peygamberini tanıması için gayret göstermişti. Fakat bu çabalarına karşılık halkı O'nu küçük gördü, aşağıladı, O'nunla eğlenip alay etti. Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Halkına beddua ederek köşesine çekildi. Bu sırada kendisine Cenâb-ı Allah'tan vahiy geldi:

– Ey Yunus, kullarıma ne çabuk beddua ettin! Dön ve onları kırk gün daha davet Allah'a davet et!

Aldığı emir üzerine Hazreti Yunus Aleyhisselâm, kavmini Allah'a iman etmeye ve kötülüklerden uzak durmaya davet etti. Yine çağrısına kulak asan olmuyordu. Yürekleri taşlaşanlar O'nun çağrısını dikkate bile almıyordu. O, kavmini tam otuz yedi gün Allah'a iman etmeye çağırmıştı. Otuz yedinci günün sonunda artık kavminin bundan sonra kendisinin çağrısına hiçbir şekilde uymayacağını düşünerek onlara:

– Bilmiş olun ki sizden önceki ümmetlere gelen azabın bir benzeri de size gelmektedir. Bu azabın ilk belirtileri yüzlerinizin renginin değişmesidir, bozulmasıdır, dedi.

Karşısındaki insanlara ne söylese fayda etmiyordu. Onlara ne tatlı dil ne uyarı bir yarar sağlıyordu. Fakat bulunduğu yerden ayrılması için henüz Allah'tan izin gelmemişti. Buna rağmen O, halkına öfkelenip Ninova'dan ayrıldı.

Ninovalılar, Hazreti Yunus şehirlerinden ayrıldığı için mutluydu. Çünkü sözleriyle sürekli kendilerini rahatsız edip duran adam şehirlerini terk etmişti. Kırkıncı günün sabahında herkes şaşkındı. Çünkü her birinin yüz rengi değişmeye başlamıştı. Şimdi hepsinin içine müthiş bir korku düşmüştü. İşte o zaman Hazreti Yunus'un kendilerine yapmış olduğu uyarıyı hatırladılar. Hazreti Yunus'a yaptıklarından dolayı herkes pişmandı. Ne çare ki onun kıymetini zamanında bilememişlerdi. O güzel insana yapmadıklarını bırakmamışlardı.

Hazreti Yunus, Ninvova'dan ayrıldı. Bir süre sonra deniz kenarına geldi. Kalkmak üzere olan bir gemiye bindi. Gemi sahilden epey uzaklaşmıştı. Bu sırada müthiş bir fırtına çıkmış, dev dalgalar bütün denizi kaplamıştı. Hâlbuki fırtına çıkacak bir hava yoktu. Bu çok garip bir durumdu. Bundan dolayı kaptan ve yolcular:

– İçimizde günah işlemiş biri olmasın, dediler. Bu sözler üzerine kaptan:

– Allah'a karşı bir suç işlediğini düşünen varsa ortaya çıkıp suçunu itiraf etsin, hepimizin ölümüne sebep olmasın, dedi. Ama ortaya kimse çıkmadı. Bu arada fırtına ve dalgalar da gittikçe şiddetini artırıyordu. Kaybedecek zaman yoktu. Sonunda kur'a çekilmesine karar verildi. Allah'ın gerçek suçlu olanı buldurması dilekleri ile kur'a çekildi. Kur'a, Hazreti Yunus'a çıktı. Kur'a nur yüzlü birine çıkmıştı. Bu adam ne hırsıza ne de günahkâr birine benziyordu. Bundan dolayı kaptan kur'ayı üç defa tekrarlattı. Ancak kur'a her seferine Hazreti Yunus'a çıktı. O'na bir günahı olup olmadığını sordular. O da kendisinin Allah'ın peygamberi olduğunu, otuz üç yıl boyunca halkına Alah'ın emir ve yasaklarını anlattığını söyledi. Kavminin buna karşılık küfründe ısrar ettiğini, ancak Allah'ın izni olmadan kavminin yanından ayrıldığını anlattı. O'nu dinleyen yolcuların daha fazla kaybedecek zamanı yoktu. Yolcular, hemen kendisini kollarından ve bacaklarından tutup denize attılar.

Bir süre sonra dalgalar azaldı. Ancak Hazreti Yunus denizin ortasında yalnız başına kalmıştı. Biraz sonra başına nelerin geleceğini bilmiyordu. Artık o, sadece Allah'a karşı işlemiş olduğu suçu düşünüyordu. Bir süre sonra kendisini büyük bir balık yutuverdi. Kendisine bir şey olmamıştı, ama bu balığın karnından da çıkmasına imkân yoktu. Artık O'na Allah'tan başka kimse yardım edemezdi. Ellerini açıp:

"Allah'ım, senden başka hiçbir ilâh yoktur. Seni, her türlü kusurdan uzak bilirim. Hiç şüphe yok ki ben kendine zulmedenlerden oldum!" diye dua etti. Allah'tan, hatalarından dolayı kendisini bağışlamasını istedi.

Balık, Allah'ın emri ile Hazreti Yunus'u kıyıya bıraktı. Ancak balığın karnında uzun süre durmaktan dolayı bitkin bir hâldeydi. Cenâb-ı Allah O'nun yanı başında Yaktin adı verilen bir ağaç bitiriverdi. Onun altında gölgelendi. Meyvelerinden yedi. Bir süre sonra eski sağlığına ve gücüne kavuştu. İşte bu sırada Cebrail Aleyhisselâm karşısına çıkıverdi. Ona kavminin başına geçerek peygamberlik görevini tamamlaması gerektiğini söylüyordu.

İşte, hatalarını anlayıp kendisine yönelen bir peygamberi ve kavmi, Allah bu şekilde mükâfatlandırmış ve affetmiş oluyordu. Bu olay ise bizlere, samimî duygularla Allah'a yönelip O'ndan yardım istememiz gerektiğini en güzel şekilde anlatmaktadır. Zaten önemli olan da insanın yaptığı hataların farkına varıp Allah'tan yardım istemesi değil midir?

ÇATLAK PATLAK BİR MİKROP UMUDU

Çatlak, patlak
Yusyuvarlak
İs, pis, kir, pasak
Hedefimiz
Toksin yaymak
Hasta yapma
Sinsicelik
Parolamız
Parazitlik
Şiarımız
Temizlikse
Düşmanımız
El, ayak, deri
Kir dostları
Gelin beri
Eller kirli
Fırsat bu
Haydi mikrop ordusu ileri!...

Bir insan elinin kuytu bir yerinde, mikropça bir toplantı tertip edilmişti. Yuvarlak masanın etrafında, ihtimal dünyanın en pasaklı ve çirkin dört varlığı boy gösteriyordu. Topraktan fışkırmış hortlakları andırıyorlardı âdeta. Birazca düşük seviyede çapulcu ordusunu çağrıştıran kalabalık duruyordu pür dikkat.

– Kir dostları! diye seslendi suratsız olanı. Öyle suratsızdı ki; hani derler ya: Suya düşse batmayacak. Tüm gözler biraz saygı, biraz da korkuyla ona yöneldi. "Suratsız Baba" lâkaplı, lider olduğu anlaşılan mikrop devam etti:

– Pasaklı mıyız bakalım? diyerek oturumu açmış oldu. Bu soru üzerine "Pasaklıyız Suratsız Baba!" diye bir uğultu koptu kalabalıktan.

Kir yumağı başını anî bir hareketle sağ tarafa çevirdi ve verem hastalığından sorumlu, namı diğer Gazi Topal Miko böylece söz almış oldu.

"– Arkadaşlar! Buraya kimimiz asansör düğmesinden, kimimizse herhangi bir yüzeyden geldik. Bizim için basit bir dokunuş yeterli; yapışıveririz. Paşa Babamızın liderliğinde muazzam bir fırsat yakalamış

durumdayız. Ben ve atalarım, tarihin bir devrinde, musallat olduğumuz milyonlarca insanı toprağa gömdük. Hey gidi günler hey, ne günlerdi... Talih bizden yanaydı. Ama insanoğlu "antibiyotik" denilen mikrop düşmanı ajanlar geliştirdi. Ne mi oldu? Soyumuzu kurutacaklardı ki ben ve bazılarımız paçayı zor kurtardık.

Tam sözün burasında Hain Kido lâkaplı kuduz hastalığından sorumlu mikrop aceleci, biraz da küstah bir tavırla:

– Gazi Topal kardeş! Anlaşılan çok korkuyorsun. Gerçi kuyruk acısı var anlıyoruz, ama lâfı çok uzatma ki çalışmaya vakit kalsın.

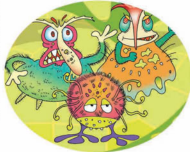
Sözü suratsız lider aldı:

– Gazi Miko çok haklı; ama Hain Kido'ya da hak vermemek elde değil. O hâlde plânımızı uygulamaya koyulalım. Tecrübeli olarak sen Miko kardeş, bize velinimetimiz olan bu insan vücuduna girerken ve ilk giriş anında yapmamız gerekenleri anlat. Neyle karşılaşacağımızı bilmeliyiz.

– Emredersiniz Suratsız Baba! dedikten sonra Gazi Miko devam etti:

– Şu an üzerinde bulunduğumuz derideki gözeneklerden vücuda gireceğiz. Burada vücudun dolaşım ağı olan kan damarlarına geçmemiz gerekiyor. İşte burada âzamî dikkat. Damarların içerisinde daima devriye gezen vücudun cengâver koruyucuları olan "akyuvar hücreleri" vardır. Bizi "insanlık düşmanı" olarak tanımlarlar. Azılı düşmanlarımızdır akyuvarlar; peşimizi asla bırakmazlar. Yakalandığımız yerde infazımız kaçınılmazdır. Sinsince yaklaşmalıyız ki öncü birlikleri "kırmızı alarmı" çalıp cengâverler başımıza üşüşmesin. Hedefe varmak için bu şart.

Bu açıklama üzerine Suratsız Baba yeter anlamında elini kaldırdı. Ayağa kalktı ve tek tek gurup lideri arkadaşlarını yanına çağırdı. Çok heyecanlıydı. Kin ve hırsından boyun damarları dışarı çıkayazmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Herkes ayağa kalktı ve bir ordu disiplini içerisinde, pür dikkat, emre âmâde beklemeye başladı. Suratsız lider, grup komutanlarını tek tek işaret ediyor, onlar da tekmil veriyorlardı.

– Hain Kido, kuduz mikrobu. Birinci dereceden insanlık düşmanıyım. Hedefim "merkezî sinir sistemi" içerisindeki

"beyin". Gayem kontrol merkezini çökertmek. Emirlerinize âmâdeyim.

– Ben Gaddar Şaro. Şarbon mikrobuyum. Ben de birinci dereceden insanlık düşmanıyım. İnsanlık âleminde nâmım "Kara Çıban" olarak da geçer. Adamlarımla birlikte damarlar içerisindeki kanı zehirlerim. Emirlerinizi bekliyorum.

– Sarsık Canavar. Sars mikrobuyum. İnsanlar benden çok korkar. Bugünlerde epey "reyting" topluyorum. "Gizemli Zatürre" her yerde konuşuluyor. İçerisine girdiğim vücudun solunum sistemine, huysuz bir eşek gibi öyle bir tepik atarım ki onların doktorları şaşar kalır. Sonra tumturaklı lâflar: Akut solunum yetmezliği sendromu. Yani toprağa merhaba de ey insan! Sizi utandırmayacağım efendim.

– O hâlde "Pasak Marşı'nı söyleyelim gür bir sesle, dedi. Suratsız lider neşeyle. Müthiş bir uğultu mikro âlemi ayağa kaldırıyordu:

"Çatlak, patlak

Yusyuvarlak..."

Marş henüz bitmişti ki muazzam bir sarsıntı ve mikropların kulaklarını sağır eden, metallerin birbirlerine sürtmelerinden çıkan, gıcırtı sesi darmadağın etti mikrop ordusunu. Peşinden su akmaya başladı şarıl şarıl ve beraberinde mikropları da aldı götürdü.

Emre, ellerini yıkarken gülümseyerek arkadaşı Kürşat'a döndü ve:

– Dostum bugün Sevgili Peygamber Efendimizin bir hadis-i şerifini okudum: **"Mümin ne kazançlı insandır. Yaptığı her güzel işte hem dünyasını güzelleştirip hem de sevap kazanır."**

– Harika! diyerek cevap verdi Kürşat ve devam etti:

– Yemeğin bereketi, yemekten önce ve sonraki yıkamadır." *(Ebu Dâvud)*

Bu sözlerle bir "mikrop umudu" daha tükenmiş oluyordu.

Mikrop ordusundan geriye kalan sadece lâvaboya yapışmış mikroskobik, siyah zemin üzerinde kuru kafa resimli bir korsan bayrağı ve üzerinde yer yer silinmiş pasak marşı.

S. Şeref Duran

GERÇEK KOMŞULUK

Bir öğrencim anlatmıştı:

Babam, ben ilkokula giderken boğaz kenarındaki şirin ve tatlı Bebek Camii'nde imam–hatiplik yapıyordu. Evimizin bitişiğinde bir kilise ve burada görevli olan papazın evi vardı. O dönemde kardeşimle bazen kilisenin bahçesine girer, oyunlar oynardık. Görevleri gereği babam camiye, papaz da kiliseye gidip gelirken karşılaştıklarında birbirlerinin hâlini hatırını sorarlar, yollarına öyle devam ederlerdi. Bu sayede babamla papaz arasındaki arkadaşlık gün geçtikçe ilerledi.

Bir gün papaz efendi ile her zamanki gibi yolda karşılaşmışlar. Birbirlerinin hâlini hatırını sorduktan sonra papaz efendi:

– Hocam, gözlerimden ameliyat olmak için Atina'ya gideceğim. Bana dua eder misiniz? diyince babam da:

– Allah şifalar versin, diye karşılık vermiş.

Aradan birkaç hafta geçtikten sonra papaz efendi ameliyat olmuş ve görevinin başına dönmüş.

Babamla papaz efendinin arkadaşlıkları sürüp gidiyormuş. Fakat babam, bir aralık papaz efendinin ortalıkta gözükmediğini fark edince meraklanmış. Komşusu hakkında bilgi alabilmek için mahallenin emektar berberi ve haber merkezi Habib amcaya uğramış. Ondan, papaz efendinin hasta olduğunu, bu yüzden yatağından kalkamadığını öğrenmiş. Bunun üzerine vakit kaybetmeden bir demet çiçek alıp Habib amcayla komşularını ziyarete gitmişler. Papaz efendi, onların bu ziyaretinden son derece memnun olmuş.

Bir süre sonra babamın görevi gereği İstinye'ye taşınmak zorunda kalmıştık. Fakat yeni semte taşınmakla beraber, babam eski dostlarını ve camii cemaatini ziyaret etmeyi ihmal etmiyordu. Bizleri de bazen eski oturduğumuz mahalleye götürüyor, oradaki arkadaşlarımızla görüşmemizi sağlıyordu. Bu ziyaretlerin birinde Habib amca babama:

– Hocam, papaz efendinin sağlığı iyice bozuldu. Ne zaman ziyaretine varsam seni sorup duruyor, demiş. Babam, bunu duyar duymaz Habib amcayı da yanına alıp papaz efendiyi ziyaret etmek için yola çıkmış. Papaz efendi kendisini ziyarete gelenleri pencereden görünce ağır hasta olduğu hâlde, yatağından kalkmış ve ziyaretçilerini kapı eşiğinde karşılamış ve onları sevinç içinde kucaklayıp içeri almış. Ardından babama:

– Hocam, hastalığım iyice ağırlaştı. Gidici gözüküyorum. Bana dua okur musun? diye istekte bulunmuş. Babam, komşusunun bu isteğini yerine getirmek için Kur'ân'dan birkaç sûreyi onun da duyacağı şekilde okumuş, şifa bulması için dua etmiş. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından da hasta arkadaşının kulağına eğilerek:

– Komşum! Şimdiye kadar seninle uzun bir dostluğumuz oldu. Birbirimize hakkımız geçmiş olabilir. Zor da olsa sana şunu söylemek istiyorum:

– Bu dünyada hepimiz misafiriz. Bir gün göçüp gideceğiz. Ölümden sonraki ahiret hayatına şüphesiz siz de iman edersiniz. Dünya hayatında çektiğimiz sıkıntılar, bizlere niyetimize göre sevaplar kazandırır. Demem o ki, son nefesini vermeden önce "Kelime–i Tevhid" in yanında Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü vesselâmın adını da anabilsen ne güzel olur. Böylece gerçek anlamda iman eder, Hem Hz. İsa Aleyhisselâmın hem de Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü vesselâmın sevgisini birlikte kazanmış olursun inşallah. Allah sonsuz merhamet sahibidir." deyivermiş ve papaz efendiyi teselli etmeye çalışmış.

Papaz efendi, babamın bu içten ve dokunaklı sözleri karşısında kendi hanımının da bulunduğu odada gözlerinden yaşlar boşanarak herkesin duyacağı şekilde "kelime–i şahadet" getirmiş. Hem de her zaman "kelime–i şahadet" getiriyormuş gibi.

Babamlar, hastanın yanında biraz daha kalıp sohbet etmişler, sonunda da helâlleşip huzurlu ve sevinçli bir şekilde komşularının yanından ayrılmışlar. Bu görüşmelerinden on dört gün sonra da papaz efendi vefat etmiş. Ailesi de onu kendi dinî törenlerine göre son yolculuğuna uğurlamış. Babam, eski dostunun vefat ettiğini öğrenince onun arkasından bir yakınını kaybetmiş gibi üzülmüş, onun için dualar etmişti. (Ali SACİT)

GİZEMLİ YOLCULUK

Yolculuğumuz güzel bir ağustos günü başladı. Sevdiklerimden ve ülkemden ayrılmanın hüznüyle, farklı bir ülkede öğretmenlik yapacak olmanın mutluluğunu aynı anda yaşıyordum. Öyle ya oradaki çocuklara güzel Türkçemizi öğretecektim. Sonra da sevgiyi, hoşgörüyü, mutluluğu paylaşacaktım onlarla.

Gideceğim ülkenin çocukları, savaşı bütün korkunçluğuyla yaşamıştı. Üstelik iç karışıklıklar ve çatışmalar hâlâ devam ediyordu. Bu yüzden içimde belli belirsiz bir korku vardı. Fakat içimdeki korkuyu alıp götüren, beni heyecanlandıran bir insan bizleri bekliyordu gittiğimiz ülkede. Evet o, çocukların sevgili Hacı Atasıydı. Yetmiş küsur yaşındaydı; kalbinden rahatsızdı, şekeri vardı. O, ilerlemiş yaşına rağmen kendini öğrencilerine adamış bir eğitim sevdalısıydı. Hakkında çok şey duyduğum, fakat kendisini hiç görmediğim bu insanla tanışma düşüncesi yolculuğumu daha anlamlı kılıyordu.

Bu ilginç yolculuğa otuz arkadaşla başladık. Bizi götüren uçağın arka tarafına, açacağımız okulların bilgisayarlarını yükledik, ön koltuklarına da biz oturduk. Eşyaların hava alanına getirilmesi ve yüklenmesi hepimizi oldukça yormuştu. Yorgunluğumuza rağmen aklımız hep gideceğiz ülkedeydi. Bizi orada neler bekliyordu, nasıl bir ortamla karşılaşacaktık? Bütün bu soruların cevabını hiçbirimiz bilmiyordu.

Uçağımız, gece 12.00'da hava alanına indi. Ortalıkta birkaç görevlinin dışında kimsecikler görünmüyordu. Uçaktan indik ve bekleme salonuna geçtik. Burası oldukça bakımsız ve köhne bir yerdi. Bir saatlik bir bekleyişten sonra pasaport işlemlerimizi yaptırıp çıkış kapısına yöneldik. Kapının tam karşısında şık giyimli, ak saçlı, ak sakallı biri gülümseyerek bize bakıyordu. Ülkenin sıkıntılarına ve çaresizliğine inat dimdik ayakta duran bu adam, Hacı Kemal Erimez Ağabeyden başkası değildi. Öğrenciler ve halk, ona Hacı Ata diyorlardı.

Okullara ait malzemeyi taşımak için bir tır, bizim binmemiz için de eski bir otobüs getirilmişti. Yorgunluğumuza aldırmadan, neşe içinde eşyalarımızı tıra yükledik. Otobüse binmeye hazırlanıyorduk ki iki minibüs büyük bir hızla bize doğru yaklaştı. Araçlarımızın geçişini engelleyecek şekilde tam önümüzde durdu. Minibüslerin içinden yirmi kadar adam indi. Ellerinde makineli tüfekler vardı. Hepsi de kafalarına siyah çoraplar geçirmişti. Seri bir şekilde etrafımızı sarıp silâhlarını üzerimize çevirdiler. Bu adamların, kıyafetlerinden ve davranışlarından asker olmadıkları hemen anlaşılıyordu. Niyetlerinin de iyi olmadığı ortadaydı. Tercüman aracılığıyla tüm mallarımızı ve paralarımızı istediklerini bize bildirdiler. Sözlerine, bu konuda bir zorluk çıkardığımız takdirde hepimizi öldüreceklerini de ilâve ediyorlardı. Bu adamlar, herkesin şerrinden korktuğu bir çetenin mensupları olmalıydı. Çünkü hava alanının önünde nöbet tutan askerler, canlarını kurtarmak için ortadan kaybolmuşlardı. Hacı Ata ve şirketimizin genel müdürü, tercüman aracılığı ile kendilerinden istenilen malzemelerin okullara ait olduğunu, bilgisayarlar olmadan eğitim ve öğretimin aksayacağını teröristlere anlatmaya çalışıyorlardı. Ancak adamların bu tür sözler dinlemeye hiç mi hiç niyetleri yoktu. Karşılıklı konuşmalar devam ederken birden Hacı Atanın karanlığı yırtan bağrışı duyuldu. Titrek ve duygulu bir ses tonuyla çetenin liderine sesleniyordu:

– Beni iyi dinle! Savaştan dolayı bütün yabancılar ülkenizi terk etti! Ama bu gördüğünüz genç öğretmenler, hayatlarını hiçe sayarak sizin çocuklarınızı eğitmek için geldiler buraya! Fakat sizler, utanmadan çocuklarınıza ve ülkenize sahip çıkmak için gelen insanları soymaya yelteniyorsunuz. Allah'tan korkun!...

Hacı Ata konuşurken çetenin liderine iyice yaklaşmış, gözlerini onun gözlerine dikmişti. Yanaklarından süzülen yaşlar bembeyaz sakalını ıslatıyordu. Tercümanımız da iyice heyecanlanmış, bir tek kelime bile değiştirmeden bu tesirli sözleri tercüme etmişti. Ancak Hacı Ata'nın ses tonu, gözyaşları ve hâli o kadar etkileyiciydi ki tercüman hiçbir şey söylemese de pek şey anlatıyordu. Bütün çete elemanları olup bitenler karşısında âdeta donup kalmıştı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, çetenin lideri elindeki silâhını arkadaşına verdi, sol eliyle de başındaki siyah çorabı çıkardı. İnanmak imkânsızdı, ama onun da yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bozuk bir Türkçe ile: "Benim annem Türk!" dedi. Sesi titriyordu.

Bu manzara karşısında hepimiz duygulanmıştık. Çetenin lideri arkadaşlarına döndü, kararlı ve sert bir ses tonuyla bir şeyler anlattı. Ardından tercümana dönerek uzun uzun açıklamalarda bulundu. Bu gece yaptıklarından dolayı bizden özür diliyor, kendilerini affetmemizi istiyor, bizleri okula kadar götürmeyi teklif ediyordu. Kısaca; hava alanının şehrin yirmi kilometre kadar dışında olduğunu, yol boyunca birçok silâhlı çetenin tehlike saçtığını, diğer çetelerin kendilerinden çekindikleri için bizleri güvenlik içinde okula götürebileceklerini anlatmaya çalışıyordu.

Hepimiz şaşırmıştık, tedirgindik. Canımıza, malımıza kastetmek için gelen bu teröristler, gerçekten bize muhafızlık yapacaklar mıydı? İnsanların kalpleri ve niyetleri

bir anda böylesine büyük bir değişikliğe uğrar mıydı? Bu soruların cevabını hiçbirimiz bilmiyordu. Yapabileceğimiz fazla bir şey de yoktu. Kısa bir değerlendirmeden sonra teklifleri kabul ettik. Az sonra minibüslerden biri en öne, diğeri de araçlarımızın arkasına geçti. Konvoy hâlinde yolculuğa başladık.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Hepimizde bir gerginlik, tedirginlik vardı. İçimizden dua ediyorduk. Bu arada yol boyunca pek çok birçok silâhlı grupla karşılaştık. Önce kamyonumuzu durduruyorlar, sonra çete liderinin açıklamaları üzerine yolumuzdan çekiliyorlardı. Her an ıssız bir yere çekilip öldürülebileceğimiz ve mallarımıza el konulabileceği endişesiyle yolculuğumuza devam ediyorduk. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Nihayet sıkıntılı bir yolculuktan sonra görev yapacağımız okulun önüne geldik. Bizleri okul bahçesinin girişinde öğretmen arkadaşlar karşıladı. Sevinç ve heyecan içinde kucaklaştık. Eşkıyaların bizi okula sağ salim getirdiğine hâlâ inanamıyorduk. Bu arada çetenin lideri yanımıza geldi. Çekine çekine, tekrar tekrar özür diledi ve gitmek için izin istedi. Bizler de onlara yardımlarından dolayı teşekkür ettik. Onlarla teker teker kucaklaşıp kendilerini yolcu ettik.

Yorgunduk, korkmuştuk ve şaşkındık. Görev yapacağımız ülkeye adımımızı atar atmaz enteresan ve oldukça anlamlı olaylar yaşamıştık. Bütün olup bitenler karşısında Hacı Ata da çok duygulanmıştı. Hepimizi öğretmenler odasında topladı. Hacı Ata, güzel bir yaz gecesinde yaşadıklarımızın Rabbimizden gelen anlamlı bir mesaj olduğunu hissetmişti. Hissettiklerini hıçkırıklar içinde, kader arkadaşlarıyla paylaşıyor ve bizlere şöyle sesleniyordu:

Evlâtlarım! Sizler, en samimî duygularınızla buralara kadar geldiniz. Allah da niyetlerinize göre, bu ülkedeki ilk günümüzde sizlere böyle bir güzellik yaşattı. Kalpleri evirip çeviren Rabbimiz, malımızı ve canımızı almaya gelen eşkıyaları bizlere muhafız eyledi!... Bu hâdiseleri, mutlaka bir gün tarih yazacak.

Çocukların ve göreve başlayacağımız ülkedeki herkesin sevgili Hacı Atası, bembeyaz sakallarını şükür gözyaşlarıyla ıslatıyor, her zaman olduğu gibi, hâliyle bizlere çok şey anlatıyordu...

KUBBELER

Taşıtıp kalyonlarla pırlanta, inci
Abide hâline koydu sevinci
Gergefle işleyip bir inci sultan
Ki çiçek verirdi saksıya koysan.

Bulabildinse ey yolcu yerini
Hepsinin alnında altından bir ay.
Seyret İstanbul'un camilerini
Minare minare, kubbe kubbe say!

Açılır masmavi burada gökyüzü,
Gümüşten sütunlar üstünde durur...
Kiminin gölgesi dinlenir yerde,
Kiminin beyazı sulara vurur.

Allah'a giden yol buralardadır,
Kapılar açılır şerefelerden,
Buradan uğurlanır mübarek aylar,
Bayram burda başlar arifelerden.

Geçerken altından bu loş kemerin
Menekşe menekşe gül güldür içi.
Kapanmaz kapısı Allah evinin
Ki beş vakit gürül gürüldür içi.

Arif Nihat Asya

(Bir Bayrak Rüzgâr Bekliyor)

HERKES NİYETİNİN KARŞILIĞINI ALIR

İstanbul, medeniyetlere başkentlik etmiş ve camiler, mescitler, saraylar, göz alıcı tarihî eserlerle dolu bir şehirdir. Bu şehir hayır ve saltanat sahibi insanların katkıları ile maddî ve manevî gelişimini her dönemde sürdürmüştür. Osmanlı sultanları da İstanbul'un imarı için ellerinden geleni yapmışlardır.

Kanunî Sultan Süleyman da büyüklerinin daha önce yaptırdıkları camiler gibi bir camii inşa ettirmek istiyordu. Kendisi bugün Süleymanîye olarak bilinen camiyi yaptırmaya karar verdi ve mimar olarak da Mimar Sinan'ı görevlendirdi. Çok geçmeden camiin temeli atıldı.

Kanunî; cami yapılırken mimarları, ustaları, işçileri çalışmaları sırasında kimseden en küçük bir yardım almamaları konusunda uyardı. Çünkü böyle büyük bir eserin bütün masrafını kendisi karşılamayı düşünüyordu.

Nihayet camiin duvarları yükselmeye başladı. Yükselen bu duvarlar, camiin karşısında küçük bir kulübede oturan ve dünya adına bütün sermayesi bir inek olan, yaşlı bir teyzenin yüreğini burkuyordu. Bu teyze içinden:

– Hey gidi koca sultan, senin servetin çok! Allah rızası için büyük bir eser yaptırmak senin için çok kolay. Ama benim gibi bütün sermayesi bir tek inek olan, bir ihtiyar böyle bir camiyi nasıl yaptırsın? Keşke benim de senin gibi servetim ve saltanatım olsaydı da ben de böyle hayratlar yaptırsaydım, diye geçiriyordu.

Bir gün yaşlı teyze: "Benim servetim yok ama inşaata çalışan ustalara, işçilere de birer tas ayran götürmeme bir engel yok." dedi. Ardından da kısa zamanda güzel bir ayran hazırladı. Hazırladığı ayranı bir kaba koyarak camii inşaatında çalışmaktan ve sıcaktan bunalmış işçilerin yanına götürüp onlara:

– Yorulmuşsunuzdur, sizlere birer tas soğuk ayran vereyim, dedi.

Bunu duyan ustabaşı: "Teyze, gücenme ama senin ayranını kabul edemeyiz! Çünkü sultan, inşaat sırasında yardım almamamız için sıkı sıkı tembihledi ve bizi bu konuda uyardı." dedi. Bu sözleri duyan yaşlı teyze:

– Evlâdım, birer tas ayrandan ne olacak! Şu ayranı içiverin, dedi.

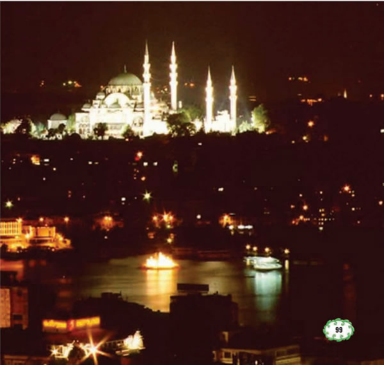
Ustabaşı da: "Koca camiin yanında bir tas ayranın sözü mü olur. Sultan bize bu yüzden öfkelenmez. Hem de teyzemizin gönlünü hoşnut etmiş oluruz." dedi. Ardından da "Bismillâh!" deyip ayranlarını içtiler. Yaşlı teyze de mutlu bir şekilde evinin yolunu tuttu. Ertesi günü erkenden sultan sinirli bir şekilde inşaat alanına geldi ve ustabaşına:

– Buyruğumu ne çabuk unuttunuz! Size inşaatı yaparken başkasından en küçük bir yardım dahi almayın dememiş miydim? Şimdi bana olan biteni anlatın bakalım, dedi.

Ustabaşı da yaşlı teyzenin kendilerine birer tas ayran ikram ettiğini, onun bu ikramını geri çevirmek istemediklerini söyledi. Bunun üzerine sultan:

– Demek gördüğüm rüyanın kaynağı bir tas ayranmış! Rüyamda, terazinin bir kefesine Süleymaniye Camii, diğer kefesine de bir tas ayranın konulup tartıldığını ve bir tas ayranın camiden daha ağır geldiğini gördüm. Yaptığımız işlerin karşılığını hepimiz niyetimize göre alıyoruz. Yaşlı teyzemiz ne kadar temiz kalpli, iyi niyetli bir Müslümanmış, Allah ondan razı olsun, dedi.

"Ameller, niyetlere göredir."

EN BÜYÜK ÇEVRECİ

Yeşillikler içinde güzel bir çevrede yaşamayı herkes arzu eder. Temiz hava, masmavi gökyüzü, yemyeşil ortam insanı dinlendirir. Bu yüzden dağlara çıktığımızda, kırlara pikniğe gittiğimizde içimiz ferahlar.

Çevremize dikkatle baktığımızda, canlı ve cansız bütün varlıkların mükemmel bir uyum içerisinde yaratılmış olduğunu görürüz. Çevreyi oluşturan asıl unsurlar hava, su ve topraktır. İnsan yaşamak için çevreden istifade eder; havayı, toprağı ve suyu kullanır. Fakat bu unsurlar kirlendikçe çevre günden güne bozulur ve yeşillikler içinde yaşamak neredeyse hayal olur. Tahrip edilmiş bir çevre, insanın hem kendisi hem de diğer canlılar için büyük tehlike oluşturur.

Hâlbuki çevreden istifade ettiğimiz kadar onu korumamız da gerekir. Allah, bütün varlıkları özenle yaratıp hizmetimize sunmuştur. Onlara saygı göstermek Allah'a olan inancımızın bir gereği olmalıdır. İşte bu yüzden inanmış bir insan, çevresini güzelleştirmek için bir çaba içinde olur, kasten onu kirletip tahrip etmez. Dinimiz, Müslümanın yaşadığı çevreyi koruyup güzelleştirilmesiyle ilgili çok önemli tavsiyelerde bulunmuştur. Sevgili Peygamberimiz: ***"Bir Müslüman bir ağaç ve bitki diker de onun meyvesinden insan ya da hayvan yerse, o yenilen şey, ağacı diken şahıs için***

sadaka olur." *(Müslim)* buyurarak çevreye katacağımız güzelliklerden dolayı Allah tarafından sevilen bir iş yapmış olacağımızı ve sevap kazanacağımızı belirtmiştir.

Çevrenin korunmasında en önemli husus insanın bu konuya duyarlı bir kişiliğe sahip olmasıdır. Çünkü ekolojik dengeyi bozmadan devam ettirmek, yine onu kullanan insana ait bir görevdir. Etrafını kirleten biri, sadece insanları değil o çevrede yaşayan böcek, kuş, kedi gibi her türlü hayvan, ot ve ağaç gibi her türlü bitkinin bundan zarar gördüğünü düşünmelidir.

Peygamber Efendimiz: **"Müslüman, diğer Müslüman kardeşlerinin elinden ve dilinden zarar görmediği kimsedir."** *(Buharî)* diye buyurarak bir insanın bir başkasına hiçbir şekilde zarar vermemesi gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etmiştir.

Örneğin Allah'a inanan ve yaratıklara saygılı bir insan, Peygamberimizin sözüne uyar ve çöplerini rastgele çevreye atmaz. Bu kişi bir iş adamı ise, fabrikasında da çevreye hiç zarar vermeyen sistemler kullanmaya çalışır, atıklarını arıtır. Bu bilince sahip bir kişi; hava, su gibi maddeleri, elindeki kaynakları israf etmeden kullanır.

Dinimiz, bir müminden çevreye faydalı olma adına her fırsatı değerlendirmesini istemektedir. Hatta insan, çok zor durumda bile olsa bu vazifeyi yerine getirmelidir. Bununla ilgili olarak peygamberimiz: **"Kim ki elinde bir fidan olduğu hâlde kıyametin kopacağını duysa, onu diksin."** *(Müsned)* buyurmuştur. Halbuki kıyamet anı, insanın kendinden başka hiçbir şey düşünemeyeceği bir zaman dilimidir. Bu sözü ile Peygamber Efendimiz bütün insanlığa çevre konusunda çok büyük bir hedef koymuştur. Bu hedefi kavrayıp ona göre hayatımızı düzenlemeliyiz. Evet, en zor anında bile elindeki fidanı toprağa dikecek bir kişi, rahat olduğu zamanlarda çevre ve insanlık adına neler yapmaz ki!

Peygamber Efendimiz çevre konusunda yaşantısıyla çok güzel örnek olmuştur. Medine'nin çevresini ağaçlandırma çalışmalarını başlatmış, kendi eliyle fidanlar dikmiştir. Peygamberimiz hayvanlara da çok merhametli davranmıştır. Yanındakileri de bu konularda uyarmış, canlılara Allah'ın bir emaneti gibi özenle davranmayı öğütlemiştir.

İnsanlığa ve çevreye bu kadar büyük önem veren ve onu daima güzelleştirmeyi öğütleyen bir dinin mensupları olarak bizler, davranışlarımızı kontrol etmeli, dinimizin öngördüğü gibi çevreye saygılı bir kişi olmalıyız.

BULMACA

Soldan Sağa

1. Vitir namazının üçüncü rekâtında tekbirden sonra ayakta okunan dua.
2. Kur'ân'da Rabbimizin bize ilk emri.
3. On bir ayın sultanı (Oruç ayı).
4. Hadis kitaplarından birinin adı.
5. Bir ibadeti ya da yapılan bir hizmeti, insanlardan karşılık beklemeksizin sadece Allah'ın rızasını kazanma düşüncesiyle yapmak (Aynı zamanda Kur'ân'da bir sûre adı).
6. Peygamber Efendimizin sözlerine verilen genel isim.
7. Kur'ân'ın en uzun sûresinin adı.
8. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in adı anılınca söylenen "Allahümme salli ala seyyidina Muhammed." sözü.
9. Caminin bölümlerinden biridir. Orada dinî bilgisi iyi olan bir hatip konuşur.
10. Dünya hayatının sona ereceği, insanların yeniden diriltilip hesap vereceği günün adı.
11. Cimri olmayan, eli açık.
12. İnsanlara Allah'ın emir ve yasaklarını bildirmek için, Allah tarafından görevlendirilmiş kişi.
13. Peygamber Efendimizi kırk yıla yakın bir süre koruyan amcası (Hazreti Ali'nin babası).
14. Allah'a el açıp dilek ve istekte bulunma.
15. Kulluk etmek (Namaz, oruç, zekât, hac gibi görevlerin genel adı).
16. "Allah'tan başka ilâh yoktur." anlamındaki söz.
17. Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in kızı, Hazreti Ali'nin eşi olan anamız.
18. Hazreti İbrahim'in oğlu olan peygamber.
19. Peygamber Efendimizin torunlarından (Hazreti Ali'nin oğlu) biri.
20. Peygamber Efendimizin erkek evlâtlarından biridir (Diğerleri gibi o da çok küçük yaşta vefat etmiştir).
21. Ramazan ayında yatsı namazından sonra kılınan 20 rekâtlık namazın adı.
22. Dört büyük melekten biridir. İnsanların ruhunu almakla görevli olduğundan "ölüm meleği" olarak bilinir.
23. Sevgili Peygamberimizin annesinin adı.
24. Bir iyiliğe karşı söylenen ve memnuniyet belirten söz.
25. Oruç açmak.
26. "Allah büyüktür." anlamındaki söz.
27. Peygamber Efendimizin torunlarından birinin adı (Hazreti Fatıma anamızın oğlu).
28. Kur'ân'daki sûrelerde geçen her bir cümlenin adı.

Yukarıdan Aşağıya

1. Peygamber Efendimizin gökler ötesi yolculuğa çıkarıldığı mübarek gece.
2. Aynı apartman veya aynı sokakta oturan, üzerimizde hakları olan aile ya da birey.
3. Ramazanda toplu hâlde Kur'ân okumak ya da okunan Kur'ân'ı takip etmek.
4. Camide imamın namaz kıldırdığı bölüm.
5. Ramazan ayında bayram gününe kadar her bir aile bireyi için fakirlere yapılan yardım.
6. Peygamber Efendimizin eşi, Hazreti Ebu Bekir'in kızı olan anamız.
7. Allah'ın gönderdiği en son ve en güzel dinin adı.
8. Mübarek kandil gecelerinden birinin adıdır (Affedilmek anlamında).
9. Peygamberimize, peygamberliğinden önce verilen "Güvenilir kişi" anlamındaki unvan (Bu unvanın Peygamberimizin adıyla birlikte söylenişi).

10. Ramazan ayında camilerin iki minaresi arasına asılan ışıklı sözlerin adı.

11. "Elçi" anlamındaki kelimedir. Peygamberler için kullanılan bir ifadedir.

12. Başımıza gelecek iye ve kötü herşeyin Allah tarafından önceden bilinmesi.

13. Allah'a inanıp ibadet eden, yararlı işler yapan insanların gideceği güzel yer.

14. Allah'ın nimetlerine karşı minnet ve teşekkür ifadesi.

15. Kâinattaki canlı ve cansız bütün varlıkları yaratan, sonsuz kudret ve merhamet sahibi yüce Rabbimiz.

16. Farz namazları kılmadan evvel söylenen, ezana çok benzeyen sözlerin adı.

17. Kur'ân'da Kâbe'yi yıkmak için gelen Ebrehe'nin ordusunun bindiği binek hayvanı olarak anılır. Karada yaşayan hayvanların en irisidir. Kur'ân'daki sûrelerin birinin adı.

18. Eskiden Türklerde "Allah" sözü yerine kullanılan, anlam bakımından tam olarak "Allah" sözünü karşılayamayan kelime.

19. Beş büyük peygamberden biridir. Peygamberimiz Hazreti Muhammed, O'nun soyundan geldiği için, O'ndan söz ederken "dedem" demiştir.

20. Oruca başlama vakti, sahur vaktinin bitişi.

21. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in babasının adıdır. "Allah'ın kulu" anlamına gelir.

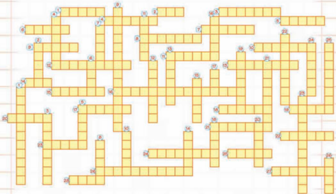
22. Namazda oturuş kısmında salâvatlardan evvel okunan duadır. İçinde kelime-i şahadet geçer.

23. Kur'ân'ın indirilmeye başladığı gecedir. Kur'ân'da "Bin aydan daha hayırlı olduğu" ifade edilmektedir. Ramazan ayının son on gecesinden biridir. Mübarek gecelerin en kıymetlisidir.

24. "Allahü ekber" diye ifade ettiğimiz, 'Allah büyüktür.' sözünün genel adıdır.

25. Kur'ân'da İmran ailesinden söz edilen uzunca sûrenin adı.

26. Peygamber Efendimizin on yıl kadar hizmetinde bulunan büyük sahabinin adı.

TUFAN

Hazreti Âdem'in vefat edişinin üzerinden epey bir zaman geçmiş, insanlar Cenâb-ı Allah'ı unutup putlara tapmaya başlamışlardı. Böyle bir ortamda Hazreti Nuh (s.a.s) Allah tarafından peygamber olarak görevlendirildi.

Hazreti Nuh, halkını Allah'a iman etmeye ve kötülükleri terk etmeye çağıdı. Fakat bu davet, halkın ileri gelenlerini son derece rahatsız etti. Çünkü Allah'a iman etmiş olsalar, zayıfları istedikleri gibi ezemeyecekler, bütün insanların eşitliğini kabul etmek zorunda kalacaklardı. O yüzden şöyle dediler:

– Peygamberlik iddiasında bulunan bu adam, sizin gibi bir insandan başka bir şey değildir. Size karşı şereflenmek, üstünlük taslamak istiyor. Eğer Allah bir peygamber göndermek isteseydi, mutlaka bize melekleri gönderirdi. Biz, önceki atalarımızdan bir insanın peygamber olarak gönderildiğini duymadık, dediler. İman etmemekte direnen böyle bir kavme, Hazreti Nuh'un bir şey anlatması elbette kolay olmayacaktı.

Küfürde inat eden bu insanlar, Hazreti Nuh'u dinlememek için bazen kulaklarını tıkadılar, bezen elbiseleriyle başlarını örttüler. Tam bu sırada büyük bir kıtlık yaşadılar. Bu da onları imana getirmedi. Bu sırada Hazreti Nuh, kavmine:

– Rabbinizden bağışlamasını dileyin. Hiç şüphe yok ki O, günahları bağışlayandır. Gökten, size bol bol yağmur gönderir. Size, mal vererek, evlâtlar vererek yardım eder. Sizin için bahçeler meydana getirir, ırmaklar akıtır. Hâlbuki o, sizi türlü türlü şekillerde yaratmıştır. Görmediniz mi, Allah yedi göğü nasıl birbiriyle uyumlu ve uygun şekilde yarattı. O, göklerde Ay'ı ışıklı, Güneş'i parlak bir kandil yapmıştır. (...)

Hazreti Nuh'un davetine o ana kadar birkaç yoksul insan uymuş ve iman etmişti. Bu arada kavminin ileri gelenleri bu birkaç kişiyi de Hazreti Nuh'un yanından uzaklaştırmak amacıyla ona:

– Eğer alt tabakadan insanları yanından kovarsan, seninle oturup sohbet eder, anlatacağın şeyleri dinleriz, dediler. Bu sözler, kendilerini herkesten büyük gören kimselerin, fakirlerle oturmaktan, konuşmaktan, alışveriş etmekten kaçındığını, kısacası onları kendileri ile eşit görmediklerini de gösteriyordu.

Bir peygamber böyle bir isteğe olumlu cevap vermez, ne kadar yoksul olsalar da müminleri yanından kovmazdı. Öyle de oldu. Kavmine:

– Ben, iman edenleri yanımdan kovacak değilim. Onlar Rablerine döneceklerdir. Fakat ben sizi cahillik eden bir kavim olarak görüyorum. Ey kavmim, eğer ben onları kovarsam, Allah'ın vereceği azaptan beni kim kurtarabilir? Hiç düşünüyor musunuz, dedi.

Hazreti Nuh'a Allah tarafından yüzlerce yıl ömür verilmiş, o da davetini yüzlerce yıl boyunca sürdürmüştü. Ama kavmi kendini hâlâ doğru yolda görüyor, onu dinlememekte ısrar ediyordu.

Hazreti Nuh, en sonunda, görevini yapmış bir peygamber olarak kavmine şöyle beddua etti:

– Ey Rabbim, kavmim beni yalancı saydı, artık benimle onlar arasındaki kararı ver. Beni ve beraberimde bulunan müminleri sen kurtar!

Hazreti Nuh'un gönülden yapmış olduğu bu dua Allah tarafından kabul edilmiş, Cebrail Aleyhisselâmla kendisine şu vahiy gönderilmişti: "Şimdiye kadar iman edenler hariç olmak üzere, artık kavminden hiçbir fert asla iman edecek değildir. O hâlde, onların yaptıklarına tasalanıp üzülme. Ve bizim gözetimimiz altında, vahyimize uygun olarak bir gemi yap. Zulmedenler hakkında bana bir şey söyleme. Çünkü onlar, ilâhî takdir (karar) gereği boğulmaya mahkûm bir kavimdir.

Gelen vahiy üzerine Hazreti Nuh hemen gemi inşa etmeye başladı. İman etmemiş olanlar bu sefer de yanından geçerken:

– Ne yapıyorsun Ey Nuh, bakıyoruz iş değiştirmişsin!

–Marangozluktan anladığını hiç bilmiyorduk!

– Ne diye daha önce bu işe başlamadın? Gördün mü, marangozlukta daha başarılısın.

– Burada deniz ve göl yok! Yapmakta olduğun gemi nerede yüzecek, gibi sözler söyleyerek kendisiyle alay ediyorlardı. O da:

– Eğer siz bizimle eğleniyorsanız, biz de sizinle aynı bizimle eğlendiğiniz gibi eğleneceğiz. İleride perişan eden azabın kime geleceğini, sonsuz ve devamlı azabın kimin başına ineceğini görecek ve öğreneceksiniz! dedi.

Ama kavmi hâlâ onunla: "Sen gemi yapım işinde kararlı görünüyorsun. Gemin de bize de yer ayıracak mısın?" gibi sözlerle alay etmeye devam ediyordu. Hatta bu insanlar, söylediği azabın bir an önce başlarına gelmesini istiyorlardı. Bu arada gemi tamamlanmıştı.

Nihayet Allah'ın elçisi Cebrail Aleyhisselâm, Allah'ın Resulünü buldu. Ateş yanan bir tandırdan (fırın) fışkıracak olan suyun, gemiye binme parolası olacağını söyledi.

Bir sabah kadınlardan biri ekmek yapmak için fırına gitmişti. Tandır alev alev yanıyordu. Bu sırada kulakları sağır eden bir sesle beraber, gökyüzüne görenleri hayrete düşüren müthiş bir su fışkırdı. Çok geçmeden yeni patlamalar birbirini takip etti. Hazreti Nuh, iman eden insanlara gemiye binmelerini söyledi. Onlar da yiyeceklerini ve eşyalarını yanlarına alıp gemiye bindiler. Müminlerden sonra Allah'ın izniyle sevk edilen –erkek ve dişi olmak üzere– birer çift hayvan gemiye alındı.

Hazreti Nuh ve müminler gemiye binince gökyüzünü bulutlar kapladı. Kulak zarını yırtan şimşekler çakmaya başladı. Az sonra gökyüzünden akla hayale gelmeyen yoğunlukta, sel gibi yağmurlar inmeye başladı. Evler ise artık suların içinde yüzüyordu. Allah'a inanmayanlar azabın ne olduğunu görmüş, ancak iş işten geçmişti. Dışarıda kalanlar, suların ulaşamayacağını ümit ettikleri yerlere koşmaya başlamışlardı. Ama bunun bir yararı olmadı. İmandan mahrum olanlar ise dağların tepesine çıkmışlarsa da boğulmaktan kurtulamadılar. Müminler ise Allah'ın emriyle yapılan gemide güven içinde yolculuk etmeye başladılar.

ÇOBANA ÖĞÜT VEREN KURT

Hayvanlar âleminin Peygamberimizi tanımasıyla ilgili çok ilginç bir mucize daha. Bu mucizeyi, Said El Hudrî, Seleme İbn–il Ekva, İbn–i Ebi Vehep, Ebu Hureyre ve olayı yaşayan Uhban adlı bir çoban anlatıyor.

Bir gün Çoban Uhban koyunlarını otlatırken bir kurt gelip keçilerden birini tutmuş. Çoban keçiyi kurdun elinden kurtarınca kurt dile gelerek:

– Allah'tan korkmadın, benim rızkımı (yiyeceğimi) elimden alıyorsun, deyince, çoban:

– Çok tuhaf, hiç kurt konuşur mu?" demiş. Kurt ise:

– Asıl tuhaf olan senin hâlindir. Bu yerin arka tarafında öyle bir kişi var ki sizi cennete ve cennete giden yola davet ediyor. O bir peygamberdir ve sen O'nu tanımıyorsun.

Kurdun bu konuşmasını orada bulunan şahıslar aynen naklediyor. Ebu Hureyre olayın devamını şöyle anlatıyor:

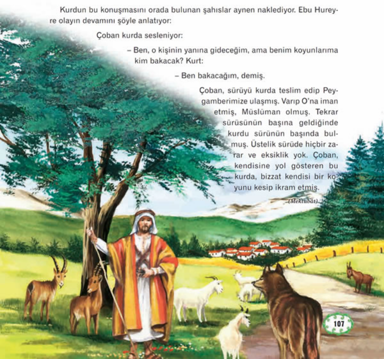
Çoban kurda sesleniyor:

– Ben, o kişinin yanına gideceğim, ama benim koyunlarıma kim bakacak? Kurt:

– Ben bakacağım, demiş.

Çoban, sürüyü kurda teslim edip Peygamberimize ulaşmış. Varıp O'na iman etmiş, Müslüman olmuş. Tekrar sürüsünün başına geldiğinde kurdu sürünün başında bulmuş. Üstelik sürüde hiçbir zarar ve eksiklik yok. Çoban, kendisine yol gösteren bu kurda, bizzat kendisi bir koyunu kesip ikram etmiş.

(Mektubât)

MAĞARADAKİ KUTLU MİSAFİRLER

Yıl 622... Kâinatın Efendisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü vesselâm, Hazreti Ebubekir Sıddık ile birlikte Mekke'den Medine'ye hicret ediyor. Bu sırada kendilerini, henüz imanla tanışmamış, inkârın karanlıkları içinde yüzen zavallı bir grup atlı takip ediyor. Bu gözünü kan bürümüş kişilerin maksatları, Peygamber Efendimizi, en sadık dostunu bir an önce öldürmektir.

Sevgili Peygamberimiz ile birlikte Ebu Bekir Sıddık, Hira mağarasına girip düşmandan gizleniyorlar. Atlılar, bu iki kutsî ve nuranî yolcunun izini buluyor ve mağaraya girdiklerini tahmin ediyorlar. Mağaranın kapısına geldiklerinde bakıyorlar ki orada iki nöbetçi var: Bunlar iki tane güvercin. Mağara kapısı da tamamen örümcek ağı ile kat kat örülmüş. Sanki çok eskiden beri bu örümcek ağları orada bulunuyor gibi. Hatta inkârcılardan birisi: "Bu örümcek ağları sanki Muhammed doğmadan önce örülmüş!" diyerek çok eski olduğunu belirtiyor ve ekliyor: "Hem buraya bir adam girse, şu iki güvercin orada durur muydu?"

İşte böylece Allah, o iki sevgili kulunu bu hayvanları görevlendirerek koruyordu.

Demek ki hayvanlar dahi O'nun peygamberliğini bu şekilde tasdik ediyor ve O'nu korumak istiyor, O'na karşı duydukları sevgiyi böyle ifade ediyor.

(Mektubât)

DUÂ

Yükselir semâya doğru ellerim,
Mavi gecelerin seher vaktinde.
Hakk'a kanat açar hep emellerim.
Mavi gecelerin seher vaktinde...

Kaybolur kederim, kaybolur âhım,
Gözümden yaş olur, akar günahım.
Bana daha yakın olur Allah'ım,
Mavi gecelerin seher vaktinde...

Bakışlarım yanar yanar tutuşur,
Parlarken semâda bir ilâhî nur.
Gönlüm dile gelir, gönlüm konuşur,
Mavi gecelerin seher vaktinde...

Bir uhrevî his var mı ki dünyada,
Bulunsun tadı bir ulvî duada.
Ne mutlu Allah'ı getirmek yada,
Mavi gecelerin seher vaktinde...

Fevzi Halıcı

HAZRETİ ÖMER

Hz. Ömer, uzun boylu, son derece kuvvetli, kararlı ve cesur biriydi. Onun, İslâmi-yet'i kabul etmesiyle Müslümanlar büyük bir güç kazanmıştı. Hz. Ömer de Müslüman olduktan sonra İslâm dinin yayılması için her türlü fedakârlığa katlanmıştı.

Hz. Ebu Bekir'den sonra halife seçildi ve İslâm Devleti'nin başına geçti. Hz. Ömer'in on yıl süren halifeliği döneminde İslâm Devleti'nin sınırları hızla genişledi. O dönemde dünyanın en kuvvetli iki devleti olan Sasaniler ve Bizanslılar ağır yenilgilere uğratıldı. Suriye, Filistin Irak, İran, Azerbaycan, Doğu Anadolu ve Mısır fethedildi. Hz. Ömer adaletiyle ünlü biriydi. Haksızlığa karşı son derece duyarlıydı. Bundan dolayı hiçbir zaman haksızlığa göz yummazdı.

Devlet başkanı olmasına rağmen lüks ve gösterişten son derece uzak dururdu. Gece gündüz demeden halkının problemlerini çözmek, yardıma muhtaç insanlara yardım etmek için çalışırdı. Hatta gece demez gündüz demez halkın arasına karışır mahallelere gider insanların dertlerini dinler, onların dertlerine çareler bulabilmek için elinden geleni yapmaya çalışırdı.

Eslem adındaki bir sahabi onun bu hassasiyetini şöyle anlatıyor:

Bir gece Hazreti Ömer'le birlikte Medine'nin dışındaki mahallelerde geziyorduk. Gezerken epey uzakta bir ateş gördük. Hazreti Ömer bana:

– Eslem, ileride bir kervan konaklıyor olmalı! Hadi gidip bakalım, dedi.

Ateşin yandığı yere yaklaştık. Ateşin üzerinde tencere vardı. Bir kadın ve ağlayan çocukları ateşin çevresinde oturuyorlardı. Onların yanına gittik. Hazreti Ömer orada bulunan kadına:

– Işıklı aileye selâm olsun, dedi. Kadın selâmı aldı. Hazreti Ömer onların yanına iyice

yaklaşmak için izin istedi. Kadın izin verince onlara yaklaştı ve:

– Çocuklar niçin ağlıyor, diye sordu.

Kadın:

– Onların karınları çok aç. Açlıktan ağlıyorlar, dedi.

Hazreti Ömer merakla sordu:

– Tencerede ne pişiriyorsun?

– Tencerede sadece su var. Çocuklar yemek pişirdiğimi zannediyorlar. Böylece onları avutmaya çalışıyorum.

Kadının bu sözleri üzerine Hazreti Ömer'in gözlerinden yaşlar döküldü.

Kadının yanından ayrıldık, doğruca erzak deposuna gittik. Bir çuvala çeşitli yiyecekler doldurduk. Çuvalı ben taşımak istedim, fakat Hazreti Ömer:

– Kıyamet gününde hepimiz hesaba çekileceğiz. O zaman benim günahıma, benim yüküme ortak olamayacaksın! Onun için bırak da yükümü kendim taşıyayım, dedi. Çuvalı benim taşımama izin vermedi.

Hazreti Ömer, çuvalı omzuna aldı ve kadının bulunduğu yere götürdü. Oraya ulaştığımızda Hazreti Ömer, tencerenin içerisine gerekli malzemeleri koydu ve yemeği pişirmeye başladı. Tencerenin altındaki ateşi üflüyor, yemeği çabucak pişirmeye çalışıyordu. Bu sırada sakalının telleri arasından dumanlar çıkıyordu. Pişen yemeği kendi elleriyle çocuklara yedirdi. Bundan sonra onların karşısına geçti. Vahşi hayvan taklitleri yapmaya başladı. Çocukları güldürüp eğlendirdi. Ben kendisine bir şey söylemeye cesaret edemedim. O, çocuklar iyice gülüp oynamaya başlayıncaya kadar oyununa devam etti. Çocukların yanından ayrıldığımızda bana:

– Eslem, onların karşısında niçin taklit yaptığımı biliyor musun, dedi.

– Hayır, bilmiyorum, dedim.

Hazreti Ömer :

– Yanlarına gittiğimizde ben onları ağlarken görmüştüm. Gülüşlerini görmeden ayrılmaktan korktum. Ancak onların gülüp oynamaya başlamasından sonra rahatlayabildim, dedi.

Biz oradan ayrılırken kadın:

– Allah bizim hâlimizi elbette Ömer'den soracaktır, dedi. Hazreti Ömer ona:

– Ömer, sizin hâlinizi nereden bilsin ki, diye sordu.

Kadın:

– Madem hâlimizi bilemeyecekti ve bizim gibi zor durumda kalanları unutacaktı, neden halife oldu, diye karşılık verdi.

Hazreti Ömer bu cevap karşısında irkildi. Kadın sözüne şöyle devam etti:

– Siz, halifeliğe Ömer'den daha lâyıksınız!

Hazreti Ömer:

– Ömer'e çok dua et! Bir gün onu ziyarete gidersen beni orada bulursun. Sana yardımcı olurum, dedi. Hazreti Ömer daha sonra bu aileyi maaşa bağlamıştır.

BULMACA

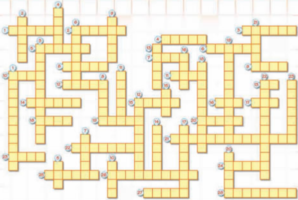

Soldan Sağa

1. Allah'ın "besmele" içinde geçen güzel isimlerinden biri.
2. Allah'a inanıp itaat edenlerin varacağı, güzelliklerini hayal edemeyeceğimiz mekân.
3. Namazdan önce su ile yapılan temizlik.
4. Gülleri, çiçekleri, kuşları, kelebekleri, meyveleri, Güneş'i, yıldızları ve diğer bütün varlıkları yoktan var eden, sonsuz kudret sahibi Rabbimiz.
5. Peygamber Efendimizin arkadaşlarına verilen isim (O'nu görüp iman edenlerin genel ismi).
6. Küçük cami.
7. Rabbimizin, yorgunluklarımızı atmak için bir dinlenme olarak bize verdiği, ancak cennette olmayacak bir nimettir. Bazıları onu küçük ölüme benzetir.
8. Kur'ân'da adı geçen peygamberlerden birinin adıdır. Hz. Yusuf'un babası.
9. Namazın bölümlerinden biridir. Eğilip, "Sübhane Rabbiyel Azim" dediğimiz kısım.
10. Namazın 114 bölümünden her biri.
11. Müslümanların biraraya gelip topluca namaz kıldığı, sadece o güne mahsus bir namazın bulunduğu mübarek gün. Haftanın o günü, Müslümanların bayramıdır.
12. İçinde Allah sevgisi, peygamber sevgisi gibi yüce değerlerin yer aldığı, bestelenen şiir.
13. Kur'ân'da, anne babaya saygı anlatılırken, "... bile demeyin!" diye zikredilen, bıkkınlık ifade eden kelime.
14. Bir insana yapılan iyilik, yardım, Allah rızası için bir insanı mutlu etmek düşüncesiyle yapılan iyilik. Dinimizde bir kardeşimize tebessüm etmek dahi buna dahildir.
15. Kur'ân'ın kalbi olarak bilinen bir sûredir. Ölen yakınlarımıza genellikle o sûreyi okuruz.
16. Kur'ân'da kısa bir sûre.
17. Kur'ân'ın her biri 20'şer sayfalık otuz bölümünden her biri.
18. Cennetin anahtarı "Bir şeye kesin olarak, tereddütsüz inanmak" anlamına gelir.
19. "İman eden insan" anlamında bir kelime.
20. Allah'ın rızasını, hoşnutluğunu kazanmak için yapılan yararlı işler sonucunda ne kazanılır?
21. Altı yüz yıldan fazla hükümranlık yapan ve İslâm Dini'nin dünyaya yayılmasında büyük hizmetleri geçen, ecdadımızın kurduğu büyük devlet.
22. Edirne 'de Osmanlı padişahlarından 3. Selim döneminde yapılan muhteşem mabed.... (Dünya'nın en güzel camilerinden biridir ve Mimar Sinan tarafından yapılmıştır).
23. Kur'ân harflerinin ilki, Arap alfabesinin ilk harfi.
24. Muharrem ayının 10. gününe verilen addır. O gün özel yapılan bir tatlı.
25. Peygamber Efendimiz'in davranışlarından, hareketlerinden her biri.
26. Yüce kitabımız Kur'ân'da, Allah'a itaattan sonra kime itaat etmemiz emredilmiştir.
27. "Allah'ın yasaklamadığı, haram olmayan..." anlamlarında bir kelime.
28. Şefkat gibi bir duygudur. Allah'ın isimlerinden biri de bu anlamdadır.

Yukarıdan Aşağıya

1. Osmalı Devleti zamanında, Sultan 1. Ahmed tarafından İstanbul'da yaptırılan, altı minareli muhteşem camimizin adıdır. İç süslemelerinde mavi renk baskın olduğundan, batılı turistler tarafından mavi mabed olarak adlandırılır.
2. Allah'ın güzel isimlerinden biridir. Besmele içinde zikredilir.
3. Osmanlı padişahlarından Kanunî Sultan Süleyman döneminde, yine Mimar Sinan tarafından yapılan dört minareli muhteşem camilerimizden biri.
4. Allah'ın yasakladığı kötü işleri yapmakla ne kazanılır?
5. Annelerin yavrularını beslemesi için Allah tarafından lûtfedilen bol besinli ve çok değerli bir sıvıdır.

6. Allah'ın vahyini peygamberlere getiren büyük melekten biri.
7. Günahlardan yüz çevirip Allah'a yönelmek, o günahı işlememeye azmetmek.
8. Allah tarafından gönderilen en son ve hak din.
9. Namazın bölümlerinden birinin adıdır. Bu bölümde alnımızı yere koyar, Allah'ın büyüklüğünü, bizim O'na kul olduğumuzu "Sübhane Rabbiyel Alâ" diyerek ilân ederiz.
10. "Övülmek" anlamına gelir. Yalnızca Allah'a mahsus olduğu, Fatiha sûresinin ilk ayetinde belirtilmiştir. Yemeklerden sonra söylediğimiz "Elhamdülillah" sözünde de o vardır.
11. Müslümanlar Ramazan ayında oruç tuttuktan sonra, Ramazan ayının bitiminde ve Hac mevsiminde kurban kestikleri gün ne yaparlar (Dinimizde yılda iki defa gelir).
12. Anadolu'yu bir baştan bir başa dolaşarak, halkımıza Allah sevgisini, Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü vesselâmın sevgisini anlatan, ilâhileriyle tanıdığımız Allah dostu ve peygamber aşığı büyük bir insan.
13. İçinde binlerce mucizenin yer aldığı, Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâtü vesselâmın en büyük mucizesi olan kutsal kitabımız.
14. Peygamber Efendimizin ilk hanımı ve ilk Müslümanlardan biri olan anamız.
15. Konuşmamızı sağlayan organ.
16. Peygamber Efendimizin, İslam'ın yayılmasına engel olan müşriklerle yaptığı savaşlardan birinin adı.
17. Dünyanın en güzel şehirlerinden biridir. Orada Peygamberimiz ve ashabından günümüze kadar ulaşan mukaddes emanetler ve Eba Eyyüp El Ensarî'nin türbesi bulunur.
18. Müslümanlara yapılan eziyetlerin arttığı bir dönemde, Peygamber Efendimizin 80 kadar sahabiyi gönderdiği ülke (Necaşî'nin kral olduğu ülke).
19. Peygamber Efendimizin açtığı okulda eğitim gören ashabın adı.
20. Helal olmayan.
21. Peygamberimiz ve ashabının İslâm dininin yayılmasına engel olmak isteyenlerle, "Allah'ın emri üzerine" yaptığı ilk savaştır.
22. Bir hata yapınca, bu hatamızı kabul ederek, hatamızın hoş görülmesini istemek.
23. Büyük hadis kitaplarından birisi.

SAĞIRIN HASTA ZİYARETİ

1

İYİ KALPLİ VE SAĞIR BİR ADAM KOMŞULARINDAN BİRİNİN HASTA OLDUĞUNU DUYMUŞ VE BU KOMŞUSUNU ZİYARET ETMEYE KARAR VERMİŞ. FAKAT BU KARARININ ARDINDAN DÜŞÜNMEYE BAŞLAMIŞ...

SELÂMLAŞTIKTAN SONRA "NASILSINIZ? DERİM, KOMŞUM: "ÇOK ŞÜKÜR İYİYİM!" DER. ARDINDAN: "NE YİYORSUN?" DİYE SORARIM, KOMŞUM BİR YEMEK ADI SÖYLER...

EN SONUNDA DA: "TEDAVİNİZE HANGİ DOKTOR GELİYOR?" DİYE SORARIM, KOMŞUM BİR DOKTORUN ADINI SÖYLER. BEN DE: "TECRÜBELİ, İYİ BİR DOKTORDUR." DİYE KARŞILIK VERİRİM, BÖYLECE KOMŞULUK GÖREVİMİ YERİNE GETİRMİŞ OLURUM...

Az sonra komşu evde...

NE YİYORSUNUZ?
ZEHİR YİYORUM, ZEHİİİR!

ÇOK GÜZEL, ÇOK GÜZEL.. İNŞALLAH İŞTAHINIZ DAHA AÇILIR, KISA ZAMANDA İYİLEŞİRSİNİZ...

TEDAVİNİZ İÇİN HANGİ DOKTOR GELİYOR?
HADİ, DEFOL KARŞIMDAN! AZRAİL GELİYOR, AZRAİL!

ÇOK TECRÜBELİ İYİ BİR DOKTORDUR, İNŞALLAH SİZİ KISA ZAMANDA SAĞLIĞINIZA KAVUŞTURUR...

BU ADAMI ÇABUK ODAMDAN ÇIKARIN! YOKSA BENİ SORULARIYLA ÖLDÜRECEK!

ZAVALLI ADAMCAĞIZ BELLİ Kİ ÇOK HASTA... HASTALARI ZİYARET ETMEK İNSANLIK GÖREVİMİZDİR...

(Mesnevi'den)

BU BİR BAŞLANGIÇ

Bir köyde çok yoksul ve bilge bir ihtiyar yaşıyormuş. İhtiyarın dillere destan paha biçilemeyen çok güzel bir atı varmış. Atı pek çok kişi satın almak istemiş, fakat ihtiyar köylü, dillere destan olan hayvanını satmamış. Hatta o dönemin kralı, bu at için neredeyse bir hazine teklif etmiş ama ihtiyar, bu teklifi geri çevirmiş.

İhtiyar, sürekli olarak çevresindekilerin: "Böyle bir fırsat bir daha ele geçmez! Atını sat, rahatına bak. Atını neden satmıyorsun?" diyerek kendisini uyarmalarına:

– Bu hayvan benim için sıradan bir binek değil. Bir arkadaş, bir dost, bir yoldaş. İnsan, hiç dostunu satar mı, diye karşılık verirmiş her zaman.

Bir gün bilge ihtiyar, atını ahırında bulamamış. Biraz araştırıp soruşturunca atının kaybolmuş olduğunu öğrenmiş ama bu duruma hiç üzülmemiş.

Atın kaybolduğunu öğrenen köylüler ise ihtiyarın etrafını sarmış:

– Sana kaç kere söyledik: "Bu değerli atı sat! Sonra pişman olursun!... Artık tek servetin olan atını da kaybettin. Bundan sonra ne yapacaksın bakalım?..." diye söylenmeye başlamışlar. İhtiyar ise sakin bir şekilde etrafını sarıp kendisiyle eğlenen köylülere:

– Atımın kaybolmasını hemen kötüye yormayın. Bu konuda acele karar vermeyin. Sadece atımın kaybolduğunu söyleyin. Doğrusu bu. Daha ötesi sizin yorum ve düşünceleriniz. Atımın çalınmasının bir talihsizlik mi yoksa bir şans mı olduğunu henüz hiçbirimiz bilmiyoruz. Durun bakalım, belki de bu bir başlangıçtır, diye karşılık vermiş.

Köylüler ihtiyarın sözlerine, kahkahalarla karşılık vermişler. On beş yirmi gün sonra at çıkagelmiş. Hayvancağız kendi kendine çok uzaklardaki dağlara gitmiş. Dönüşünde on beş kadar vahşi atı ardına takıp getirmiş.

İhtiyarın atının bir sürü vahşî atı da peşine takıp getirdiğini gören köylüler, ondan özür dilemek zorunda kalmışlar. Ardından da: "Atının kaybolması senin için bir talihsizlik değil, tam tersine büyük bir şans oldu." demişler. Bu sözleri duyan ihtiyar:

– Karar vermek için daha önce olduğu gibi gene acele ediyorsunuz. Bana yalnızca atımın geri dönmüş olduğunu söyleyin. Bilinen gerçek bu. Bundan ötesini bilmiyoruz. Bakalım bu olayın arkası nasıl gelişecek? Nasıl ki bir kitabın ilk cümlesini okuduğumuzda kitabın tamamı hakkında bir yargıya varamazsak, bu olayın da arkasını beklememiz gerekecek, demiş.

Köylüler, bu kez ihtiyarla alay etmemişler fakat içlerinden –Bu ihtiyar, akılsızın biri.– diye geçirmişler.

Beş altı gün sonra vahşî atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın oğlu attan düşüp ayağını kırmış. Olayı duyan köylüler ihtiyarın yanına gelip: "Hayret, gene haklı çıktın! Biz ise yine erken hüküm vermişiz. Fakat görüldüğü gibi senin en büyük yardımcın olan tek oğlun da uzun zaman ayağa kalkamayacak. Senin işin eskisinden de zor görünüyor, artık daha zor ve sıkıntılı bir hayat seni bekliyor, demişler. Bunun üzerine ihtiyar:

– Sizler, her konuda peşin hükümlü olma, erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz. Sakın acele karar vermeyin! Sadece oğlumun bacağı kırıldı. Günler ne getirir hiç bilinmez. Verdiğiniz hükümlerin doğru mu yanlış mı olduğunu hep birlikte göreceğiz Hayat, insanın karşısına küçük parçalar şeklinde gelir ve ardından neler olacağı insanoğluna bildirilmez, demiş.

Köylüler, yoksul ihtiyarın sözlerine hak verseler de oğlunun başına gelenleri iyiye yoracak bir tarafının da olmadığını düşünmekten kendilerini alamamışlar. Fakat aradan birkaç hafta geçince büyük bir düşman ordusu ülkelerine saldırmış. Bunun üzerine kral da şehirlerde ve köylerde eli silâh tutabilecek bütün gençleri ordusuna katmış. Kralın bütün çabasına rağmen savaşın kazanılması zor görünüyormuş. Orduya katılan gençlerin ise peşi peşine ölüm haberleri köye ulaşıyormuş. Artık köylüler, orduya katılan çocuklarının büyük bir ihtimalle ya öleceğini ya da düşman tarafından esir edilip köle olarak satılacağını çok iyi biliyorlarmış. Hem korku hem de şaşkınlık içindeki köylüler, ihtiyarın yanına gelmişler ve:

– Senin haklı çıktığına gene hayretler içinde şahit olduk. oğlunun bacağı kırıldı ama hiç olmazsa yanında. Meğer oğlunun bacağının kırılması bir talihsizlik değil büyük bir şansmış. Ama bizim çocuklarımızın durumu içler acısı!... Belki bir daha köye dönemeyecekler, diye sızlanmışlar. Köylüleri gene büyük bir sabır ve dikkatle dinleyen ihtiyar bilge:

– Siz, yine erken hüküm veriyorsunuz. Dediğiniz gibi, benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde. Bildiğimiz tek şey bu. Fakat bunlardan hangisinin bir talih, hangisinin bir talihsizlik olduğunu yalnızca ve yalnızca Allah biliyor, demiş.

Acele karar vermeyin, o zaman sizin de herkesten farkınız kalmaz! *(L. Tzu)*

İKİ KOMŞU

Ertuğrul, dedesine: "Dedeciğim, seninle biraz konuşabilir miyiz? Kafama takılan bazı sorular var da. Ertuğrul'un bu sözünden sonra dede ve torun konuşmaya başladılar:

– Dede, biliyorsun üç yıldır Barış'la aynı sınıfta okuyorum. O, benim en yakın arkadaşım. Üstelik derslerinde de çok başarılı. Herkese yardım etmek için elinden geleni yapmaya çalışan biri. Birbirimizi çok sevmemize rağmen, sınıf ve okul birincisi olabilmek için aramızda bir rekabet var. Hatta ben de onun gibi herkese elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum. Ama içimden: "Acaba ben başkalarına haset eden biri miyim?" diye düşünmeye başladım. Bu konuda senden yardım istiyorum.

– Sevgili torunum, bu söylediklerin senin Barış'ı, onun da seni ne kadar sevdiğini çok iyi anlatıyor. İkinizin, başarılı olmak ve başkalarına yardım etme konusunda bile yarış içinde olmanız çok güzel bir duygu. Bütün bunlar, senin Barış'la çok iyi arkadaş olduğunu gösteriyor. Siz iyi ve güzel olan şeylerde birbirinizle yarış hâlindesiniz. Bundan daha tabiî bir şey olamaz. Hâlbuki haset, kendinde olan şeyin başkasında olmasını istememe, her an başkasının işlerinde zor duruma düşmesini istemedir.

– Çocukken büyüklerimiz bize: "Hayırlı işlerde yarışınız." diye öğüt verirlerdi. Sen, Barış'la hayırlı işlerde yarışıyorsun. Başarılı olursanız, sizlerin bu başarısından milletimiz de biz de gurur duyarız. Ama hasetçi ve herkesin malında gözü olan insanın kim olduğunu gözler önüne seren bir hikâye vardır. Yeri gelmişken bu hikâyeyi sana anlatayım:

Bir adamın bol süt veren bir ineği varmış. Adamcağız ineğine çok güzel bakarmış. Çünkü ineği, yediği yemi samanı fazlasıyla hak edermiş. Bu adamcağız, sağdığı sütü sadece kendisi tüketmez, komşularına da verirmiş. Özellikle yanı başındaki ihtiyar teyzeye de sağdığı sütten her sabah birkaç litre süt göndermeyi hiç ihmal etmezmiş.

Adam ile teyzenin komşulukları gayet iyi gidiyormuş. İhtiyar teyze ise her gece el ayak çekildikten sonra gönlünden gele gele dua edermiş. Teyzenin akşamları sürekli dua ettiğini duyan adamcağızın, komşusuna karşı olan sevgisi ve saygısı bir kat daha artmış. Nasıl dua ettiğini de merak etmiş. "Bakalım, bizim teyzemizin ne derdi var? Allah'tan ne gibi bir dileği var?" diye düşünerek bir akşam kapı komşusunun duasına kulak kabartmış ama kulaklarına inanamamış. Komşusu:

– Allah'ım, en kısa zamanda şu kapı komşumun ineğinin canını al diye dua etmiyor mu!...

Adamcağız iyi niyetini yine elden bırakmamış. Bunca sene hemen her sabah süt gönderdiğim teyzenin bu şekilde dua etmesine sebep olacak bir kusurum mu oldu acaba diye düşünmüş. En iyisi neden böyle dua ettiğini gidip kendisine sorayım, deyip ertesi sabah gene iki kilo süt alıp komşusunun yanına varmış:

– Canım teyzeciğim! Sanırım ineğimin şimdiye kadar, sana herhangi bir zararı dokunmamıştır. Acaba ne oldu da benim ineğimin ölmesi için dün gece Allah'a beddua ettin? Sana bugüne kadar hep iyilik yapmaya çalıştım, ama buna karşılık ineğimin ölmesi için neden beddua ettiğini de doğrusu çok merak ettim, demiş.

Yaşlı teyze, kendisinin bedduasından bu derece haberdar olan komşusundan gerçek niyetini gizleyememiş:

– A komşum! Doğruyu söylemek gerekirse bugüne kadar, senin ineğinin bana bir zararı dokunmadı. Hatta sen, her sabah ineğini sağdıktan sonra bana birkaç litre süt gönderdin. Ancak Allah'ın günü ineğinden şarıl şarıl süt sağman var ya!... İşte bu yaptığın işe haset ediyordum. Ne yalan söyleyeyim, içimden: "Ne komşumun sütünü içeyim ne de sütünün sesini işiteyim!" diye geçiriyordum, demiş.

– Evlâdım, hikâyeyi dinledin. Herhâlde, hasedin insan için ne kötü bir duygu olduğunu iyice kavramışsındır. Peygamber Efendimiz de bu konuya dikkat çekmiş ve: "Hasetten kaçının! Çünkü o, ateşin odunu –veya kuru otu– yiyip tükettiği gibi, bütün hayırları yer, tüketir." diyerek bizleri uyarmıştır.